

VIOLENȚA DOMESTICĂ
Paradigme și practică judiciară

Avocat Carmen Nemeș

Avocat Giulia Crișan

Coordonatori

VIOLENȚA DOMESTICĂ

Paradigme și practică judiciară

Universul Juridic

București

-2020-

Respect pentru autorii noștri, respect pentru profesia aleasă!

Prezenta lucrare, în tot sau în parte, este purtătoare de drepturi de autor, aflate sub protecția Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe. Întrucât, în contemporaneitate, aceste drepturi sunt ignorate și încălcate într-o măsură alarmantă, în pofida sistemului valorilor și convențiilor sociale nescrise, a devenit necesară apărarea lor prin forța și sub sancțiunea legii.

Asociația ANAIS, titular al dreptului de autor asupra prezentei lucrări, precizează pentru cititorii săi:

- conform art. 196 din Legea nr. 8/1996, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă reproducerea, fără autorizarea sau consimțământul titularului drepturilor recunoscute de lege, a operelor purtătoare de drepturi de autor sau a produselor purtătoare de drepturi conexe;
- conform art. 14 din Legea nr. 8/1996, prin reproducere se înțelege realizarea, integrală sau parțială, a uneia ori a mai multor copii ale unei opere, direct sau indirect, temporar ori permanent, prin orice mijloc și sub orice formă, inclusiv realizarea oricărei înregistrări sonore sau audiovizuale a unei opere, precum și stocarea permanentă ori temporară a acestora cu mijloace electronice.

Acest proiect este finanțat de Latter-day Saint Charities România. Conținutul acestui material nu reprezintă poziția oficială a finanțatorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Violența domestică : paradigme și practică judiciară / coord.: av. Carmen

Nemeș, av. Giulia Crișan. - București : Universul Juridic, 2020

ISBN 978-606-39-0687-9

I. Nemeș, Carmen (coord.)

II. Crișan, Giulia (coord.)

316

34

Coperta realizată de Anca Georgiana Marțian

Corectură text: Virginia Lupulescu

Redacție:

tel.: 0732.320.666

e-mail: redactie@universuljuridic.ro

Distribuție:

tel.: 021.314.93.15

fax: 021.314.93.16

e-mail: distributie@universuljuridic.ro

editurauniversuljuridic.ro

Editura Universul Juridic

Portal:

tel.: 0725.683.560

e-mail: portal@universuljuridic.ro

universuljuridic.ro

Universul Juridic

Librăria UJmag:

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

e-mail: comenzi@ujmag.ro

ujmag.ro

UJmag.ro

PREFAȚĂ

Avocat Carmen Nemeș
Președinte Asociația ANAIS

*Jurisprudentia est divinarum atque humanarum rerum notitia justitiae
atque injustitiae scientia.*

*(Jurisprudența este conștiința lucrurilor divine și umane, știința
dreptului și a nedreptului).*

În prezent, prin jurisprudență se înțelege practica judiciară a instanțelor judecătorești. Jurisprudența are autoritate atunci când reprezintă voința legiuitorului, aceasta însă nu poate înlocui legea. Jurisprudența și doctrina, chiar dacă nu sunt izvoare de drept, sunt foarte importante pentru practicieni, deoarece ele sunt instrumente utile atât în interpretarea și aplicarea normelor cuprinse în actele normative, cât și în perfecționarea legislației, *de lege ferenda*.

Particularitățile fiecărui proces, modalitatea în care este judecat, micile diferențe între fapte pot conduce la diferențe mari în privința interpretării juridice. Practica unitară este importantă exact sub acest aspect: o mică deosebire a faptelor să nu ducă la mari deosebiri în privința chestiunilor de drept, la diferențe mari de opinii între magistrați în aplicarea aceluiași temeiuri de drept.

Violența domestică nu poate fi privită doar din perspectivă juridică sau psihologică, ea este atât de complexă încât nu este suficientă o singură abordare și un singur tip de expertiză. Din experiență, am înțeles că toate cunoștințele dobândite se dovedesc a fi insuficiente pentru a face o analiză cât mai corectă a unei spețe și am înțeles că este nevoie și de părerile altor experți din domenii diferite, și că doar împreună, toți actorii relevanți, pot înfăptui lucruri în practică, astfel încât fenomenul să poată fi diminuat.

Acest flagel este foarte greu de înțeles de societatea românească (care în ansamblu susține că „bătaia este ruptă din rai”), de victime (care

se autoînvinovățesc în loc să ceară ajutor), de agresori (care invocă tot felul de motive în justificarea agresiunilor) și nu în ultimul rând de practicienii în domeniu (care nu beneficiază de cursuri de formare permanentă, astfel încât să poată înțelege psihologia unei victime).

De aceea, pe lângă spețele culese din practica juridică a Asociației Anais, am simțit nevoia să invităm alături de noi specialiști din alte arii de expertiză, precum psihologie, egalitate de gen, multiculturalism, refugiați, împreună cu care încercăm să analizăm din unghiuri diferite violența domestică în general, dar și violența domestică împotriva femeilor și fetelor în particular. Specialiștii, alături de coordonatoarele lucrării, au abordat subiecte prin intermediul cărora încearcă să vină în sprijinul practicienilor prin explicarea unor paradoxuri, demontarea unor mituri, analiza anumitor conduite care ar trebui evitate, invitându-i pe aceștia să analizeze cazurile de violență domestică dincolo de numărul de zile de îngrijiri medicale.

În deschiderea lucrării am ales să adopt o abordare generalistă asupra fenomenului violenței domestice, cu identificarea principalelor izvoare de drept, atât în sens material (ca generatoare de norme în acest domeniu), cât și în sens formal (ca forme specifice de exprimare a normelor). În domeniul prevenirii și combaterii violenței domestice, pe lângă actele normative izvoare de drept ce emană de la instituțiile române cu atribuții în domeniul violenței domestice și investite cu prerogativa legiferării, se adaugă reglementările internaționale la care România a aderat sau pe care le-a ratificat. Ca să analizăm mai bine necesitatea adoptării unor acte normative în România este necesar să înțelegem contextul general în care au apărut primele norme internaționale și cum ulterior au devenit izvoare, atât în dreptul comunitar, cât și în dreptul românesc.

Mai departe, coordonatoarea – avocat Giulia Crișan, practician, completează abordarea generală a fenomenului violenței domestice prin explicarea importanței abordării integrate a fiecărui caz. De 8 ani în echipa ANAIS, timp în care a consiliat juridic și a asistat în instanță un număr considerabil de victime ale violenței domestice, coordonatoarea este adepta abordării multidisciplinare a cazurilor de violență domestică și prezintă un rezumat al efectelor generate de abuzurile domestice.

Conferențiar Universitar Doctor Oana Băluță analizează stereotipurile de gen și violența asupra femeilor și cum stereotipurile de gen pot distorsiona răspunsurile sistemului de justiție, în timp ce Andreea Braga, Doctor în Științe Politice, analizează subiectul prejudecăților în accesul la justiție sau la servicii de sprijin, prejudecăți de care se lovesc victimele violenței domestice și care se construiesc pe baza diferențelor identitare.

Subiectul femeii musulmane și al femeii solicitante de azil sau refugiate este dezbătut de o activistă pentru drepturile femeilor musulmane – Fatma Ruxandra Yilmaz, Doctorand Științe Politice SNSPA și de Carolina Marin – Senior Protection Associate UNHCR România. Inaccesibilitatea la sistemul judiciar și neîncrederea în autorități, în general, fac ca aceste femei să fie victime permanente. Fatma Ruxandra Yilmaz încearcă să ghideze cititorul să nu cadă în capcana multiculturalismului, iar Carolina Marin atrage atenția asupra faptului că marea majoritate a solicitanților de azil și refugiaților provin din țări de origine și culturi extrem de diferite față de a noastră, iar comunitatea (națională, etnică, lingvistică, religioasă) are un rol important în abordarea unor probleme precum violența în familie, divorțul ori custodia copiilor.

Mihaela Săsărman, Președinta Asociației Transcena, vorbește despre agresorul domestic, un subiect mai rar abordat atunci când se discută despre violența domestică. Acesta reprezintă o responsabilitate a întregii societăți, iar măsurile pentru sancționarea lui constituie un subiect extrem de controversat.

#ȘiEuReușesc este un proiect al Asociației A.L.E.G., derulat în parteneriat cu Asociația ANAIS în cadrul Comunității Învingătoarelor București. „Ajutăm fără a impune propriile soluții și înțelegem că fiecare poveste de viață este unică”, spune Camelia Proca, specialist în educația pentru egalitate de gen în cadrul Asociației A.L.E.G și care ne prezintă scopul construirii unor astfel de comunități și ce rol joacă tranziția de la victimă la învingătoare în viața unei femei care a trecut prin violență domestică.

Primul capitol se încheie cu un material semnat de Andreea Olteanu, Doctor în Psihologie. Ea vorbește despre procesul de coping și stresul psihologic ce însoțesc orice persoană, pentru a putea înțelege de ce

există atât de multe reacții paradoxale pentru omul care privește totul din exterior, cu privire la gestionarea și ieșirea victimei din situația de abuz și violență domestică.

În cea de a doua parte a lucrării coordonatoarele nu au analizat din punct de vedere juridic hotărârile instanțelor de judecată, așa cum se obișnuiește într-o lucrare clasică de practică judiciară, ci au dorit să transmită cititorilor un alt mesaj: este important să avem instrumente de protecție a victimelor violenței domestice. Așa că, fiecare speță în parte cuprinde o notă în care autoarele au indicat parcursul victimei după obținerea unui ordin de protecție sau după respingerea cererii.

Pentru a pune capăt violențelor, victimele pornesc la un drum anevoios, cu încercări, ezitări, obstacole etc. Când solicită un ordin de protecție, acest instrument juridic le poate schimba viața într-un fel sau altul. Dacă este admis, victimele ies din relație mult mai ușor și chiar dacă se împacă cu agresorul, raporturile de putere și control sunt schimbate în cuplu. Practica în cadrul asociației a dovedit că, dacă ordinul de protecție este respins, de regulă victimele ezită în viitor să se mai adreseze instanței de judecată sau altor specialiști, încrederea în autorități diminuându-se considerabil, iar controlul instituit de agresori se va intensifica.

Uneori victimele refuză să vină în fața autorităților (organe de cercetare penală, instanțe de judecată) de teama de a sta față în față cu agresorul. Ca o victimă să stea în fața instanței de judecată, în fața agresorului, a avocaților, să fie nevoită să povestească încă o dată experiența trăită, în condițiile în care persistă încă trauma provocată de violențele la care a fost supusă, constituie un act de curaj, dar și o dovadă că are nevoie de ajutor ca să iasă din situația de abuz.

Este important de știut faptul că victimele violenței domestice ale căror spețe au fost prezentate în această lucrare nu au mai revenit în relația violentă, dar pentru ca acest lucru să se întâmple s-au depus eforturi mari, inclusiv din partea specialiștilor Asociației ANAIS (a se vedea cazul victimei cu 12 ordine de protecție, prezentat în finalul lucrării).

PARTEA ÎNTÂI

Paradigme ale violenței împotriva femeilor

Violența domestică

De la izvoare de drept la jurisprudență

Avocat Carmen Nemeș

Președinte Asociația Anais

Doctorand SNSPA, Relații Internaționale

Violența domestică a existat dintotdeauna, în toate țările lumii și în toate păturile societății, oricare ar fi fost nivelul cultural, religios, educațional sau social. Punctul de plecare de la care statele care au înțeles că violența domestică trebuie reglementată și incriminată diferă de la o țară la alta, în funcție de gradul de toleranță al populației față de violența domestică, sub toate formele sale. Sub acest aspect, s-a dovedit că, de exemplu, populația României este mai tolerantă la violența domestică față de nivelul mediei din Uniunea Europeană¹.

Astfel, în anumite societăți, manifestările de protecție a victimelor au existat încă de la începutul secolului trecut. De exemplu, în Elveția, încă din anul 1913, la Lutry se înființează un centru (o „casă”) de primire a mamelor singure, care au rupt legăturile cu familiile. Astfel de prime reacții ale comunităților, mai ales religioase, față de fenomenul violenței în familie au existat și în alte țări, exemplele putând continua².

Abia anii '70, odată cu primele manifestări publice ale emancipării feminine, au adus punerea pe agendele publice ale statelor situația femeilor ca victime ale violenței domestice.

După două decenii, din 1990, cele mai multe sisteme de drept au recunoscut, prin legislațiile adoptate, necesitatea existenței unor măsuri preventive, cu caracter temporar, care să urmărească protejarea provizorie

¹ C. Nemeș, *Ghid de diseminare pentru abordarea integrativ-sistemică a egalității de șanse, combaterii violenței domestice și a traficului de persoane*, București, 2015.

² Protocol de intervenție în ajutorul profesioniștilor – violența în familie – Depistare Sprijin Orientare Pentru victimele violenței domestice, realizat și adaptat după modelul de intervenție „DOTIP” elaborat de Fundația Malley Prairie din Lausanne, Elveția.

a unei persoane împotriva oricărei vătămări, prin instituirea unei interdicții adresate alteia de a se apropia de aceasta, de casă sau locul de muncă ori de a o contacta prin orice mijloace. Pentru a fi și utile în asigurarea unei protecții imediate victimei violenței domestice, legislațiile diverselor state au prevăzut, în funcție de particularitățile fiecărei jurisdicții, sancțiuni mai mult sau mai puțin severe, cu caracter temporar sau definitiv, luate de către instanțele civile pentru minori și familie, iar în alte state, incriminarea se face printr-o normă de drept penal.

În 1993, Organizația Națiunilor Unite (ONU) a adoptat o Declarație privind eradicarea violenței împotriva femeilor, în care definește acest tip de violență astfel: *„toate actele de violență îndreptate împotriva sexului feminin și cauzând sau putând cauza femeilor un prejudiciu sau suferințe fizice, sexuale sau psihologice, inclusiv amenințarea unor asemenea acte, constrângerea sau privarea arbitrară de libertate, fie în viață publică, fie în cea privată”*. ONU consideră acest tip de violență ca o violare a drepturilor umane și a libertăților fundamentale ale femeilor.

În 1994, Comisia pentru Drepturile Omului a desemnat un raportor special în sfera violenței în familie, a cărui misiune este să colecteze date complete și să propună recomandări la nivel național, regional și internațional, în vederea eliminării violenței împotriva femeilor și a cauzelor acesteia. Tot în anul 1994, Conferința internațională pe tema populației și dezvoltării, desfășurată la Cairo, a abordat problema egalității dintre femei și bărbați în ceea ce privește viața sexuală și reproducerea. Planurile de acțiune propuse s-au axat pe stoparea traficului de femei și copii, pe promovarea educației femeilor ca măsură de protecție împotriva violenței în familie și pe stabilirea programelor pentru victimele violenței în familie.

Impactul progresiv al declarațiilor și documentelor internaționale determină statele să își definească politicile de prevenire a cazurilor de violență în familie. Astfel, și statele europene, membre sau nemembre ale Uniunii Europene, trebuie să țină seama atât de recomandările Consiliului Europei, cât și de documentele adoptate de Organizația Națiunilor Unite, în special de Platforma de acțiune, adoptată la cea de-a patra Conferință Mondială a Femeii, care a avut loc în 1995, la Beijing.

Această platformă de acțiune prevede că violența împotriva femeii constituie unul dintre cele 12 obstacole în calea garantării drepturilor femeilor, precum și o încălcare a drepturilor omului.

În 1997, Organizația Mondială a Sănătății (OMS) recunoaște, de asemenea, violența împotriva femeilor ca o problemă prioritară a sănătății publice, ce necesită strategii de acțiune deosebite.

Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei adoptă diferite recomandări către statele membre cu privire la protecția copilului împotriva relelor tratamente, la violența domestică, la asistența acordată victimelor, la prevenirea victimizării și la protecția femeii împotriva violenței domestice. Scopul acestor documente este acela de a defini unitar și de a identifica factorul comun la nivel european privind fenomenul violenței domestice.

Consiliul Europei, prin Recomandarea 1582 din 27 septembrie 2002, „*consideră actele de violență domestică ca acte criminale și invită Statele membre să recunoască obligația, să prevină, să instruiască, să sancționeze actele de violență domestică și să ofere protecție victimelor*”.

În paralel cu adoptarea primelor documente legislative internaționale, tot mai multe manifestări, lucrări, studii, declarații publice vin în întâmpinarea mișcării de prevenire și combatere a fenomenului violenței domestice. Astfel, în timp ce în codurile penale ale diverselor state încep să apară primele incriminări ale violenței domestice sub toate formele ei, tot mai multe voci separă violența domestică de alte tipuri de agresivitate: „*Agresivitatea este utilizată în scopul de a defini teritoriul fiecăruia, dreptul fiecăruia. Este o forță de construcție și de definire a individului. Violența, în schimb, invadează și încalcă limitele. Este o forță de distrugere a celuilalt și, de asemenea, a sinelui. Un act de violență se definește ca fiind orice atingere la integritatea fizică și psihică a individului, alături de un sentiment de constrângere și de pericol*”³.

Mai mult, Organizația Mondială a Sănătății, în *Raportul mondial despre violență și sănătate* (Geneva, 2002) statuează faptul că femeile

³ R. Perrone, M. Nannini, *Violență și abuzuri sexuale în familie*, ESF Editor, Paris, 1996.

sunt principalele victime ale violenței domestice. Acest aspect a fost recunoscut de altfel și în alte documente: „*Se poate întâmpla ca femeile să fie violente cu bărbații și ca relațiile homosexuale să nu fie scutite de violență, însă, în marea majoritate a cazurilor, femeile sunt victimele violenței din partea partenerului lor masculin. Violența în mediul privat este, în primul rând, masculină și domestică. Chiar dacă fenomenul este interactiv și se joacă în doi, violențele simetrice sau egale sunt rare*”⁴.

În tot acest context, după 1990, în România, procesul de conștientizare al societății, pe de o parte și al legiitorului, pe de altă parte, cu privire la dimensiunea și gravitatea fenomenului violenței domestice, începe să ia amploare. Pe fondul problematicei societății românești, în tranziție la acea vreme, cu implicarea organizațiilor care ofereau servicii și asistență victimelor, ce au contribuit la conștientizarea publicului prin campanii de informare, violența domestică a devenit un subiect de dezbatere publică în România abia după anul 1995. Pornind de la discutarea situației copilului abandonat la motivele abandonului, la familia care se confruntă cu probleme sociale și, prin identificarea acestora, s-a ajuns la recunoașterea existenței fenomenului violenței domestice. La acea vreme, Codul penal român nu prevedea violența în familie ca infracțiune separată, așa cum nici acum nu este reglementată distinct în noul Cod penal, ci doar ca formă agravantă la săvârșirea de alte infracțiuni. Astfel, posibilitatea de a interveni a fost la început limitată și depindea de modul în care instituțiile statului aplicau aceste prevederi.

Coaliția Națională a ONG-urilor implicate în programe privind violența asupra femeilor și violența domestică, a devenit treptat tot mai implicată în derularea de ample campanii de conștientizare și informare asupra fenomenului violenței în familie, advocacy pentru promovarea unei legislații și a unor practici legislative adecvate, oferind, totodată victimelor violenței în familie suport prin servicii directe de consiliere psihologică, consiliere juridică, asistență socială, intermediere de locuri de muncă și programe educaționale.

⁴ D. Weltzer-Lang, (1991) *Bărbații violenți*, Lierre & Coudrier, Paris.

Pe lângă activitățile de mai sus, reprezentanții ONG-urilor care activează în domeniul violenței domestice participă activ împreună cu reprezentanții instituțiilor publice relevante în domeniu, la formări continue, schimburi de bune practici, dar și în proiecte relevante implementate în România⁵.

Astfel, în evoluția legislativă românească, mai multe acte normative au fost de natură să schimbe modalitatea de prevenire, combatere și incriminarea fenomenului violenței în familie datorită unor eforturi comune ale societății civile, instituțiilor publice cu atribuții în domeniu și, nu în ultimul rând, cu sprijinul legiuitorului.

România, prin viitoarele reglementări, va trebui să armonizeze în continuare legislația românească și cea a Uniunii Europene, să țină cont de *aquis-ul comunitar*, dar în același timp să respecte *principiul subsidiarității*, adaptând normele generale de drept internațional la realitatea socială, juridică, legislativă și instituțională din țara noastră⁶.

De asemenea, principiile fundamentale ale drepturilor omului, principiul egalității de tratament și al nediscriminării, statuate în Tratatul de la Lisabona, împreună cu valorile respectării demnității umane, libertății, democrației, egalității, statului de drept, precum și respectarea drepturilor omului care au stat la baza întemeierii Uniunii Europene, au devenit comune tuturor statelor membre într-o societate caracterizată prin pluralism, nediscriminare, toleranță, justiție, solidaritate și egalitate între femei și bărbați.

Carta Drepturilor Fundamentale ale Uniunii Europene, prin articolele 21 și 23, interzice discriminarea de orice fel și enunță egalitatea de șanse și gen între bărbați și femei, dezvoltând astfel valorile și principiile europene prevăzute în articolul 2 al Tratatului de la Lisabona. Aceste valori și principii comune sunt de natură a implica țările membre în

⁵ Raport trimis de România în conformitate cu art. 68 alin. (1) din Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și violenței domestice (Raport de referință) publicat de GREVIO, februarie 2020.

⁶ C. Nemeș, *Ghid de diseminare pentru abordarea integrativ-sistemică a egalității de șanse, combaterii violenței domestice și a traficului de persoane*, București, 2015.

sensul asumării de responsabilități atât față de comunitățile naționale, cât și față de comunitatea europeană din care fac parte.

Ulterior, Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice (Istanbul, mai 2011), în baza principiilor și valorilor europene statuate de către Tratatul de la Lisabona și Carta Drepturilor Fundamentale ale Uniunii Europene, dar și a altor acte normative internaționale, devine un instrument juridic complex de cooperare internațională în ceea ce privește violența împotriva femeilor, măsurile de protecție pentru victime, sancționarea agresorilor, dar și în cazul măsurilor conexe.

Prin Legea nr. 30 din 2016, România a ratificat Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice – denumită pe scurt Convenția de la Istanbul. Prin ratificarea acestei Convenții, Guvernul a transmis un important semnal pozitiv important privind angajamentul ferm al României de a respecta și de a promova o serie de măsuri prin care să se asigure o prevenție și o combatere adecvată a fenomenului violenței.

Prevederile Convenției impun statelor semnatare crearea unor mecanisme care să garanteze o protecție adecvată victimelor, precum și un grad cât mai mare de conștientizare a efectelor acestui fenomen. În mod cert, violența împotriva femeilor încalcă drepturile protejate prin Carta Europeană a Drepturilor Fundamentale, printre care dreptul la viață, demnitate și interdicția de a folosi violența și tortura. Obligațiile asumate prin semnarea Convenției Drepturilor Omului impun statelor membre crearea unui sistem de suport adecvat pentru victimele acestui tip de infracțiune. Acest suport, la care face referire textul Convenției, trebuie să includă un personal bine pregătit atât în domeniul justiției, cât și în vederea consilierii și reabilitării victimelor, prin mijloace precum asistența medicală, financiară și socială oferită prin instituțiile publice sau private.

Violența împotriva femeilor nu are limite geografice, economice, sociale sau culturale, întrucât studiile privind violența bazată pe gen estimează că o cincime până la un sfert din totalitatea femeilor din Europa s-au confruntat cu forme de violență fizică cel puțin o dată în

viața adultă; peste o zecime s-au confruntat cu violență sexuală, care a implicat folosirea forței; 12-15 % din femeile din Europa sunt victime ale violenței în familie iar traficul de ființe umane în scopul exploatarei sexuale, ale cărui victime sunt în majoritate femei și fete, *reprezintă o încălcare inacceptabilă a drepturilor omului și o formă modernă de sclavie, întrucât recesiunea economică conduce, de asemenea, la o intensificare a violenței în relațiile apropiate, iar, din cauza măsurilor de austeritate care afectează serviciile de asistență, femeile care sunt victime ale violenței devin și mai vulnerabile decât de obicei*⁷.

Faptul că femeile sunt principalele victime, atât ale discriminării de gen, ale violenței domestice cât și ale traficului de persoane, putem spune că, indiferent de rezerve, feminismul a contribuit la schimbarea statutului femeilor și a relațiilor de gen, la recunoașterea drepturilor și libertăților fundamentale, au apărut domenii noi de cercetare, s-au produs mișcări politice cu impact major în viața publică, în cea socială, în mass-media și în viața privată, ducând atât la modificarea statutului femeii în societate, cât și la o întărire a drepturilor copiilor.

În contextul în care în România una din patru femei a fost agresată fizic sau sexual de către partenerul său, iar 75% dintre aceste cazuri rămân neraportate, iar fiecare femeie a trecut cel puțin o dată în viață printr-o formă de violență⁸, amploarea și gravitatea fenomenului violenței în familie lansează semnale îngrijorătoare.

Astfel, sunt necesare o serie de măsuri continue și coordonate care, pe de o parte, să limiteze fenomenul prin măsuri de prevenire și de gestionare a recidivei faptelor de violență din perspectiva agresorilor, iar

⁷ I.C. Zuber, Raport A7-0073/2014 Egalitatea dintre femei și bărbați în 2012/2013/2156 (INI) Propunere de rezoluție [art. 157 alin. (4) din Regulamentul de procedură] de înlocuire a propunerii de rezoluție fără caracter legislativ A7-0073/2014 Rezoluția Parlamentului European pentru egalitatea între femei și bărbați în Uniunea Europeană – 2012.

⁸ Agenția pentru Drepturi Fundamentale a UE, (2014) https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra-2014-vaw-survey-at-a-glance-oct14_ro.pdf.

pe de altă parte să vină în sprijinul victimelor acestor violențe. Aceste măsuri, luate prin norme legislative, trebuie să fie articulate astfel încât să ofere victimelor o dublă protecție reală (socială și juridică), iar agresorilor măsuri care să ducă la diminuarea recidivei. (ex. în Norvegia, în urma implementării proiectului „A life without violence” în 2014-2017 statisticile au indicat că 91% din agresori nu au mai repetat actele de violență datorită programelor naționale și bugetelor investite în prevenție și combatere)⁹.

Totodată, incidentele tragice cu privire la fapte de violență domestică, soldate cu decesul victimelor, înregistrate în ultimii ani și adeseori larg mediatizate (cazurile Perla, Mogoșoaia, Calea Victoriei etc.) au devenit repere negative pentru acest domeniu care au dus la schimbări reale în plan legislativ și, mai ales, în mentalitatea și modul de lucru al tuturor profesioniștilor cu atribuții în domeniu.

Aceștia, uneori, privesc spre acest fenomen unilateral și evaluează prin propriile experiențe coroborate uneori cu o interpretare legislativă „*stricto sensu*”, „*la rece*” și doar „*pe probe*”, fără să apeleze și la abordarea „*lato sensu*”. Aceasta înseamnă că, în toate cazurile, practicianul (fie că este avocat, judecător, procuror sau polițist) trebuie să judece după prevederile legii coroborând cu o analiză complexă a cazului și nu după simțul său de dreptate (*cerebrina aeguitas*)¹⁰.

Pentru că violența împotriva femeilor (soții, concubine, fiice, mame, nurori etc.), fie ea fizică, sexuală, psihologică sau de alt tip, constituie un obstacol principal în calea egalității dintre femei și bărbați, o încălcare a drepturilor fundamentale ale femeilor și, în continuare, cea mai răspândită încălcare a drepturilor omului, prin intermediul acestei lucrări, ne dorim o abordare diferită, o analiza complexa a fenomenului violenței domestice dincolo de stereotipuri și prejudecăți.

⁹ *November Project, Domestic Violence & Multidisciplinary Cooperation*, Oslo Police District, 2018.

¹⁰ C. M. Molea, *Maxime juridice antice*, Ed. Militară, București, 1995.

Bibliografie

1. Nemeș C., *Ghid de diseminare pentru abordarea integrativ-sistemică a egalității de șanse, combaterii violenței domestice și a traficului de persoane*, București, 2015;
2. *Protocol de intervenție în ajutorul profesioniștilor – violența în familie – Depistare Sprijin Orientare pentru victimele violenței domestice* realizat și adaptat după modelul de intervenție « DOTIP » elaborat de Fundația Malley Prairie din Lausanne, Elveția;
3. *Violența în familie în România. Legislație și sistem judiciar – Raport 2007* efectuat de Agenția Statelor Unite pentru Dezvoltare Internațională (USAID) și ABA/CEELI;
4. Miroiu M., *Drumul către autonomie*, Editura Polirom, Iași, 2004;
5. *„Abuzul și neglijarea copiilor”*. Studiu sociologic la nivel național realizat de Organizația Salvații Copiilor cu sprijinul Direcției Protecția Copilului, Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârștnice – 2013;
6. http://www.europarl.europa.eu/aboutparliament/ro/displayFtu.html?ftuld=FTU_5.10.8.html;
7. http://ec.europa.eu/justice/gender-equality/files/your_rights/eu_gender_equality_law_update2013_en.pdf;
8. <http://www.cncd.org.ro>;
9. https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra-2014-vaw-survey-at-a-glance-oct14_ro.pdf
10. Carta Drepturilor Fundamentale a UE;
11. Convenția Consiliului Europei privind lupta împotriva traficului de ființe umane, adoptată la 3 mai 2005 și ratificată de România prin Legea nr. 300/2006;
12. Comunicare a Comisiei Europene către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor – Strategie pentru egalitatea dintre femei și bărbați 2010-2015 – Bruxelles, 21.09.2010;
13. Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice – Istanbul 2011;

14. Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității de orice tip;

15. GRETA – Raport privind punerea în aplicare a recomandărilor CP (2012) 7 cu privire la aplicarea Convenției Consiliului Europei privind lupta împotriva traficului de ființe umane în România;

16. Regulamentul UE 606/2013 al Parlamentului European și al Consiliului privind recunoașterea reciprocă a măsurilor de protecție în materie civilă prin care se instituie norme referitoare la un mecanism simplu și rapid de recunoaștere a măsurilor de protecție dispuse de un stat membru, în materie civilă, pentru o persoană fizică care face obiectul măsurii;

17. Raport A7-0073/2014 I.C. Zuber-Egalitatea dintre femei și bărbați în 20122013/2156 (INI) Propunere de rezoluție [art. 157 alin. (4) din Regulamentul de procedură] de înlocuire a propunerii de rezoluție fără caracter legislativ A7-0073/2014 – Rezoluția Parlamentului European pentru egalitatea între femei și bărbați în Uniunea Europeană – 2012.

Importanța abordării multidisciplinare văzută prin ochii unui practician

Giulia Crișan

Avocat

Probabil mulți dintre cititorii acestei lucrări sunt deja familiarizați cu misiunea și acțiunile Asociației ANAIS. Activitatea echipei ANAIS a fost foarte intensă din 2012 până în prezent, iar specialiștii care au lucrat în Centrul de prevenire și combatere a violenței în familie și în Centrul de primire în regim de urgență destinat victimelor violenței domestice – Casa Invicta s-au luptat nu doar cu îndepărtarea clișeelelor despre violența domestică, ci au analizat fenomenul în multiplele sale aspecte, făcând cunoscute efectele acestuia asupra victimelor, asupra copiilor acestora și au obținut măsuri de protecție pentru ele.

Violența domestică este, cel mai adesea, o combinație de agresiuni fizice, psihologice și sexuale pe fundalul dependenței economice față de agresor. Violența nu înseamnă numai bătăi, răni sau oase rupte, ci și amenințări, insulte, umilințe, amăgire, șantaj, denigrare, împiedicarea dezvoltării profesionale, impunerea violentă a relațiilor sexuale. Violența economică variază de la reducerea bugetului disponibil și controlul sufocant asupra utilizării acestuia, până la blocarea accesului la contul bancar, la implicarea forțată în tranzacții financiare imprudente, la neplata obligațiilor de întreținere stabilite în sarcina agresorului etc.

Violența domestică înseamnă de cele mai multe ori acțiune, dar și inacțiunea face victime, mai ales cea care decurge din abuzul psihologic, emoțional: crearea unei atmosfere ostile, inerție în fața activităților comune, ignorarea cererilor ce țin de nevoile familiei, indiferența afectivă față de mamă și/sau copii.

Violența domestică nu are loc doar în cuplurile care trec pe la preot și ofițerul stării civile. Are loc între rudele care stau sub același acoperiș, între parteneri de viață, între părinți și copii.

În fața acestor acte de violență (explicite sau implicite) împotriva femeilor, societatea preferă uneori să adopte o atitudine pasivă¹.

EFECTELE VIOLENȚEI DOMESTICE ASUPRA FEMEILOR

Femeia care suferă acte de violență domestică necesită mult mai multe îngrijiri din partea sistemului medical decât alte femei. De multe ori este obligată să meargă la medic sau la UPU deoarece a fost tăiată sau arsă ori pentru că are fracturi, răni, pentru că a contractat boli venerice sau pentru a avorta.

Victima trăiește permanent cu frica de a nu greși, de a nu spune sau de a nu face ceva care ar putea declanșa reacția violentă a agresorului, se simte nesigură și neputincioasă în propria casă, este permanent neliniștită pentru ea și pentru copiii săi, are tulburări de somn și digestie, iar starea psihică i se deteriorează treptat.

Insultele, umilințele, amenințările, care adesea preced sau însoțesc violența fizică, afectează stima de sine a victimei, o determină să fie pasivă, incapabilă să ia decizii, să cadă în depresie sau să se gândească la sinucidere; acestea sunt „răni” care trebuie tratate și care necesită intervenții de specialitate și timp îndelungat pentru vindecare.

Într-o epocă în care imaginea în fața comunității este mai importantă decât imaginea de sine, unele victime încearcă să minimizeze sau să nege calvarul prin care trec. Cu greu recunosc că sunt abuzate de ani în șir, că acceptă un tratament degradant și rămân prizoniere ale unui mariaj abuziv doar de dragul copiilor. Altele renunță la slujbă, pleacă de acasă

¹ Inspectoratul General al Poliției Române a raportat, pentru anul 2019, 25.968 cazuri de loviri sau alte violențe în familie, cu un număr de 26.398 victime, 97 de cazuri de agresiune sexuală, 83 de cazuri de act sexual cu un minor, 83 de cazuri de omor. Parchetul General a raportat, pentru anul 2019, 1459 inculpați trimiși în judecată pentru infracțiuni de violență în familie și 1700 de victime, din care 661 minori. Însă polițiștii au emis, în anul 2019, un număr de 7.986 ordine de protecție provizorii, dintre care 2.958 au fost transformate de instanțe în ordine de protecție. La rândul lor instanțele de judecată au emis în total 7899 ordine de protecție, conform rapoartelor IGPR. Aceeași instituție a raportat, în primele 4 luni ale anului 2020, un număr de 16.629 intervenții ale polițiștilor la cazuri de violență domestică.

pentru a-și îngriji copiii, în căutarea unui echilibru pierdut de la prima ceartă în familie, de la prima palmă. Unele aleg să evadeze într-un spațiu iluzoriu, recurg la consumul de alcool sau droguri pentru a încerca să supraviețuiască suferinței și durerii unei vieți personale și de familie distruse. Unele se sinucid, pentru că nu mai găsesc niciunde mâna întinsă de care au nevoie.

Dacă o femeie decide să se separe ca să scape dintr-o relație eșuată și terminată, se lovește de problemele materiale: de la costurile unei despărțiri (care într-o relație violentă poate fi lungă și dificilă), până la dificultatea de a-și întreține singură copiii. Dificultățile materiale sunt accentuate, de cele mai multe ori, de povara socială tributară unei mentalități desuete. „O femeie care își părăsește căminul nu a putut fi o soție destul de bună, nu a știut să-și gestioneze problemele din cuplu și a luat copiii de lângă tatăl lor” – de câte ori nu ați auzit aceste clișee, enunțate într-o formă sau alta?

Chiar dacă fiecare femeie reacționează diferit, toate suferă de singurătate și din cauza indiferenței sociale: de multe ori nu sunt crezute, pentru că partenerul lor, în afara familiei, este o persoană „normală”, „deosebit de amabilă”, „cultă”, „manierată”, „un partener desăvârșit” etc. sau își pierd prietenii, se simt izolate, năpădite de îndoieli, rușine și sentimente de vinovăție.

Este important să ascultăm femeia, să credem ceea ce spune, să o ajutăm să decidă cum să iasă din relația abuzivă ca să redevină stăpână pe propria viață. Este important ca victima unui abuz domestic să găsească un sprijin, un loc unde nu este judecată, ignorată sau ocolită. Este important ca femeia victimă a violenței domestice să își spună povestea, partea ei de adevăr, și să fie ascultată și ajutată să se recupereze psihologic și social. Iar noi, la Asociația ANAIS, facem acest lucru.

VIOLENȚA PSIHOLICĂ, FAȚA ASCUNSĂ A VIOLENȚEI DOMESTICE

De cele mai multe ori, cei care intră în contact cu o persoană victimă a violenței domestice văd doar vârful aisbergului: o femeie dezorientată, înfricoșată, nesigură, poate incapabilă să își spună coerent povestea și

disperată după o rezolvare, dacă se poate instantanee. O rudă, o prietenă, colegii de la serviciu, vecinii, reprezentanții autorităților pot vedea rănille fizice și le evaluează gravitatea în funcție de zilele de îngrijiri medicale necesare. Rănille psihice rareori se văd; cel mai adesea devin vizibile în situații-limită, când cer intervenții radicale. Violența psihică ține de instaurarea fricii, a terorii, de posibilitatea abuzului fizic, de distrugerea reperelor existențiale, de manipulare, de izolare, de control și de crearea unei realități „alternative” pentru victimă.

Pe lângă ținta directă, care de cele mai multe ori este femeia, există victime colaterale: copiii expuși terorii psihice domestice. Mulți dintre ei dezvoltă patologii care necesită multe ore de psihoterapie ori abandonează școala, intră în anturaje distructive sau devin părtași la abuzul familial. Adesea, partenerii torționari sunt ei înșiși produsul unor familii disfuncționale sau violente. Și tot de cele mai multe ori refuză ajutorul psihologului sau al psihoterapeutului, chiar dacă instanța o cere.

VIOLENȚA SE EXERCITĂ, CEL MAI ADESEA, ÎN SPAȚIUL PRIVAT

„De cele mai multe ori violențele exercitate de către agresor asupra membrilor familiei lui sunt puse în practică în spațiul casnic. Este un loc pe care îl știe foarte bine, unde nu pot apărea surprize, unde nu există persoane puternice care să intervină în favoarea victimei, unde nu poate fi întrerupt, unde efectele pot fi ascunse. În cele mai multe cazuri, chiar și când leziunile produse victimei sunt grave, tot agresorul este cel care decide dacă e nevoie ca victima să primească asistență medicală, dacă se poate duce la spital, arareori este chemată salvarea (deoarece ar presupune pătrunderea în casă a personalului medical), iar în cazul în care victima ajunge la spital, agresorul îi impune un scenariu fals ce va fi prezentat personalului medical, pentru a ascunde mecanismul real al producerii leziunilor. Desfășurarea actelor de violență în spațiul privat afectează, în fapt, și probatoriul ce poate fi administrat în cazurile în care victima depune plângere sau organele judiciare se sesizează din oficiu”².

² Judecător C. Voicu – *Despre violența domestică – în „limbaj simplificat”* – <https://www.juridice.ro/665852/despre-violenta-domestica-in-limbaj-simplificat.html>.

ABORDAREA MULTIDISCIPLINARĂ A VICTIMEI

Nevoile și problematica victimei violenței domestice sunt abordate multidisciplinar în cadrul Asociației ANAIS, de către o echipă de specialiști formată din asistenți sociali, avocați, psihologi, psihoterapeuți, medici psihiatri, sociologi. Datele statistice colectate de Asociație ori obținute de la instituțiile cu atribuții în domeniul violenței domestice sunt analizate de către sociologi și pe baza acestora se conturează proiecte și inițiative noi.

Primul specialist cu care victima intră în contact în cadrul Asociației este asistentul social, care realizează evaluarea și îndrumarea socială a victimei, prin intermediul unei fișe de caz standardizată, iar în funcție de nevoile sale, aceasta este orientată către unul sau mai mulți specialiști.

Cazurile care necesită abordări multidisciplinare sunt evaluate individual de către fiecare specialist, după care se realizează o analiză în echipă. Ca o analogie, este ca atunci când la spital ajunge un pacient cu traumatisme multiple și medici cu diverse specializări decid care e prima operație și ce urmează după aceea. De obicei, un caz care necesită o abordare complexă are un istoric și o încărcătură psiho-socială mai mare. De multe ori, este un caz-limită.

Ne dorim ca toate victimele care cer ajutor să poată ieși din relațiile abuzive, însă pentru unele apelul vine prea târziu, ori comunitatea sau societatea nu le oferă sprijinul necesar pentru ca ele să scape de dependența față de agresor.

Tocmai de aceea trebuie să fim conștienți că sprijinirea victimei-mamă reprezintă o modalitate eficientă de a-i proteja și copiii, asupra cărora prea puțini își îndreaptă atenția. De aceea, uneori ei se identifică cu tatăl abuziv, care este perceput ca figura cu autoritate, cel mai puternic, și tind să-și disprețuiască mama. Într-un astfel de caz, la maturitate mulți dintre ei ar putea reproduce modelul patern, generând la rândul lor situații abuzive în familie. Alteori, copiii din familiile abuzive își asumă responsabilități de adult, încercând să-și protejeze mama sau frații mai mici. Și ce poate fi mai trist decât un copil care renunță la copilărie ca să preia mult prea devreme povara maturității?

Violența domestică are un caracter ciclic, care nu se oprește de la sine. Ca în multe arii mai puțin optime ale vieții noastre, și aici este vorba despre educație. Educație, sprijin, cooperare între structurile a căror menire este păstrarea unei societăți echilibrate, cu valori sănătoase.

Volumul de față își dorește să fie un instrument de lucru, un suport, o sursă de consultare pentru cei care au grijă ca societatea noastră să fie din ce în ce mai echilibrată. Mai poate fi, dacă vreți, o reverență în fața celor care se străduiesc, cu fiecare caz, să încetinească acest ciclu al violenței domestice: asistenți sociali, polițiști, procurori, judecători, avocați, psihologi, medici, psihoterapeuți.

Stereotipurile de gen și violența asupra femeilor. Sunt practicienii din sistemul de justiție imuni?

Oana Băluță

Conferențiar universitar doctor
Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării
Universitatea din București

În judecarea și gestionarea cazurilor de violență în familie este necesar să fim conștienți de rolul stereotipurilor. Adrian Neculau spune că acestea „pot fi considerate reprezentări sociale deturnate, încremenite, rigidizate”, care se formează într-un anumit context socio-cultural și „sunt induse de modelul cultural-ideologic, de structurile mentale împărtășite de membrii unei colectivități” (Neculau, 1998, p. 65; Băluță, Radu, 2015, p. 163). Stereotipurile de gen sunt credințe și opinii în legătură cu caracteristicile femeilor și ale bărbaților, cu atributele feminității și masculinității. Numeroase studii au atras atenția asupra stereotipurilor de gen care se regăsesc în aplicarea legislației familiei, în evaluări ale unor cazuri și condamnare. Genul nu doar că reflectă concepțiile societăților și ale culturilor despre femei și bărbați, roluri, comportamente, atribute ale acestora, ci și creează ierarhii între femei și bărbați. Convenția de la Istanbul recunoaște că există violență de gen împotriva femeilor și o definește ca „violența care este direcționată împotriva unei femei pentru că ea este o femeie sau care afectează femeile în mod disproporționat” [art. 3 lit. d)]¹.

Stereotipurile de gen sunt o sursă a inegalității de gen. Violența asupra femeilor este și o manifestare a inegalității de gen, mai exact a unor practici sociale care devalorizează femeile. Normele care stabilesc dominația bărbaților asupra femeilor legitimează diverse forme de

¹ Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, <https://rm.coe.int/168046253e>, accesat în data de 29 iunie 2020.

violență. Comportamentul femeilor este judecat atunci când violența este îndreptată asupra femeilor și sunt oferite justificări tradiționale de tipul: „merita să fie violată, de ce poartă astfel de haine provocatoare?”, „merita să fie bătută, de ce nu își ține gura?”. Într-o societate în care există inegalitate de gen, femeile nu sunt crezute nici când reclamă violența.

Judecătorii, procurorii, avocații aduc cu ei nu doar pregătirea academică, experiența profesională, bunele intenții în rezolvarea cazurilor, ci și valorile, credințele și opiniile lor. Stereotipurile de gen pot distorsiona răspunsurile sistemului de justiție, ne spun studiile. De exemplu, în SUA au identificat faptul că multor judecători și membri ai instanțelor le lipsește înțelegerea privind dinamica violenței domestice și a circumstanțelor în care se găsesc victima și agresorul, iar cazurile de violență sunt adesea considerate banale și neimportante, iar mărturia victimei nu este crezută².

Studiul realizat de Majda Halilović și Heather Huhtanen (2014), *Gender and the judiciary. Selected findings and recommendations on the implications of gender within the judiciary of Bosnia Herzegovina*, prezintă rezultatele unei cercetări cu practicieni din sistemul de justiție din Bosnia Herțegovina. În timpul interviurilor, judecătorii au spus că decid asupra pedepselor exclusiv în baza faptelor și a relației acestora cu textul legii. Însă rezultatele chestionarelor aplicate online au arătat că aceștia iau în considerare și factori sociali, de exemplu este important dacă agresorului îi pare rău, este relevant dacă victima este dificilă ori „certăreață”; atunci când agresorul este principala sursă de venit, evită să condamne la închisoare (Halilović, Huhtanen, 2014, p. 10). În cazurile de agresiuni sexuale, există studii care arată că genul este important în judecarea cazurilor și în condamnarea agresiunilor sexuale. Ivana Radačić a identificat faptul că Tribunalul districtual din Zagreb apelează la factori atenuanți problematici. De exemplu, într-un caz analizat de aceasta,

² Report of the Special Joint Committee on Gender Bias in the Courts — May 1989, University of Baltimore Law Review: Vol. 20: Iss. 1, Article 2. <http://scholarworks.law.ubalt.edu/ublrvol20/iss1/2>, p. 28, accesat în data de 29 iunie 2020.

instanța a numit gelozia agresorului ca factor atenuant. În Curțile din Statele Unite victimele violului și ale agresiunii sexuale sunt judecate în baza vestimentației, a stilului de viață, a reputației, în timp ce bărbaților nu li se aplică același standard.

Hotărârea CEDO din 15 martie 2016 în Cauza M.G.C. împotriva României (Cererea nr. 61495/11) arată că instanța „a considerat «relevant» faptul că reclamanta se îmbrăca sumar”³. Iar în acest caz este vorba chiar despre o fată de 11 ani. De obicei, femeilor (nu minorelor) li se cere să poarte costurile vestimentației, dar acesta este un exemplu de percepție care își are rădăcinile în inegalitatea de gen. Acesta este un exemplu de gândire care blamează victima, dar care și stereotipează sexualitatea bărbaților (sexualitatea lor este activă) și normalizează agresiunile, fiindcă le consideră o trăsătură a acestui tip de sexualitate pulsionară.

Femeile sigur au făcut ceva. Femeile au provocat. Acest mod de gândire îl face pe agresor mai puțin responsabil de actele sale. Există diferite justificări tradiționale ale violenței care devalorizează femeile. Acestea pot să includă suspiciuni privind „promiscuitatea sexuală”, infidelitatea, chestionarea autorității masculine, inadecvarea de rol (nu sunt fiice bune, nu sunt mame bune, nu sunt soții bune).

Problematică sunt pledoariile din instanțe, unde comportamentul sexual din trecut este considerat motiv întemeiat pentru a discredita credibilitatea, valoarea morală a unei femei care este victima unei agresiuni. Este o gravă eroare să consideri că un consimțământ exprimat anterior este valid pentru tot restul vieții femeii respective, indiferent de partener, de context. Viața sexuală anterioară agresiunii nu anulează cerința imperativă privind consimțământul.

Credibilitatea femeilor este pusă sub semnul întrebării. Judecători intervievați în studiul realizat de Halilović și Huhtanen (2014) declară că este important dacă ești femeie tânără. O judecătoare afirmă: „în cazul în

³ <http://ier.gov.ro/wp-content/uploads/cedo/M-G-C-impotriva-Romaniei.pdf>, accesat în data de 29 iunie 2020.

care este martoră într-o crimă care a avut loc în timpul nopții, aud comentarii legate de ce căuta ea târziu într-un bar. Ei o întrebă dacă își schimbă de obicei prietenii. Avocații încearcă astfel să distrugă credibilitatea martorei. Unele comportamente sunt acceptabile pentru bărbații tineri, dar nu pentru femeile tinere. Din această cauză, femeile tinere (...) evită să depună mărturie. Avocații fac comentarii în legătură cu felul în care se îmbracă, iar aceste comentarii nu sunt făcute și despre bărbați” (Halilović, Huhtanen, 2014, p. 12).

Percepțiile stereotipale privind femeile și bărbații arată că genul influențează modul în care este făcută justiția. Oricât ar fi de neplăcută observația pentru profesioniștii din justiție, consecințele sunt infinit mai neplăcute pentru victime, pentru persoanele care caută dreptate și justiție în curțile de judecată. Noi suntem oameni socializați într-un context socio-cultural patriarhal care devalorizează femeile și chestionează probitatea lor morală. Am fost expuși de mici la diverse discursuri privind femeile și bărbații. Judecătorii, magistrații, avocații trebuie să își exercite cu imparțialitate profesia, în afara credințelor și valorilor sistemului socio-cultural. Însă studiile, practica judiciară și experiența celor care oferă asistență victimelor violenței de gen — fie că este violență domestică, viol, agresiune sexuală — ne spun că în sălile de judecată sunt reiterate credințe care afectează imparțialitatea, obiectivitatea.

Conștientizarea stereotipurilor este o provocare pentru toți. Înțelegerea efectelor negative asupra sistemului de justiție este necesară, după cum e deosebit de important ca acestea să fie evitate pentru a crește imparțialitatea actului de justiție. Există oportunități de pregătire profesională care au nevoie să integreze și aceste teme și impactul stereotipurilor de gen. Este important pentru cei implicați în actul de justiție să fie conștienți de influența genului asupra activităților zilnice din cadrul curților, practicilor procedurale, deciziilor.

Bibliografie

1. Băluță, Oana; Radu, Raluca, 2015, *Evitarea stereotipurilor* în Radu, Raluca, 2016, *Deontologia comunicării publice*, editura Polirom.
2. Boyd, Christina L., Epstein, Lee, and Martin, Andrew D., 2010, *Untangling the Causal Effect of Sex on Judging* în *American Journal of Political Science* 54 (2): 389–411.
3. Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, <https://rm.coe.int/168046253e>.
4. Halilović, Majda; Huhtanen, Heather, 2014, *Gender and the judiciary. Selected findings and recommendations on the implications of gender within the judiciary of Bosnia Hertzegovina*, DCAF/Atlantic Initiative, https://www.dcaf.ch/sites/default/files/publications/documents/Gender_and_the_Judiciary.pdf.
5. Report of the Special Joint Committee on Gender Bias in the Courts — May 1989," University of Baltimore Law Review: Vol. 20: Iss. 1, Article 2. <http://scholarworks.law.ubalt.edu/ubl/vol20/iss1/2>, p. 28, accesat în dat de 29 iunie 2020.

Webgrafie

1. <http://ier.gov.ro/wp-content/uploads/cedo/M-G-C-impotriva-Romaniei.pdf>.

Intersecționalitate și violență domestică

Andreea Bragă

Doctor în Științe Politice

Director executiv Centrul FILIA

În drumul lor către o viață în siguranță, odată ce se hotărăsc să denunțe agresorii, multe dintre femeile victime¹ ale violenței domestice se lovesc de prejudecăți în accesul la justiție sau la servicii de sprijin, prejudecăți construite pe baza diferențelor identitare. În plus, diferențele existente între femei și intersecția dintre aceste diferențe – pornind de la statutul socio-economic, etnia, vârsta, nivelul de educație, religia, mediul de rezidență etc. – fac ca violența domestică trăită de acestea să prezinte obstacole diferite. Pentru a surprinde aceste obstacole diferite și experiențele specifice trăite de femeile minoritare în cazurile de violență domestică, experiențe produse ca urmare a rasismului, clasismului, sexismului îndreptate împotriva femeilor, Kimberlè Crenshaw (1991) a introdus conceptul de *intersecționalitate*.

Atunci când analizăm violența domestică este necesar să depășim limitele propriei noastre experiențe, lăsând deschisă posibilitatea unei înțelegeri aprofundate, dincolo de stereotipuri și prejudecăți despre victime și agresori. Recunoscută de Consiliul Europei drept rezultatul relațiilor istoric inegale de putere dintre femei și bărbați², violența

¹ În textul de față voi folosi termenul de „victime” pentru a mă referi la femeile care au fost agresate de parteneri sau foști parteneri bărbați, luând în considerare faptul că majoritatea faptelor de violență domestică înregistrate de poliție se încadrează în această tipologie.

² Convenția Consiliului Europei privind Prevenirea și Combaterea Violentei împotriva Femeilor și Violentei Domestice – Convenția de la Istanbul, 2011, disponibilă la adresa <https://rm.coe.int/168046253e>. Convenția de la Istanbul a fost ratificată de statul român în anul 2016, iar o bună parte dintre prevederile Convenției au fost transpuse în legislație prin Legea Nr. 174/2018 din 13 iulie 2018 privind modificarea și completarea Legii nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice.

domestică este însă asociată în mod stereotip cu sărăcia, consumul de alcool, lipsa de educație sau apartenența la o minoritate etnică precum comunitatea romă. Cazurile de violență domestică au loc în multe dintre familiile din România, unde 1 din 4 femei a fost agresată fizic sau sexual de partener sau de fostul partener (Fundamental Rights Agency, 2014), iar în anul 2019 au fost înregistrate peste 25.000 de fapte de lovire sau alte violențe. Cei mai mulți autori ai acestor fapte sunt bărbați (91%), iar 77% dintre victime sunt femei³. Acestea reprezintă doar o parte din faptele de violență domestică înregistrate de poliție, însă multe alte cazuri rămân neraportate, printre motive fiind încrederea scăzută în autorități, practica larg răspândită de blamare a victimelor și frica de agresori și de intensificarea violenței din partea acestora, în cazul unui denunț.

Pentru că imaginea de victimă – ceea ce se numește în limbajul de specialitate *victima perfecta* – este cea a unei femei majoritare, albe, cu un statut socio-economic mediu, care este într-o relație heterosexuală, femeile care nu se încadrează în această imagine pe baza identităților lor se lovesc de reticența autorităților (Morrison, 2006), iar miturile și stereotipurile despre femei rome, sărace, musulmane etc. îngreunează accesul acestora la servicii sau justiție — „Așa e la romi, așa e cultura lor”, „Femeile rome sunt pasionale”, „Femeia musulmană trebuie să meargă în spatele bărbatului”. În 2013, 1 din 5 români considera că trăsătura ce îi caracterizează pe romi este că sunt hoți/infractori (CNCD, 2013). Aceste prejudecăți fac ca un comportament considerat deviant, cum este violența domestică, atunci când este îndreptat împotriva *victimei perfecte*, să fie sancționat în consecință, iar agresorii să răspundă pentru faptele lor în fața legii. Însă în cazurile de violență domestică împotriva femeilor minoritare, cum sunt femeile rome sau cele musulmane, același comportament violent ajunge să fie asociat cultural,

³ Date transmise de Inspectoratul General al Poliției Române ca urmare a unei solicitări formulate de Centrul FILIA în baza Legii nr. 544/2001 privind accesul la informații de interes public, disponibile aici <https://violentaimpotrivafemeilor.ro/statistici-violenta-in-familie-2019/>.

iar autoritățile să nu intervină în cazul abuzurilor ce au loc în comunitățile minoritare. Reticența individuală sau colectivă (la nivel de instituție, autoritate) de a interveni în astfel de cazuri pornește din teama de a nu fi etichetat insensibil cultural, ceea ce Gangoli și Chantler (2011) numesc „anxietate legată de rasă”, în același timp fiind un mod de a ierarhiza cultura în detrimentul drepturilor individuale și de a considera acest comportament ca acceptabil dacă are loc în cadrul unei minorități, fiind o dublă măsură și o încălcare a drepturilor victimelor violenței domestice.

Una dintre recomandările formulate în *Manualul de formare pentru judecători și procurori privind accesul femeilor la justiție* al Consiliului Europei (2017) se referă la faptul că judecătorii și procurorii trebuie să evite mituri și prejudecăți care justifică violența domestică: „În vreme ce judecătorii sunt încurajați să înțeleagă circumstanțele particulare ale femeilor minoritare, inclusiv contextul lor cultural, aceștia nu trebuie să scuze încălcarea drepturilor omului pe baza culturii” (Duban, 2017, p.97). Un astfel de exemplu este cel al mariajelor timpurii, atât cele care au loc în cadrul minorității rome⁴, cât și ale tinerelor nerome, care fac parte din comunități tradiționaliste și din familii fără posibilități financiare, în care fetele sunt minore, iar partenerii lor majori, și în cazul cărora, deși vorbim de o gravă încălcare a drepturilor copilului, inclusiv de violență sexuală împotriva minorelor, aceste fapte de violență nu sunt sancționate nici de comunitate, nici de autorități (Bragă, Neaga, Nica, 2017). Mariajele timpurii sunt un rezultat al rolurilor de gen asociate fetelor și băieților în comunitățile tradiționaliste, sexismului și rasismului — atunci când au loc ca mecanism de protecție față de exploatarea sexuală și un rezultat al vulnerabilității economice (Oprea, 2005). Mariajele timpurii sunt prezente în multe culturi din întreaga lume, însă prejudecățile existente în societatea românească și, implicit, în rândul reprezentanților autorităților, întărite de imaginile exotice din mass media ce prezintă mariaje

⁴ Mai multe informații despre mariajele timpurii în cadrul comunităților de romi sunt disponibile în studiul realizat de Romani Criss și Unicef, al căror autoare sunt Nicoleta Bițu și Crina Morteau – *Drepturile copilului sunt negociabile? Mariajele timpurii în comunitățile de romi din România*, disponibil la adresa <http://www.romanicriss.org/Mariajele%20timpurii%20in%20comunitatile%20de%20romi.pdf>.

timpurii în comunități tradiționaliste de romi⁵, fac ca aceste mariaje să aibă loc cu complicitatea comunității locale și a celor care ar trebui să intervină pentru respectarea drepturilor copilului.

O abordare intersecțională a violenței domestice presupune în primul rând să conștientizăm diferitele forme de discriminare de care se lovesc femeile victime în accesul la servicii și justiție, pornind de la prejudecățile și stereotipurile existente în societate și cum aceste forme de discriminare blochează ieșirea lor dintr-o relație de violență domestică și de transformare din victimă în supraviețuitoare a violenței. În al doilea rând, o abordare intersecțională implică asigurarea accesului tuturor victimelor violenței domestice la servicii și justiție, ținând cont de identitățile lor și obstacolele de care se lovesc. Practic, se referă la adaptarea întregului proces de ieșire dintr-o relație de violență domestică, din momentul în care victima sesizează autoritățile, accesează serviciile de consiliere psihologică, socială, juridică, până ajunge în fața unui judecător pentru obținerea unui ordin de protecție, la realitățile diverse trăite de femei. Contextele sociale diferite în care trăiesc femeile, precum și diferențele culturale, determină existența unor obstacole specifice, așa cum amintește, de exemplu, Alexandra Oprea (2003) în cazul femeilor rome – teama acestora de brutalitatea poliției, de întărirea prejudecăților cu privire la agresivitatea bărbaților romi sau de rușinea asociată familiei. Toate acestea fac ca femeile rome să fie reticente în a denunța faptele de violență domestică. Pentru femeile care locuiesc în mediul rural⁶, au un statut economic precar și un nivel scăzut de educație, ieșirea dintr-o relație violentă este aproape imposibilă fără ca autoritățile să gândească și să aplice un mecanism care să asigure *de facto* accesul tuturor femeilor

⁵ Minoritatea romă include o întreagă diversitate de subgrupuri – ursari, lăutari, cărămidari, florari, fierari, vătrași etc. –, cele tradiționaliste, cum sunt căldărarii sau gaborii, unde sunt mai dese cazurile de mariaje timpurii, fiind doar o parte din ele.

⁶ 64% dintre romi trăiesc în mediul rural, comparativ cu 46% dintre români – Datele analizate sunt din Tabelul 18. Populația stabilă de 10 ani și peste pe sexe, după etnie și nivelul de educație – categorii de localități, *Recensământul populației și al locuințelor 2011*, disponibil la <http://www.recensamantromania.ro/rezultate-2/>. Datele au fost prezentate în volumul „*Toată lumea știa!*”: *violența împotriva femeilor rome și nerome între „normal” și normativ* (2017).

la justiție. Obținerea unui ordin de protecție presupune să cunoști legislația și să pregătești dosarul cu documentele și probele necesare, deci este elementar să știi să citești și să scrii în limba română, să ai posibilitatea să completezi documentele sau în cazul în care ești o femeie cu o dizabilitate vizuală să știi unde să ceri ajutor pentru completarea documentelor. În cercetarea „*Toată lumea știa!*”: *violența împotriva femeilor rome și nerome între „normal” și normativ* arăt că în România sunt 3% cetățeni români care nu au o școală absolvită (din care 1,36% sunt analfabeți), însă în cazul persoanelor de etnie romă vorbim de un procent mult mai mare, de 20% fără școală absolvită, din care 14% analfabeți⁷, date ce indică un număr mai mare de femei rome care ar putea întâmpina dificultăți în obținerea unui ordin de protecție. În același timp, lipsa creșelor și grădinițelor, preponderent în mediul rural, „le afectează în mod disproporționat pe femei și, în cazul de față, pe fete, care preiau din muncile de îngrijire în spațiul privat” (Bragă, Neaga, Nica, 2017, p. 42). Îngrijirea copiilor și responsabilitățile domestice sunt un obstacol în plus pentru mobilitatea femeilor. Deplasarea către cea mai apropiată unitate de medicină legală pentru obținerea unui certificat medico-legal presupune ca victima să aibă posibilitatea să lase copiii în grija cuiva și să își permită banii de drum și costul certificatului; în plus, în unele unități de medicină legală certificatul nu se eliberează în aceeași zi. Nivelul scăzut de educație sau necunoașterea limbii române în cazul femeilor imigrante împiedică accesul la justiție prin faptul că la depunerea dosarului pentru emiterea unui ordin de protecție este necesar să completezi un formular de patru pagini, care conține inclusiv limbaj de specialitate despre cum poți obține asistența juridică gratuită.

Normalizarea violenței domestice drept o problemă care ar trebui să rămână în interiorul familiei și blamarea victimelor („Sigur a făcut ea ceva, doar nu o bătea degeaba”, „Nu iese fum fără foc”, „Femeia trebuie

⁷ Inegalitățile privind nivelul de educație sunt rezultatul inegalităților istorice și discriminării structurale a romilor, însă nivelul de educație în rândul minorității rome a crescut într-un ritm accelerat în perioada 1998-2012. Lipsa veniturilor care să asigure investiția în educația copiilor este una dintre principalele cauze pentru abandonul școlar (Duminică, Ivasiuc, 2013).

bătută, știe ea de ce”) fac ca faptele de violență domestică să fie denunțate foarte târziu, abia când capătă forme extreme, iar victima se teme pentru viața ei și a copiilor. În aceste situații, poliția poate ajunge la fața locului și poate emite un ordin de protecție provizoriu, pe baza formularului de evaluare a riscului, însă întrebările adresate victimei pot fi înțelese cu dificultate, mai ales într-o situație de criză, formularul având un limbaj de specialitate (echimoze, leziuni, excoriații, vandalizat)⁸. Lipsa accesului la servicii de consiliere juridică, socială, psihologică, în special în mediul rural, unde asistentul social este încărcat de responsabilități și poate inclusiv să nu cunoască prevederile legale ca să poată acorda sprijinul necesar victimelor violenței domestice — limitează posibilitatea femeilor de a acționa pentru a fi în siguranța, neavând nici măcar posibilitatea de a fi recunoscute de drept victime ale violenței. În acest mod, violența domestică rămâne o problemă ascunsă și nu există oficial în datele statistice.

Toate aceste aspecte dezvăluie un drum anevoios pe care o parte dintre victimele violenței domestice sunt nevoite să îl urmeze pentru a încerca să iasă dintr-o relație abuzivă, însă în lipsa unor măsuri din partea autorităților, care să ofere sprijinul necesar adaptat contextelor de viață diferite în care se află femeile, violența domestică va rămâne în continuare o problemă tolerată de comunitate și de autorități.

O abordare intersecțională a violenței domestice presupune să ne asigurăm că femeile care aparțin diferitelor grupuri sociale vulnerabile se află în centrul acțiunilor noastre și că au acces real la servicii și justiție. Responsabilitatea unei societăți lipsite de violență domestică aparține celor care au încrederea publică de a elabora și implementa norme care să ne protejeze pe toți și toate în fața agresorilor, neexistând nicio justificare rațională pentru care un polițist, procuror sau judecător să considere că „bătaia este ruptă din rai” pentru anumite femei, pe baza diferențelor identitare.

⁸ Formularul de evaluare a riscului poate fi consultat aici <https://lege5.ro/Gratuit/gmytimzvq3a/ordinul-nr-146-2578-2018-privind-modalitatea-de-gestionare-a-cazurilor-de-violenta-domestica-de-catre-politisti?pid=276469452#p-276469452>.

Bibliografie

1. Bițu, Nicoleta, Morteau, Crina, 2009, *Drepturile copilului sunt negociabile? Mariagele timpurii în comunitățile de romi din România*, Romani Criss, Unicef, București, <http://www.romanicriss.org/Mariajele%20timpurii%20in%20comunitatile%20de%20romi.pdf>.

2. Bragă, Andreea, Neaga, Diana-Elena, Nica, Georgiana Anca, 2017, *„Toată lumea știa!”: violența împotriva femeilor rome și nerome între „normal” și normativ*, Centrul de Dezvoltare Curriculară și Studii de Gen FILIA, Editura Hecate, București, https://centrulfilia.ro/new/wp-content/uploads/2015/03/Toata-lumea-stia_coperta.pdf.

3. Chantler, Geetanjali, Gangoli, Khatidja, 2011, *Domestic Violence in Minority Communities: Cultural Norm or Cultural Anomaly?*, în Verlag Barbara Budrich, *Violence against Women and Ethnicity: Commonalities and Differences across Europe*, Leverkusen, Germany.

4. CNCD, 2013, Sondaj „Percepții și atitudini privind discriminarea”, realizat de IRES în perioada 25 Octombrie – 16 Noiembrie 2013, http://www.antidiscriminare.ro/library/files/studii_cncd/sondajcncd_2013.pdf.

5. Duban, Elisabeth, 2017, *Manual de formare pentru judecători și procurori privind asigurarea accesului femeilor la justiție*, Consiliul European, <https://rm.coe.int/tm-general-part-women-s-access-to-justice-rom-print/168098f4c9>.

6. Duminică, Gelu, Ivasiuc, Ana (coord.), Cace, Sorin, Toader, Roxana, Vizireanu, Ana, 2013, *Romii din România. De la Țap Ispășitor la Motor de Dezvoltare*, Agenția Împreună, <http://agentiaimpreuna.ro/wordpress/wp-content/uploads/2014/08/Romii-din-Romania.-De-la-tap-i-spasitor-la-motor-de-dezvoltare.pdf>.

7. Fundamental Rights Agency, 2014, *Violence against Women: an EU-wide survey. Main results*, https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2014-vaw-survey-main-results-apr14_en.pdf.

8. Morrison, Adele M., 2006, *Changing the Domestic Violence (Dis)Course: Moving from White Victim to Multi-Cultural Survivor*, 39 U.C. Davis L. Rev. 1061, 1118, <https://digitalcommons.wayne.edu/lawfrp/423>.

9. Oprea, Alexandra, 2003, *The Erasure of Romani Women in Statistical Data: Limits of Race versus Gender Approach*, Open Society Institute, <http://www.opensocietyfoundations.org/sites/default/files/roma-data-20030403.pdf>.

10. Oprea, Alexandra, 2005, *Child Marriage a Cultural Problem, Educational Access a Race Issue? Deconstructing Uni-Dimensional Understanding of Romani Oppression*, <http://www.errc.org/article/child-marriage-a-cultural-problem-educational-access-arace-issue-deconstructing-uni-dimensional-understanding-of-romani-oppression/2295>.

Importanța diferențelor culturale, sociale și religioase în cazurile de violență domestică în care sunt implicați solicitanți de azil și refugiați

Carolina Marin

Senior Protection Associate
UNHCR România

Violența sexuală și de gen, inclusiv violența domestică, reprezintă fenomene răspândite și în rândul comunităților de solicitanți de azil și refugiați care se află în România. Violența sexuală și de gen este definită de lucrătorii umanitari, într-un sens larg, ca fiind „violența îndreptată împotriva unei persoane din cauza sexului sau genului său, ori violența care afectează un anumit gen în mod disproporționat”¹. Femeile și fetele sunt în general cele mai expuse la violența de gen, însă acest lucru nu înseamnă că bărbații și băieții nu pot deveni și ei victime ale acestor tratamente.

Dacă discutăm în mod specific despre violența domestică, aceasta reprezintă una dintre cele mai comune — și subraportate — forme de violență de gen întâlnite în comunitățile de migranți, solicitanți de azil și refugiați.

În cazul persoanelor care solicită sau care se află în nevoie de protecție internațională — solicitanți de azil și refugiați — violența de gen poate interveni în etape și forme specifice, astfel:

- **înainte de a-și părăsi țara de origine.** Spre exemplu, sunt cunoscute forme de violență precum violul ca armă de război; agresiuni sexuale/exploatarea de către combatanți; căsătoria la vârste mici/forțată, mutilarea genitală feminină, violența domestică, crimele de onoare etc.;

¹ O definiție care este în conformitate cu Art. 1 și 2 ale *Declarației Consiliului General al ONU privind Eliminarea Violenței Împotriva Femeilor* (1993) și cu Recomandarea nr. 19 alin. (6) de la a 11-a Sesiune a *Comitetului pentru Eliminarea tuturor formelor de Discriminare împotriva Femeilor*.

- **în timpul deplasării forțate, în drum spre țara de azil.** De exemplu, violul, exploatarea sexuală, traficul de persoane;

- **în țara de azil** — unde poate în continuare să ia forme la fel de variate, de la exploatare sexuală sau viol, la violență domestică.

Un alt aspect important, atunci când discutăm despre solicitanții de azil și refugiați, este regimul juridic pe care aceștia îl au pe teritoriul României.

Solicitanții de azil sunt, potrivit Legii nr. 122/2006, acei „cetățeni străini sau apatrizi care și-au manifestat voința de a obține protecție internațională în România, atât timp cât procedura de azil cu privire la cererea lor nu s-a finalizat”². Altfel spus, o persoană aflată în România legal sau ilegal, ori care se prezintă la frontieră, poate depune o cerere de acordare a protecției internaționale (denumită și „cerere de azil”), susținând că țara sa nu poate sau nu dorește să îi ofere protecție, respectiv siguranță și respectarea drepturilor omului.

Procedura de azil este derulată în România de Inspectoratul General pentru Imigrări – IGI (în faza administrativă), respectiv de către instanțele competente (judecătoria, respectiv tribunal, pentru recurs). În perioada procedurii de azil, solicitanții sunt cazați într-unul dintre cele șase Centre Regionale administrate de către IGI sau pot locui în afara acestora.

Beneficiarii de protecție internațională sunt „acele persoane cărora li s-a recunoscut statutul de refugiat sau li s-a acordat protecția subsidiară, în condițiile prezentei Legii nr. 122/2006 privind azilul”³.

Diferența între refugiați și cei care obțin protecție subsidiară este detaliată în acquis-ul comunitar din domeniul azilului, precum și în legislația națională. Aceasta ține, în principal, de motivele pentru care persoanele își părăsesc țara de origine: în timp ce refugiații o părăsesc din cauza persecuției pe motiv de opinie politică, rasă, religie, naționalitate sau apartenență la un grup social, persoanele care primesc

² Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, cu modificările și completările ulterioare, art. 2 alin. (1) lit. b).

³ Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, cu modificările și completările ulterioare, art. 2 alin. (1) lit. a²).

protecție subsidiară sunt cele care, în cazul întoarcerii în țara de origine, ar risca supunerea la pedeapsa cu moartea, tortură, tratamente inumane și degradante sau un risc provocat pe fondul situației de violență generalizată sau stare de conflict.

Nu în ultimul rând, deplasarea forțată este elementul care îi diferențiază pe beneficiarii protecției internaționale de migranții care își părăsesc voluntar țara de origine — pentru afaceri, studii, muncă etc. Tocmai din cauza acestei situații speciale în care se află, solicitanții de azil și beneficiarii protecției internaționale în România se pot confrunta cu provocări specifice, atunci când vine vorba despre relațiile de familie. Spre exemplu:

➤ Lipsa documentelor

În cazul solicitanților de azil și, ulterior, al persoanelor cărora li se acordă o formă de protecție, o problemă importantă sesizată adesea de autorități, instanțe sau furnizorii de servicii este aceea a lipsei unor documente — personale, de stare civilă, de studii etc.

În unele situații, este posibil ca astfel de documente să nu fi existat niciodată, întrucât nu sunt eliberate în mod obișnuit în țara/zona de origine a persoanei respective. În unele țări, spre exemplu, nu se emit în mod sistematic certificate de naștere populației sau anumitor grupuri etnice. În alte cazuri, documentele eliberate nu sunt conforme celor oficiale, emise în Uniunea Europeană, de exemplu, „certificatul” de căsătorie poate fi emis de către un lider religios (Imam), pentru căsătorii încheiate „la distanță” prin intermediul părinților. În alte situații, astfel de documente rămân în țara de origine, sunt distruse în timpul conflictelor ori sunt pierdute pe drum.

În general, trebuie avut în vedere faptul că **solicitanții de azil și refugiații, odată ajunși în România, nu ar trebui să ia legătura cu autoritățile țării de origine.** În acest sens, având în vedere semnificația solicitării protecției internaționale, **un refugiat nu ar trebui să contacteze autoritățile – inclusiv ambasada/consulatul țării de origine; în caz contrar, acesta ar putea risca reevaluarea situației sale și chiar retragerea protecției acordate în România.**

De aceea, la momentul depunerii cererii de azil, persoanele își predau pașaportul național⁴, fiindu-le emise documente temporare de identitate (în cazul solicitanților de azil) și ulterior permise de ședere temporară (cu CNP⁵), respectiv, la cerere, un document de călătorie ce înlocuiește pașaportul național.

Cu privire la relațiile de familie, unele persoane pot pune la dispoziția autorităților române copii ale unor documente originale, iar altele pot să nu fie nici măcar în posesia acestora. Verificările efectuate de către autoritățile romane pe perioada procedurii de azil au ca scop, printre altele, și lămurirea aspectelor privind identitatea și relațiile de familie. Prin urmare, documentele emise de statul roman sunt adesea singurele documente ale unei familii de refugiați. În acest sens, sunt relevante și prevederile O.G. nr. 44/2004⁶ potrivit cărora, în scopul asigurării accesului la drepturi, autoritățile vor ține cont de specificul situației în care se află străini care au dobândit protecție internațională în România.

➤ Lipsa de încredere în autorități

Solicitanții de azil și refugiații sunt de obicei (cu excepția refugiaților *sur place*) forțați de circumstanțe să își părăsească țările de origine. Adesea, pentru anumite grupuri — etnice, religioase, minorități sexuale etc. — autoritățile statelor de origine precum poliția, instanțele religioase, alți reprezentanți ai instituțiilor, au fost agenți de persecuție, tortură și rele tratamente în țara de origine. În alte situații, încrederea în autorități se poate degrada în timpul deplasării forțate, pe fondul unor abuzuri comise sau permise de către autoritățile unor state. Toate aceste situații pot eroda semnificativ încrederea în autorități a refugiaților și solicitanților de azil, pentru a o reconstrui fiind nevoie de timp și de explicații clare, accesibile, cu privire la practicile și politicile autorităților române.

⁴ Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, cu modificările și completările ulterioare, art. 19 lit. d).

⁵ Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, cu modificările și completările ulterioare, art. 17 (1¹) și art. 20 lit. a).

⁶ O.G. nr. 44/2004, art. 14; H.G. nr. 1.483 din 9 septembrie 2004, art. 2.

➤ **Dificultăți în raportarea unor situații, cauzate de barierele de comunicare**

Pe de o parte, în cazul unor refugiați, nivelul de cunoaștere a limbii române poate să difere foarte mult, în funcție de perioada petrecută în România și de nivelul interacțiunii cu societatea gazdă. De exemplu, o persoană care a petrecut majoritatea timpului la domiciliu sau cu propria comunitate (fenomen întâlnit adesea în practică, în privința femeilor și fetelor, mai ales în cazul unor grupuri conservatoare) poate avea un nivel extrem de scăzut de cunoaștere a limbii țării gazdă. Totodată, nivelul de înțelegere a unor proceduri poate fi redus, mai ales dacă acestea sunt radical diferite față de cele din țara de origine.

Necesitatea de a comunica prin interpreți este observată adesea, însă este important ca aceștia să fie pregătiți adecvat, să înțeleagă, de exemplu, confidențialitatea unor proceduri sau caracterul delicat al unor probleme și procese.

➤ **Alte diferențe culturale, religioase etc.**

Sunt extrem de multe aspecte care pot fi dezbătute în detaliu în această secțiune, însă este important să se rețină faptul că marea majoritate a solicitanților de azil și refugiaților provin din țări de origine și culturi extrem de diferite față de a noastră. De exemplu, în cazul unei familii de refugiați nu poate fi neglijat rolul pe care îl poate avea comunitatea (națională, etnică, lingvistică, religioasă) în abordarea unor probleme precum violența în familie, divorțul ori custodia copiilor.

Totodată, viziunea cu privire la statutul femeii și al copiilor în societățile/comunitățile de proveniență; imaginea pe care liderii religioși sau anumite curente din respectivele religii o atribuie femeii, familiilor, regulilor sociale sau incidența practicilor tradiționale dăunătoare care afectează femei și fete (crime de onoare, mutilare genitală feminină, căsătorii forțate sau cu minore etc.) — toate acestea sunt elemente care joacă un rol important în viața personală și de familie a solicitanților de azil și refugiaților, dar și în capacitatea lor de a reacționa la anumite tratamente sau de a înțelege sistemele juridice din țările gazdă. Adesea, alocând timp și o asistență eficientă, dar și adaptând procedurile specifice la

situația lor – de exemplu, prin furnizarea de interpreți potriviți și pregătiți sau prin excluderea de la obligativitatea prezentării anumitor documente – aceste bariere pot fi eliminate.

În final, deschiderea de a înțelege aceste provocări specifice și de a integra răspunsurile adecvate în serviciile de asistență și suport, în măsurile luate de autorități sau în actul de justiție rămân esențiale pentru orice profesionist.

Argument pentru drepturile femeilor musulmane imigrante și/sau refugiate

Fatma Ruxandra Yilmaz

Doctorand Științe Politice SNSPA

Activistă pentru drepturile femeilor musulmane

Motto:

„Ne-au pus botniță la gură și ne-au învăluit chipurile. Măinile ni le-au lăsat libere. Aveau nevoie de cineva să îi spele, să îi hrănească și să le crească pruncii. Nu ne-au legat și mâinile. Aveau nevoie de ele să muncim pentru ei” – Shirin Ebadi¹, fostă judecătoare în Iran înaintea
Revoluției islamice din 1979, laureată a premiului Nobel
pentru Pace 2003

În contextul globalizării, al liberei circulații, dar cu precădere al conflictelor internaționale, intranaționale, etnice, religioase etc. un număr tot mai mare de imigranți și refugiați se stabilesc pe teritoriul României. Subiectul **femei musulmane** a fost și este unul puternic dezbătut, cu precădere după evenimentele 9/11, la intersecția mai multor teme cu miză atât politică cât și una ce ține de perspectivele asupra conceptelor din zona drepturilor omului. În cadrul diasporei musulmane în contextul secular al țărilor din vestul Europei, discuția privind imaginea problematică a femeilor musulmane, văzută ca o contradicție între egalitatea de gen și capacitarea (împuternicirea, autonomia) femeilor, domină discursul public de aproape patru decenii. Reprezentarea mass-media a

¹ Shirin Ebadi a devenit prima femeie judecător din țara sa, apoi secretară în tribunalul pe care îl prezidase, după ce autoritățile religioase au declarat că femeile nu pot fi judecători. A reușit să ajungă avocat în domeniul drepturilor omului, apărând femei și copii în procese politice în care majoritatea avocaților se temeau să pledeze. A fost arestată și amenințată cu moartea, dar a continuat să apere cu mult curaj victimele injustiției și discriminării, devenind o voce puternică, recunoscută în lumea întregă.

islamului (văzut ca un monolit)² ca o amenințare la valorile occidentale a fost și este axată pe referința genizată folosind imagini stereotip și puternic orientalizate ale femeilor musulmane, pentru a demonstra incompatibilitatea islamului cu drepturile omului și valorile occidentale moderne.

Ceea ce susținem de la bun început este că dincolo de apartenența și identitatea religioasă, femeile musulmane aparțin în primul rând umanității. Cu alte cuvinte, indiferent în cine cred și de la ce cultură se revendică, dreptul la demnitate, respect și la viață, așa cum vom vedea mai departe, este sacrosant.

În întreaga lume, de-a lungul timpului a existat legislație discriminatorie care a împiedicat femeile să acceseze drepturile omului. Există numeroase studii, cercetări care au dovedit implicațiile acestor discriminări și cum nerespectarea drepturilor omului a afectat aproape toate aspectele vieții femeilor. Chiar dacă aceste probleme și-au găsit rezolvarea, cel puțin la nivel legislativ în statele occidentale, numeroase femei din această lume nu pot visa încă la libertatea de a-și alege un partener, de a moșteni o proprietate, de a refuza o căsătorie, de a se împotrivi unor tradiții care le supune torturii fizice propriul corp (clitrectomia), de a-și alege orientarea sexuală, de a dispune de propriul corp (practica vâlului islamic, hijab), de a obține custodia copiilor, de a-și alege o meserie, de a se manifesta liber urmând o școală sau de a se opune unor

² Numeroși savanți musulmani, activiști pentru drepturile omului, politologi etc. atrag atenția asupra simplificării și reducionismului uneori ignorant, alteori pur și simplu neatent, asupra raportării instituțiilor, oamenilor de știință, intelectualității dar și a juriștilor occidentali la islam ca la o singură entitate. Islamul este a treia religie mono-teistă (în ordinea apariției cronologice), dar manifestările sale diferă de la o țară la alta, de la un continent la altul, fiind caracterizat de o mulțime de obiceiuri, cutume, tradiții adesea confundate cu dogma religioasă. În cadrul islamului există mai multe școli de jurisprudență și o diversitate de curente, uneori îngemănate cu ideologii politice care creează confuzii asupra unor evaluări din sfera drepturilor omului – cea mai problematică zonă fiind cea a drepturilor femeilor. Putem spune că există un islam ca religie, dar manifestarea sa mundană, care se traduce prin musulmanii din întreaga lume, ține de pluralitate. Cea mai stufoasă parte care produce puternice migrene intelectuale cercetătorilor din zona drepturilor omului este legată de „dreptul familiei”.

pedepse în fața cărora nu au niciun drept de replică — crimele de onoare.

Un amănunt foarte important: chiar dacă invocăm foarte multe aspecte ce țin de religia musulmană sau cultura musulmanilor, nu suntem în măsură, și nu ar trebui, potrivit cercetărilor antropologice, culturale, sociologice să facem o ierarhie sau clasificare a culturilor/religiilor bune și cele rele. A înfiera sau a stigmatiza o cultură/religie după propriul sistem de valori, credem că nu ar face decât să îngreuneze și mai mult o decizie ce ține de viața unui om.

Acest argument pentru drepturile femeilor musulmane se dorește a fi, de fapt, **o pledoarie pentru o înțelegere mai nuanțată și în profunzime a situației acestor femei.** În primul rând dorim să ieșim dintr-un cadru de *judecată* maniheist, în care fie aceste femei renunță la comunitatea din care fac parte, fie își asumă pedepsele, repercusiunile economice, sociale etc., care de multe ori înseamnă acceptarea și tăcerea în fața unor practici inumane.

Femeile musulmane care se pot adresa instanțelor de judecată din România provin din diverse medii sociale, intelectuale ori au orientări și apartenențe diferite, în sensul în care pot fi conservatoare, liberale sau progresiste. Nu înseamnă că, fiind musulmane, au o narațiune identică în ceea ce privește experiența de viață. Stilul de viață al unei femei din Afganistan diferă foarte mult de cel cu care a fost obișnuită o femeie din Iran, Liban sau Iordania. Islamul din Pakistan nu este același cu cel din Iran sau Irak. Pot fi practicante ale religiei sau nu. De cele mai multe ori, a purta hijab nu înseamnă că o femeie aparține unui curent radical. Poate însemna că este forțată sau constrânsă să-l poarte. Dreptul femeilor de a dispune de propriul corp este o temă extrem de discutată în mediile musulmane. Alteori, hijabul poate însemna cochetărie sau pur și simplu un simbol cultural declarat, când aceste femei simt distanța față de țările lor, familiile lor.

Multe dintre aceste femei sunt un potențial uriaș de contestare a normelor patriarhale, de denunțare a opresiunii dar această manifestare trebuie să pornească din interior, să le dăm timp să își consolideze revendicările în interiorul comunităților lor. Cel mai puternic sprijin pe

care îl putem oferi este protecția, instrumente accesibile lor pentru cunoașterea legilor țării gazdă și insuflarea sentimentului de siguranță. Șansa schimbării către emancipare și demnitate umană țin de un fir invizibil al solidarității și al înțelegerii nuanțate, profunde, specifice în care ele se află.

Atunci când vorbim de violența domestică, de divorț sau de chestiuni ce țin de dreptul familiei trebuie avute în vedere câteva particularități: majoritatea țărilor musulmane au coduri civile împrumutate din țările occidentale, dar aspectele care țin de statutul femeilor musulmane, în unele state corespund unor practici medievale. Aspecte ce țin de divorț, custodia copiilor, violență fizică, verbală, psihologică sunt mai degrabă rezolvate în cadrul unor tribunale informale „religioase” — *sharia*, care nicio clipă nu pun în discuție statutul femeilor în termeni de drepturi, ci mai degrabă de obligații și supunere. Audiind femei musulmane puteți „constata” că sunt de acord cu violența fizică, că nu își doresc să iasă din relații abuzive etc., dar de cele mai multe ori nu au auzit niciodată în viața lor de perspectiva unor drepturi sau că vreodată o lege, o autoritate, le poate apăra. De cele mai multe ori împotrivirea lor este pedepsită cu stigmatizarea în cadrul comunității, cu exilarea, cu pedepse fizice sau chiar cu moartea. Conceptul „onoarei” este un concept fundamental caracteristic societăților tribale. Multe state musulmane nu au recurs la evoluția unor instituții și folosesc mai degrabă o combinație între practici culturale, cutume ale clanurilor (nu în termen peiorativ, ci ca organizare a societății) și diferite interpretări ale Coranului³.

Când se adresează instanțelor, de cele mai multe ori aceste femei pornesc de la premisa că nimeni nu le apăra, că oricum dacă instanța

³ În ultimul deceniu, numeroase studii ce țin de hermeneutica textelor sacre islamice – în mod special Coranul, au dezvăluit că de cele mai multe ori, **anumite practici precum custodia exclusivă a tatălui, dreptul de viață și de moarte asupra soției, apostazia** (în cazul ateilor sau al minorităților LGBTQ+), **lapidarea femeilor în caz de adulter, biciuirea, crimele de onoare, clitorectomia** sunt rezultatul unor **interpretări masculine abuzive** ale Coranului și nu indicații cu titlul de pedeapsă explicită. Cu alte cuvinte, în societățile islamice prevalează cutumele și interpretările unor figuri radicale, fundamentaliste în colaborare cu diferite facțiuni și orientări politice, decăt principiile coranice.

civilă le va da dreptate, în cadrul comunității li se vor aplica pedepsele practicate cutumiar sau vor sfârși printr-o **definitivă excludere socială**. În contextul unor lipsuri materiale, deciziile lor pot fi și mai mult îngreunate. Când vorbim de bărbați, în cadrul comunităților este bine cunoscută ignorarea autorităților civile și mai mult, dificultatea de a înțelege că pe teritoriul european, occidental, prevalează legi ce țin de aspecte ale secularismului și laicității.

Cea mai gravă amenințare asupra femeilor musulmane când divorțează, de pildă (de reținut că în societățile musulmane nu femeile inițiază divorțul, acestea sunt excepții, iar în caz de orice fel de violență aceasta este cât mai mult ascunsă, fiind considerată o rușine a familiei), este folosirea prezumției că sigur și-a găsit pe altcineva și atunci crima de onoare este justificată. Acest concept nu trebuie să fie confundat cu așa-zisele crime „pasionale”, adesea cunoscute în societățile occidentale.

Crima de onoare este un act de violență extremă asupra unei femei, când se crede că un cod de onoare a fost „rupt” și se percepe rușinea asupra familiei⁴. De asemenea, femeile pot fi supuse riscului de rușine, acuzate ca denigratoare a onoarei bărbaților și pot fi ucise pentru că au rămas însărcinate ca victime ale incestului și violului. Fiind suspectate de *depravare* sexuală, cum ar fi sarcina în afara căsătoriei sau comportamentul adulterin, acest lucru este considerat ca fiind suficient pentru a justifica pedepsirea unei femei. Ceea ce marchează așa-numitele **crime de onoare** este faptul că nu doar soțul sau partenerul pot îndeplini actul uciderii ci, uneori, comunitatea și alți membri ai familiei, cum ar fi mame, frați, unchi și veri sau propriii fii pot fi autorii crimei. Cazuistica arată că astfel de „revanșe” pot avea loc și după zeci de ani de la acuzație. În cazul căsătoriei femeilor musulmane cu un bărbat de altă religie, altă etnie etc. este considerată a fi o rușine a întregii societăți musulmane, uciderea femeii fiind din nou justificată ca spălând onoarea comunității și, mai mult, considerată o datorie de recuperare a onoarei.

⁴ Poate însemna și refuzul unei căsătorii aranjate, exprimarea propriei opțiuni sau, în unele cazuri, simpla atingere fizică a unui bărbat străin, din afara familiei sau dialogul cu acesta.

Subliniem încă o dată necesitatea de a analiza dintr-o perspectivă globală violența domestică asupra femeilor musulmane și crimele de onoare, violențele fizice, economice, psihologice etc. Împotriva lor ca parte a unui fenomen global mai larg, concepte precum patriarhatul sau discriminări sistемice explicând mai bine în literatura de specialitate cauzele acestora.

Este foarte important să reținem că problema femicidului nu se referă la o cultură, la un grup sau o comunitate religioasă. Femeile sunt bătute sau ucise pe tot globul din motive asemănătoare. Violența în familie se intersectează cu clasa, religia, rasa sau vârsta persoanei, iar structurile patriarhale folosesc intens violența pentru a subjugă femeile.

Pe de altă parte, există însă și o capcană în practica judiciară, de pildă europeană, privind drepturile femeilor musulmane, și anume tema multiculturalismului. Cea mai sinuoasă problemă este legată de multiculturalismul neliberal. Exemplele tipice sunt comunitățile în care bărbații controlează în totalitate viața femeilor, comunitățile musulmane (și nu numai) caracterizate de un anumit grad de radicalism. Recunoașterea *tribunalelor islamice* este cea mai cunoscută solicitare de tipul multiculturalismului neliberal din partea grupurilor de imigranți sau refugiați (acestea funcționează, de pildă, în Marea Britanie). Răspândită și sensibilă pentru opinia publică este politica multiculturală neliberală a **clauzei culturale**. Această practică instituțională, legiferată sau nu, scuză și diluează gravitatea unor acte criminale invocând cultura de origine a vinovatului, unde acestea sunt acceptabile sau constituie chiar o normă de conduită. Putem aminti aici, din literatura de specialitate, cazul unui bărbat libanez care și-a strangulat fiica după ce a bătut-o cu bâta, întrucât nu a acceptat să se mărite cu bărbatul ales de el. Judecătorul din Germania, țara rezidentă a bărbatului, a invocat originea culturală drept element atenuant. Alt caz, tot din Germania: o imigrantă marocană, de 26 de ani, cu doi copii, a fost bătută cu bestialitate de soț pentru că a surprins-o vorbind în parc cu un necunoscut. Femeia a cerut divorțul, dar judecătorea Christa Datz Winter a refuzat să i-l acorde în procedură

rapidă, întrucât ce i s-a întâmplat nu putea fi considerat foarte periculos, „*având în vedere statutul cultural*”. Ca musulmană, ar fi trebuit să se aștepte la astfel de comportamente. Judecătoarea i-a citat Coranul, conform căruia bărbații au dreptul să aplice soțiilor pedepse corporale.

De ce ar fi acceptabil ca o femeie provenind dintr-o altă cultură, ajunsă în Occident, să fie mai puțin protejată?

Discuțiile referitoare la problematica statutului femeilor musulmane, dilemele, criticile etc. au făcut obiectul multor ani de cercetări dar și aplecare asupra cauzisticii. De cele mai multe ori, până la un consens de înțelegere, de aplicabilitate, de cercetare asupra fiecărui caz, asistăm la grave încălcări ale dreptului la libertatea de gândire și conștiință, la libertatea alegerilor autonome, la dreptul la viață al acestor femei. Nu au nevoie nici să le punem religia la zid, nici să le judecăm pentru istoria comunităților lor, nici să le întrebăm despre propriile alegeri – care de cele mai multe ori ar trebui privite cu suspiciune.

Fiecare dintre noi ar trebui să conștientizăm că, de multe ori, o țară străină, o limbă străină, o cultură străină poate fi actul de naștere în deplină libertate al acestor femei. Că, poate, o instanță românească este ultima lor șansă la viață. Că, poate, România este țara celor mai mulți oameni plecați, dar este și țara spre care mulți, și mai ales multe, privesc cu speranță. Uneori, speranța unei vieți demne.

Recomandăm să fie ascultate, să li se dea prilejul să vorbească, măcar să își povestească propriile experiențe, pentru că *vocea femeilor musulmane este cea mai necunoscută, neuzită voce printre vocile lumii.*

Bibliografie

1. Beckett, C. and Macey, M. (2001) *Race, gender and sexuality: the oppression of multiculturalism*, Women's Studies International Forum, vol 24, no 3/4, pp. 309-19.
2. Duderija, A. (2009) *The Political Dimension of Critical-Progressive Islamic Hermeneutics*, Australasian Political Studies Association.
3. Göle, N. (1997) *The gendered nature of the public sphere*, Public culture 10, pp. 61-82.
4. Gole, N. and Göle, N. (1996) *The forbidden modern: Civilization and veiling*. University of Michigan Press.
5. Wadud, A. (1999) *Qur'an and woman: Rereading the sacred text from a woman's perspective*. Oxford University Press, USA.
6. Ali, K. (2016) *Sexual ethics and Islam: feminist reflections on Qur'an, hadith, and jurisprudence*. Simon and Schuster.
7. Ebadi, S. (2009) *Iran awakening: A memoir of revolution and hope*. Random House.

Agresorul domestic – o responsabilitate a întregii societăți

Mihaela Săsărman

Președinta Asociației Transcena

Violența domestică este un fenomen prezent în toate culturile lumii. Poate apărea în viața unui cuplu, se poate exercita asupra celorlalți membri ai familiei, fie ei copii minori sau majori, părinți sau membri ai familiei lărgite. Caracterizează un model de autoritate care se bazează pe control, pe superioritatea afirmată și menținută a unuia dintre membrii cuplului sau familiei și pe desconsiderarea celorlalți, pe inegalitatea creată de această atitudine. Instrumentele pentru menținerea controlului de către autoritate sunt denigrarea celorlalți, amenințările, șantajul, violența verbală și fizică, inclusiv sexuală, limitarea libertății de opțiune și de mișcare a membrilor considerați slabi și incompetenți.

Un astfel de model poate fi exercitat atât de bărbați, cât și de femei, atât de către tineri, cât și de către bătrâni. În statisticile disponibile, procentul de agresori bărbați este dominant¹. Putem identifica două criterii importante care determină abordări diametral opuse la nivel individual și societal ale acestui fenomen. Primul criteriu este cel al toleranței/intoleranței față de violența interpersonală. Al doilea criteriu este cel al egalității dintre bărbați și femei. Acea societate care, într-un anumit moment istoric, afirmă și susține că nu admite nicio formă de violență între membrii săi și că ei au drepturi egale, va considera violența domestică o infracțiune și va lua măsurile necesare pentru a preveni și combate fenomenul.

Cel mai important instrument legal internațional pentru prevenirea și combaterea violenței domestice este *Convenția Consiliului Europei*

¹ M. Săsărman, B. Voicu, *Studiu exploratoriu cu privire la implementarea ordinului de protecție și a prevederilor referitoare la violența în familie din Codul penal al României în perioada 2012-2016*, Asociația Transcena, București, 2017, pp. 11-33.

privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, adoptată la Istanbul pe 11 mai 2011. În articolul 3, *Convenția* definește violența domestică drept „toate acțiunile de violență fizică, sexuală, psihologică sau economică produse în mediul familial sau domestic ori între foștii sau actualii soți sau parteneri, indiferent dacă agresorul împarte sau a împărțit același domiciliu cu victima”². Din 9 iulie 2020, definiția din legislația română conține, pe lângă aceasta, enumerarea formelor de violență, printre care și violența cibernetică: „orice inacțiune sau acțiune intenționată de violență fizică, sexuală, psihologică, economică, socială, spirituală sau cibernetică, care se produce în mediul familial sau domestic ori între soți sau foști soți, precum și între actuali sau foști parteneri, indiferent dacă agresorul locuiește sau a locuit împreună cu victima”³. Atât *Convenția*, cât și legislația din țara noastră pun accentul pe protecția victimelor. Măsurile pentru sancționarea agresorilor reprezintă un subiect extrem de controversat. În cele mai multe cazuri de inacțiune sau de blamare a victimelor, o parte din specialiști acuză mentalitatea neadaptată la progres.

Există, în istoria recentă a României, un precedent de modificare a unei mentalități prin legislație. *Convenția privind drepturile copilului*⁴ interzice orice formă de violență și abuz împotriva minorilor. Ca urmare, metodele de educație nu mai pot include forța sau amenințarea cu forța, indiferent de forma sub care ar fi exercitată. Serviciile sociale care au în responsabilitate protecția copilului intervin, în toate cazurile ce le sunt semnalate, cu intenția de a proteja copilul de abuzurile părintești, iar părinții au înregistrat mesajul că există reguli pe care nu le pot încălca, în privința violenței față de copii. Chiar dacă procesul de schimbare este lung și dificil, acesta s-a declanșat.

² *Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice*, adoptată la Istanbul la 11 mai 2011, Council of Europe Treaty Series – No. 210.

³ Legea nr. 106/2020, intrată în vigoare la 09 iulie 2020.

⁴ *CONVENȚIE cu privire la drepturile copilului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 20 noiembrie 1989*, Repertoriu legislativ, Camera Deputaților.

Din experiența specialiștilor din serviciile private, mentalitatea privind violența împotriva femeilor nu s-a schimbat și rezistența este extremă. Opoziția se poate observa în primul rând la nivelul responsabilizării, al sancționării agresorilor domestici.

În România, una dintre cele mai grăitoare cifre din statisticile care descriu violența domestică este procentul de agresori condamnați⁵. Numărul mic de condamnări poate fi interpretat din mai multe perspective, dar faptul are o singură consecință importantă: capacitatea slabă a legii de a reduce fenomenul. Aceasta face ca balanța dintre mentalitate și legislație să fie înclinată în favoarea mentalității, care conduce în prezent implementarea prevederilor legale.

Sanționarea violenței domestice împotriva adulților ridică o problemă de drepturi și libertăți. Într-o societate întemeiată pe principii liberale trebuie să existe motive puternice și unanim acceptate pentru ca statul să intervină în viața privată a cetățeanului. Ce parte din viața privată a membrilor societății poate fi considerată complet inaccesibilă justiției? Cum își poate asuma statul responsabilitatea protejării victimelor, fără a-și asuma sancționarea adecvată a agresorilor? Societatea românească se află, în acest moment, în etapa de clarificare a răspunsurilor. Consecința indeciziei sociale este numărul mare de victime ale violenței fizice, ale agresiunii sexuale în familie și ale omorului.

Prevenirea și combaterea fenomenului se face prin măsuri de protecție acordate victimelor sub forma serviciilor rezidențiale, de consiliere și suport, dar și sub forma ordinelor de protecție civilă emise împotriva agresorilor, prin măsuri de sancționare a agresorilor și prin educație. Deși legislația privind protecția victimei s-a îmbunătățit, efectul acestor modificări nu atinge nivelul așteptat fiindcă răspunderea inițiativei pentru sancționarea agresorului rămâne victimei.

În anul 2019 au fost înregistrate la nivel național 36.879 fapte penale sesizate ca infracțiuni prevăzute de Legea nr. 17/2003⁶. Printre faptele

⁵ M. Săsărman, B. Voicu, *op. cit.*, p. 61.

⁶ Cifre comunicate de IGPR Asociației Centrul FILIA prin nr. 386.672 din 4.02.2020, document pus la dispoziția Rețelei VIF.

sesizate au fost 79 de omoruri și 54 de tentative de omor. În decembrie 2019, aveau condamnări definitive pentru violență în familie 59 de persoane. Procentul de condamnări este extrem de mic. Știm că în peste jumătate din cazuri victimele își retrag plângerile și, ca urmare, autorii rămân nepedepsiți. În anii 2017, 2018 și 2019 Agenția Națională pentru Egalitate de Șanse a înregistrat peste 13.000 de victime beneficiare ale serviciilor oferite de furnizorii publici și privați la nivel național. Aceste cifre transmit un mesaj implicit, anume că agresorii domestici pot scăpa ușor de condamnarea pentru fapte de violență domestică.

Educația adulților, ca demers de prevenire și combatere a fenomenului, se face fie alternativ cu sentințele privative de libertate, fie ca parte a sentinței privative de libertate. În România, Administrația Națională a Penitenciarelor are în oferta de programe unul specializat, dar participarea agresorilor condamnați nu este obligatorie, ci doar recomandată. Agresorii primesc obligația de a urma un program doar atunci când se află în libertate, fie ca parte a pedepsei cu suspendarea executării sub supraveghere, fie ca parte a ordinului de protecție emis. Sistemul de servicii disponibile pentru agresorii aflați în aceste situații se află în construcție. Literatura internațională recomandă, pe baza unor meta-analize, programe de grup, standardizate, structurate, bazate pe teorii cu aplicabilitate și rezultate verificate, livrate de specialiști cu pregătire de specialitate în tema și metodologia utilizate⁷. În absența standardizării, devine dificil pentru sistemul judiciar național să accepte validitatea programelor oferite, pentru a le include frecvent în sentințe.

Agresorul domestic este un caz particular de agresor. În cazul infracțiunilor „tradiționale”, descrise de legea penală, definițiile faptelor sunt ample și au fost dezvoltate pe perioade îndelungate de practică. Violența domestică este cercetată ca infracțiune, alături de celelalte

⁷ Descrierea principiilor, valorilor și structurii unui program performant pentru agresorii domestici se găsește pe situl *European Network for the Work with Perpetrators of Domestic Violence* disponibil la URL <https://www.work-with-perpetrators.eu/resources/guidelines>, accesat la 08.07.2020.

fapte penale, doar de aproximativ 40 de ani⁸ (serviciile pentru victime au apărut în anii '70, cele pentru agresori au început să fie structurate suficient pentru a fi evaluate abia în anii '80). În România, violența domestică exprimată în lege ca violență în familie reprezintă, începând cu anul 2014, numai o circumstanță agravantă și urmează să vedem în ce mod se vor formula sentințele pentru ca faptele respective să se încadreze indubitabil în fenomenul de violență domestică.

Există o diferență importantă între perspectiva programelor și cea a justiției: justiția sancționează în România un autor pentru una, două sau trei fapte. Programul de educație pentru adulți trebuie să țină seama de caracterul continuu al violenței domestice și de toate formele componente ale comportamentului de agresor, altfel își pierde eficiența. Cei mai mulți agresori refuză să lucreze altceva decât strict ceea ce a fost indicat de judecător în sentință. Sub acest aspect, putem spune că justiția încă nu s-a adaptat la realitatea fenomenului, cel puțin la noi în țară.

Controlul și violența în familie nu au o singură sursă. Modelul ecologic teoretizat prima dată de Urie Bronfenbrenner⁹ explică multitudinea factorilor ce contribuie la dezvoltarea și consolidarea acestui comportament. Într-o reprezentare de „sfere de influență” concentrice, individul și caracteristicile cu care este înzestrat organismul său se află în centru și interacționează și răspunde la stimulii ce vin din relația cu părinții, cu familia, din educația explicită și implicită în aceste medii, din vecinătate, din comunitate și din societate. Fiecare individ selectează prin experimentare diversele modele la care a fost expus sau pe care le-a primit. Dacă o societate este tolerantă față de modelul de autoritate abuzivă în familie, numeroși indivizi vor opta pentru acest model, deoarece el le asigură succesul. Ei constată că, prin violență, au rezultate mult mai repede decât prin comunicare, dezbateri și negocieri. Câtă vreme

⁸ D. Adams, Certified Batterer Intervention Programs: History, Philosophies, Techniques, Collaborations, Innovation and Challenges, *Clinics in Family Practice*, Vol. 5 (1), May 2003.

⁹ U. Bronfenbrenner, *The Ecology of Human Development*, Cambridge MA, Harvard University Press, 1979.

societatea nu are norme morale ce resping violența în familie, opțiunea pentru calea mai scurtă devine firească.

Ellen Pence și Shamita Das Dasgupta explică în materialul *Re-Examining 'Battering': Are All Acts of Violence Against Intimate Partners the Same?*¹⁰ varietatea profilurilor posibile ale agresorului domestic. Autoarele realizează aici o armonizare a punctelor de vedere diferite asupra cauzelor fenomenului și tipologiei agresorilor domestici. Ele identifică cinci tipuri de violență domestică: *agresiune domestică, violență reactivă, violență situațională, violență patologică și violență antisocială*. Fiecare tip de violență din cele enumerate are asociat un tablou al agresorului, mai exact al comportamentelor acestuia.

Prima categorie, *agresiunea domestică*, este cea pe care o putem integra tabloului inițial construit de activistele anilor '70 din Statele Unite ale Americii, violența bazată pe control, coerciție și intimidare, prin exercițiul constant al puterii. Patru convingeri menținute și întărite istoric sprijină acest comportament:

1. Credința în superioritate naturală și ierarhie;
2. Lipsa de consecințe după folosirea violenței (bărbații sunt adesea mai puternici fizic decât femeile, nu se tem de reacția fizică a victimei);
3. Condiționarea socială (în forma dependenței celor de la baza piramidei sociale de cei din vârful piramidei);
4. Obiectualizare istorică și socială și marginalizare.

A doua categorie, *violența reactivă*, apare ca un comportament reactiv ce tinde să echilibreze balanța de putere și să asigure supraviețuirea partenerului care este inițial victimizat.

A treia categorie, *violența situațională*, se întâlnește doar în situații de criză ale relației, atunci când alte mijloace de atingere a unui scop sau a unei așteptări vis-a-vis de partener nu dau rezultate și situația este tensionată. În interpretările specialiștilor, ale profesioniștilor implicați, violența situațională este cel mai adesea identificată ca reală în locul violenței domestice. Cel mai important criteriu de diferențiere este lipsa

¹⁰ E. Pence, S. Das Dasgupta, *Re-Examining 'Battering': Are All Acts of Violence Against Intimate Partners the Same?*, Praxis International, Inc., June 20, 2006.

de frică a victimei față de agresor, acea frică persistentă generată de opresorul din mintea ei.

Ultimele două categorii, deși importante, sunt mai puțin relevante aici. Acestea nu pot fi tratate ca forme specifice de violență domestică, ci doar ca tipuri de violență ce apar *și în familie*.

Autoarele fac precizarea că tipurile de violență se întrepătrund în cazurile individuale. Ca urmare, un principiu general de lucru ar trebui să fie că fiecare caz este unic. Așadar, programele trebuie recomandate în urma evaluării individuale, nu doar pe baza sentinței judecătorești, ci pe baza sentinței și în completarea acesteia.

În concluzie, ansamblul măsurilor pentru responsabilizarea agresorilor din domeniile social, legislativ și educativ a fost construit pe două direcții: sancționare și schimbarea comportamentului. În România nu există încă suficiente servicii și programe care să constituie un suport adecvat pentru schimbarea comportamentului agresorilor. Ca urmare, rolul sancționării corecte, conform legii, și al presiunii publice sunt centrale în procesul prevenirii și combaterii violenței domestice. Deocamdată, atenția publică se concentrează pe răspunderea victimei, ceea ce face ca presiunea socială pentru schimbare, în sensul intoleranței față de violența domestică, să rămână, din păcate, redusă.

#ȘiEuReușesc – Suportul de la egal la egal în violența domestică

Camelia Proca

Asociația A.L.E.G.

Specialist în educația pentru egalitate de gen

Construirea de comunități de suport ale femeilor care s-au confruntat cu violența domestică este un demers pe care Asociația A.L.E.G. și l-a asumat activ din 2017, de când derulăm programul #ȘiEuReușesc. Centrul de consiliere pentru prevenirea și combaterea violenței domestice de la A.L.E.G. are o experiență de peste 15 ani, perioadă în care organizația a avut ocazia să cunoască multe femei impresionante prin curajul și forța de care dau dovadă ca să-și refacă viața după relații abuzive. Dar în spațiul public astfel de exemple erau foarte puțin cunoscute, cel mai des știrile din mass-media fiind despre cazurile dramatice cu final nefericit, desigur importante pentru că ne arată modificările necesare în intervenție și în legislație. Dar pentru femeile care trec prin violență, să vezi în mass-media — în proporție covârșitoare — exemple de femei ucise este extrem de descurajator. Ele în general se simt lipsite de putere și încredere, izolate în suferința lor. Mai mult, accentul pe cazuri extreme le modifică percepția despre ce se califică drept violență. Lor, dar și altor actori relevanți. Din acest motiv se reacționează de multe ori prea târziu și nu sunt luate în serios plângerile de violență, decât dacă e extremă. Societatea ratează astfel șansa de a preveni vătămările grave sau pierderile de viați.

În primă fază, ne-am propus să dăm voce poveștilor de reușită, cu scopul de a încuraja acele femei care se confruntă în prezent cu situații de abuz și se simt dezorientate și disperate. Să se poată identifica, să rezoneze cu alte femei care au reușit să se rupă din cercul violenței și să încerce ele însele o schimbare în viață înainte de a se ajunge la formele cele mai grave de violență. Înainte să fie prea târziu.

Modelul care ne-a inspirat a fost cel al Fundației Ana Bella din Spania, pe care am cunoscut-o cu ajutorul Ashoka România. Ana Bella este o femeie cu patru copii care a ieșit prin forțe proprii din relația abuzivă în care se afla de mulți ani și apoi a reușit să ajute mii de alte femei, prin Rețeaua Amica, o formă de comunități de suport de la egal la egal. Pornind de la exemplul ei, A.L.E.G. a dezvoltat un program bazat pe realitățile din România și pe experiențele femeilor cu care lucrăm. Am ales ca programul să se numească #ȘiEuReușesc, gândindu-ne la acel moment-cheie când încolțește încrederea unei femei că își poate schimba viața: de când își poate spune #ȘiEuReușesc, o victimă a violenței face un prim pas spre a deveni ea însăși o învingătoare, iar pentru asta are nevoie de sprijin din afară și de exemplele altor femei care au reușit. După ce ajunge în siguranță și se simte suficient de puternică, poate alege și ea să ajute, la rândul ei, alte femei. Astfel, femeile care au suferit violența au parte de susținere nu doar în perioada de criză, ci pe termen lung, ceea ce le ajută și să nu cedeze insistențelor de reveni în relația abuzivă. Au parte de solidaritate într-o comunitate în care simt că aparțin și că sunt înțelese, ceea ce în societatea noastră lipsește acut.

Ce sunt comunitățile învingătoarelor?

În accepțiunea noastră, învingătoarele sunt persoane care s-au confruntat cu violența domestică în trecut, nu se mai află într-o situație de pericol și doresc să își împărtășească povestea cu accent pe modul în care au reușit, pentru a ajuta alte femei. Folosim acest termen pentru că ne ajută să schimbăm paradigma în societate: să nu le mai percepem pe femeile care se confruntă cu violența doar ca vulnerabile și slabe, ci ca femei care au și o rezistență ieșită din comun, o forță care, dacă ajung să o folosească nu pentru a răbda, ci pentru a se elibera de violență și ulterior pentru a ajuta alte femei, poate fi de neînving. Învingătoare e orice femeie care își găsește forța interioară pentru a-și depăși temerile și a-și îmbunătăți viața.

Comunitățile învingătoarelor se referă la un tip de suport în violența domestică ce pune accent pe susținerea de la egal la egal. Sunt puse în contact femei care au depășit violența cu femei care încă au nevoie de

ajutor pentru a se elibera de violență, sub îndrumarea unor profesioniști în psihologie, asistență socială și din domeniul juridic.

Este important de menționat că acest tip de suport nu înlocuiește serviciile specializate (centru de primire în regim de urgență, adăpost, consiliere etc.), ci vine în completare și le crește eficacitatea: victimele află de la alte femei cum le poate ajuta un psiholog, un avocat, primesc informațiile și încrederea necesară pentru a depune plângere sau a obține ordin de protecție și — foarte important — pentru a ține piept agresorului, ori de câte ori acesta revine cu amenințări sau promisiuni. Să te rupi de o relație violentă e un proces lung și greu, iar recăderea e frecventă. Rețelele de suport cresc șansele unei victime la o viață fără violență pe termen lung.

Să învingi violența seamănă cu învingerea forței de gravitație când încerci să te desprinzi de sol: e nevoie de multă energie, pe care un om singur nu o are. Fără o rețea de suport în jur, orice om se prăbușește când e tras în jos. În violența domestică, agresorul distruge sistematic legăturile victimei cu alte persoane apropiate, de care dorește să ascundă abuzul. Violența domestică înseamnă abuz repetat de-a lungul timpului, sub o mulțime de forme: fizic, sexual, psihologic, economic, social. Un cerc vicios care adâncește sentimentul de neputință, urmat de rușine și vinovăție. O experiență epuizantă. Tocmai de aceea e nevoie de ajutor din afară, de noi surse de putere, iar conectarea cu alte femei care au învins violența reclădește încrederea în forțele proprii. În plus, având în vedere că vorbim de situații foarte delicate și intime, e mai ușor să ceri și să primești sfatul unei alte femei care a trecut și ea prin situații de abuz, decât să te adresezi unei instituții. De altfel, și studiul FRA din 2014 arăta că un procent mic din victimele violenței accesează în general servicii publice de asistență.

În programul #ȘiEuReușesc am identificat până în prezent trei roluri prin care învingătoarele se pot implica în ajutarea altor femei: ca *ambasadoare* care vorbește public, ca *persoană-resursă* într-un grup de sprijin sau ca *soră mai mare* care oferă ajutor practic. Pentru fiecare rol este nevoie de o minimă pregătire, pe care o oferim prin ateliere de

dezvoltare personală. Ambasadoarele exersează cum să vorbească public fără a cădea în capcanele jurnaliștilor în căutare de senzational, se pregătesc pentru interacțiuni cu specialiști cărora le vorbesc despre ce trebuie îmbunătățit în intervenție. Persoana-resursă învață despre ascultarea activă și importanța confidențialității într-un grup de sprijin. Sora mai mare învață cum să însoțească o victimă în diverse demersuri, fără a se pune în pericol. Toate învingătoarele învață cum să ajute fără a impune altor femei soluțiile lor. Multe femei care au trecut prin violență nu au avut parte de prelucrarea traumei și duc în spate sentimente de vinovăție și furie care le afectează încă. Atelierele de dezvoltare personală #ȘiEuReușesc le ajută să se împace cu trecutul.

O comunitate a învingătoarelor #ȘiEuReușesc este un grup de persoane dintr-o localitate care include învingătoare ale violenței dispuse:

1. să își facă publice poveștile despre cum au reușit, prin testimoniale video, audio sau în scris (și fiecare alege dacă își dezvăluie sau nu identitatea) pe site-ul www.sieureușesc.ro,
2. să fie active într-un grup de comunicare dedicat depășirii violenței domestice și
3. să participe într-un grup de sprijin psiho-educational pentru victime ale violenței, alături de cel puțin un specialist format în domeniu.

Astfel de comunități #ȘiEuReușesc există în prezent la Brașov, București, Satu Mare, Sibiu. Femeile care se confruntă cu violența și apelează la o comunitate a învingătoarelor primesc, așadar, dublă ghidare: din partea învingătoarelor formate, dar și a profesioniștilor cu experiență.

Comunitățile pot fi coordonate de o persoană cu multă disponibilitate (învingătoare sau specialist în domeniu) ori de către o organizație. Indiferent de forma de organizare, este primordială aderarea la câteva principii de bază:

- Violența domestică nu are scuze. Nimeni nu *merită* violența.
- Violența domestică se bazează pe un raport de putere inegal între femei și bărbați și este un fenomen care afectează preponderent femeile. Copiii martori sunt și ei afectați.

- Persoanele care depășesc situații de violență domestică au o experiență valoroasă pe care pot alege să o împărtășească, pentru a ajuta alte femei care trec prin situații de abuz.

- Este decizia fiecărei învingătoare cum și cât se implică, în funcție de situația personală. Le încurajăm să pună întotdeauna siguranța proprie pe primul loc.

- Ajutăm fără a impune propriile soluții și înțelegem că fiecare poveste de viață este unică. De asemenea, știm că fiecare femeie are nevoile sale și propriul ritm în care ia decizii.

A.L.E.G. și Asociația ANAIS derulează în parteneriat proiectul #ȘiEuReușesc – Comunitatea Învingătoarelor București.

Chipurile violenței domestice

Psih. Dr. Andreea Olteanu

Psiholog clinician, Psihoterapeut
Formator în cadrul Institutului SPER

În fața mea stă **Alexandra**, o femeie frumoasă și deșteaptă. Este avocat și lucrează la o firmă prestigioasă. Este genul acela de persoană care îți creează impresia că nu îi lipsește nimic. După un an de consiliere și cerințe necongruente, îndrăznește să spună că (...) de la 9 și până la 21 de ani, când a plecat de acasă, a fost violată sistematic și amenințată constant de fratele tatălui vitreg. Nimeni nu cunoaște trauma și iadul interior prin care a trecut și încă trece acum când rememorează trecutul, nu vrea să rănească și să strice fericirea și așa efemeră a familiei sale de bază.

După un timp lung de tatonări **Daria**, o femeie voluntară, care îți dă impresia că poate muta munții din loc, povestește despre violențele verbale și fizice la care este expusă în fiecare noapte de către soț. Totul se petrece când copilul doarme. „Vă tai pe amândouă în bucăți și nu o să vă găsească nimeni!” este amenințarea care i s-a fixat în minte. Maschează urmele cu haine lungi și fard. Frica vie că amenințările lui vor deveni realitate o paralizează și nu are curaj să întreprindă nimic.

O mamă îngrozită spune cum **Ioana**, de unsprezece ani, a reușit să le povestească părinților, după doi ani, cum a fost în mod repetat molestată sexual și amenințată de vecinul și bunicul prietenei sale de joacă. Familia a vândut casa și s-a mutat în altă zonă. Nu s-a întreprins nimic legal contra bătrânului.

Tudor, un bărbat matur, cap de familie și manager la o firmă internațională, acuză stări de anxietate puternică și insomnii. Nu înțelege cauza lor. Totul pare minunat în viața lui, acum. Relatează, după un timp, cum a asistat la bătăile și batjocura mamei de către tata de când se știe. A reușit să îl oprească când a devenit mai puternic, iar când a ajuns să câștige

suficient i-a oferit mamei o casă nouă și sprijin să obțină divorțul. Copiii lui nu își cunosc bunicul și nici nu bănuiesc că acesta este încă în viață.

Roxana deține titlul de Doctor în Informatică de la o universitate prestigioasă din America. A reușit să obțină, prin propriile forțe, o bursă de studii în străinătate încă din facultate. De atunci nu a mai revenit acasă. Totul părea minunat în viața ei, veselă, sociabilă, mereu zâmbitoare, liantul grupului de colegi și sufletul fiecărei petreceri. Părinții mândri i-au făcut o surpriză și au venit să participe la ceremonie. Totul s-a prăbușit după aceea. Roxana a dezvoltat o depresie majoră și a avut nevoie de medicație și de psihoterapie. Cu genunchii la piept, un suflet de copil chinuit, istorisește în online scene inimaginabile de violență fizică și verbală.

Cele de mai sus sunt întâmplări dure și reacții greu de înțeles și integrat pentru cel care nu a trăit vreodată așa ceva. Însă, *o experiență de viață, devine traumatică atunci când organismul uman este copleșit și reacționează prin neputință și paralizie*, spune Dr. Peter A. Levine. Și tot el adaugă: *Când nu poți face nimic pentru a schimba cursul evenimentelor, întregul sistem se prăbușește.*

(...) și acestea sunt doar câteva istorii, pe scurt, din multiplele povești paradoxale de viață ale unor clienți care au trecut pragul cabinetului de psihologie. Dar mai sunt și altele: în spitalele de psihiatrie, în centrele sociale, în asociații și fundații, în închisori, în cimitire.

Termeni ca „abuz”, „traumă”, „violență domestică” nu sunt rezervați doar unei categorii sociale sau etnice, nu țin de vârstă, de nivelul de studii, de situația financiară sau de vreo tipologie psihologică aparte. Din nefericire, victime și istorii ale violenței și abuzului de orice tip găsim peste tot! Din păcate, în mare parte sunt încă istorii nerostite, căci evenimentele negative trăite conduc la atitudini schimbate față de oameni, viață și viitor, prin pierderea încrederii în semeni și proiectarea unor scenarii negative față de viitor.

Și asta se întâmplă pentru că:

Nu știm cum să prevenim;

Nu știm cum să oferim speranță și suport;

Nu știm să vorbim și învățăm copiii încă de mici să spună: NU!
abuzului sexual sau abuzului de orice gen;

Nu știm să ne apărăm;

Nu știm să ieșim din cercul vicios al fricii;

Nu știm să cerem ajutor;

Nu știm cui să ne adresăm;

Nu știm dacă există un sistem care să ne apere;

Nu știm care sunt consecințele negative care se adaugă și se răsfrâng
asupra noastră după ce dăm în vileag agresorul și fapta lui;

Nu știm să facem față situațiilor de etichetare și respingere;

Nu știm cum să nu perpetuăm în familie, în societate, Trauma prin
care am trecut sau trecem.

Important de știut despre „abuz”, „traumă”, „violență domestică” ar
fi că:

Există persoane cu resurse pentru a depăși situația și persoane fără
resurse și soluții;

Există istorii cunoscute și istorii tănuite;

Există vieți curmate și vieți care au reușit să își continue cursul,

Există victime directe și victime indirecte, iar aici mă pot afla și eu, te
poți afla și tu;

Există multă neîncredere și multă speranță.

Există *mecanisme de coping* diferite, dacă definim, conform Lazarus
și Falkaman (1984) procesul în desfășurare, atât de natură cognitivă, cât
și comportamentală, de a face față situației și de a controla atât sarcinile
interne, cât și externe care depășesc resursele personale existente.

Înțelegând procesul de coping și stresul psihologic trăite de orice
persoană în momentul în care estimează că cerințele de mediu sunt
periculoase pentru starea sa de bine în raport cu resursele disponibile
insuficiente pentru a face față amenințării, putem înțelege de ce există
atât de multe reacții paradoxale pentru omul care privește totul din
exterior, în gestionarea și ieșirea victimei din situația de abuz și violență

domestică. Neînțelegând ceea ce descriu acești autori, putem foarte ușor cădea în situația de a judeca victima și gesturile sale de a tăinui sau de a se întoarce în relația cu abuzatorul.

Există două funcții importante ale strategiilor de coping: managementul surselor de stres și reglarea emoțiilor asociate evenimentelor stresante. Și există două mari categorii de coping bazate pe funcțiile sus menționate: copingul centrat pe emoții și copingul centrat pe probleme. Copingul centrat pe problemă vizează analiza, rezolvarea sau, dacă nu, minimizarea situației stresante și implică încercări active de a elimina sursele de stres. Copingul centrat pe emoții vizează reducerea sau controlul disconfortului emoțional rezultat ca urmare a evenimentelor trăite.

Cercetările lui Lazarus și Folkman (1984) relevă faptul că *răspunsul persoanei este strâns legat de modul în care ea evaluează situația*. Iar dacă persoana în cauză consideră că este imposibil ca situația să fie controlată sau schimbată prin eforturi proprii, este mai puțin probabil să aleagă strategii centrate pe problemă și astfel să se implice activ în rezolvarea ei.

La această perspectivă, controlabilă sau necontrolabilă de către victimă, contribuim cu toții prin acțiunile, convingerile, judecățile și prejudecățile noastre și prin suportul pe care decidem sau nu să îl acordăm. Căci ceea ce i se întâmplă unui individ într-un sistem social influențează întregul. Iar reversul acestei situații este că fiecare element al sistemului are o contribuție directă sau indirectă, astfel încât fiecare dintre noi face sau ar putea face ceva.

Eu mi-am propus să scriu acest eseu care poate fi de ajutor.

Tu... cel care citești, ce îți propui să faci?

Bibliografie

1. Turliuc, Maria Nicoleta; Mairean, Cornelia, 2014 – *Psihologia traumei*, Ed. Polirom.
2. Vasile, Lucia Diana, 2011 – *Trauma familială și resursele compensatorii*, Ed. Sper.
3. Tisseron, Serge, 2014 – *Secretele de familie. Cum se moștenesc traumele*, Ed. Philobia.
4. Forward, Susan; Buck, Craig, 2017 – *Părinții toxici*, Ed. Adevăr Divin.
5. Marc, Gabriela, 2014 – *Abuzul la copii*, Ed. Sper.
6. Levine, A., Peter, 2015 – *Traumă și memorie*, Ed. For You.

PARTEA A DOUA

Violența domestică. Practică judiciară

VIOLENȚĂ FIZICĂ

**Cerere soluționată în fond fără citarea părților.
Durata ordinului de protecție redusă la 2 luni de către instanța de apel**

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 06.09.2018 pronunțată de către Judecătoria Sectorului 3 București s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 3 București la data de 05.09.2018, reclamanta-victimă C.D. în contradictoriu cu pârâtul-agresor P.V. a solicitat instanței ca prin hotărârea ce se va pronunța să emită un ordin de protecție prin care să dispună obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 500 metri față de reclamantă, cu excepția situațiilor în care prezența victimei și a pârâtului este necesară concomitent în fața instanței de judecată sau a organelor de cercetare penală, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 500 metri față de domiciliul reclamantei din sector 3, București, interdicția pentru pârât de a se deplasa în anumite localități sau zone determinate pe care victima le frecventează ori le vizitează periodic – sat B., com. C., județul Ilfov și interzicerea oricărei forme de contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alte mijloace de comunicare cu victima.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că pârâtul este ginerele său și în data de 11.08.2018 se afla la proprietatea sa și a soțului din sat B., com. C., județul Ilfov, împreună cu soțul și trei dintre cei 7 nepoți, fii ai agresorului. În timp ce se afla pe stradă, de vorbă cu vecinii săi, P., alături de minora P. M., minorul P.Ș. plimbându-se pe stradă cu bicicleta, pârâtul a venit în fugă și i-a dat cu spray lacrimogen, a luat-o cu forța pe minora M., fugind cu aceasta în brațe către mașină, plecând în viteză. Anterior, îl luase cu forța pe minorul Ș., însă acesta a sărit din mașină și a fugit spre curte. Și la acel moment pârâtul i-a dat reclamantei cu spray, fiind afectat și minorul.

Reclamanta s-a speriat, a țipat, punându-și mâinile la ochi pentru că nu mai vedea și o usturau foarte tare. Soțul reclamantei a sunat la poliție. Vecina reclamantei a stat lângă reclamantă cu comprese reci, cu gheață pe față, până a venit salvarea.

Pârâtul nu și-a anunțat prezența, nu a cerut să ia copilul, astfel că nu înțelege de ce pârâtul a folosit forța asupra ei.

A doua zi, în data de 12.08.2018, reclamanta s-a prezentat la INML, fiind trimisă la oftalmologie. În data de 03.09.2018 i s-a eliberat certificat medico-legal, pe care îl atașează la dosar. Atât reclamanta cât și soțul acesteia s-au ocupat de creșterea celor 7 copii, nepoții lor, ajutând-o astfel pe fiica lor, petrecând sfârșitul de săptămână la curte, unde copiilor le place foarte mult. Pârâtul și fiica reclamantei se află în divorț, motiv pentru care fiica s-a mutat la domiciliul părinților săi în București. Îi este teamă de pârât, după acel incident fiindu-i teamă să meargă singură la curte, să mai iasă pe stradă. Ea nu l-a provocat, nu au purtat vreo discuție contradictorie, nici măcar nu l-a văzut pentru că a venit din spate, fără să spună nimic.

În data de 29 august, când fiica reclamantei, bunicul matern și trei dintre copii se întorceau de la Grădina Botanică, pârâtul s-a repezit în parcare blocului și a luat-o pe una dintre fiice, E., fugind cu ea în brațe pe stradă. Fiica reclamantei a alergat după el, alergând și alți trecători de pe stradă, imobilizându-l pe pârât până a venit poliția. La Secția 11 Poliție a fost găsit asupra pârâtului un alt tub de spray lacrimogen, pe care l-au confiscat. Echipajul de poliție care s-a prezentat la fața locului cunoștea comportamentul pârâtului întrucât cu o zi înainte se deplasaseră la domiciliul reclamantei, pentru că pârâtul provocase un real scandal cu injurii adresate întregii familii.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Reclamanta-victimă este soacra pârâtului-agresor, care este căsătorit cu fiica acesteia și au împreună 7 copii minori. Instanța reține că pârâtul și fiica reclamantei se află în proces de divorț și în prezent fiica s-a mutat la domiciliul reclamantei-victimă din sector 3 București.

Instanța reține că la data de 11.08.2018, pârâtul-agresor a dat reclamantei cu spray lacrimogen în față, fiind chemată poliția și ambulanța, care i-au acordat primul ajutor. Ulterior, pe data de 12.08.2018 s-a prezentat la INML, care i-a eliberat certificatul medico-legal nr. X/X/12.08.2018. Instanța reține din analiza acestui certificat că reclamanta a prezentat leziuni traumatice care au putut fi produse prin pulverizare cu gaz iritant lacrimogen, pot data din data de 11.08.2018 și necesită 3-4 zile pentru îngrijiri medicale.

Reclamanta-victimă a depus o plângere penală împotriva pârâtului, înregistrată la Poliția Pantelimon și înregistrată sub nr. X/13.08.2018.

Având în vedere situația expusă, instanța reține că pârâtul este o persoană cu reacții impulsive, necontrolate, ce pot degenera în acte de agresiune mult mai grave din partea acestuia, acționând în prezent sub imperiul unei puternice tulburări generate de procesul de divorț ce se derulează între acesta și fiica reclamantei-victimă.

Având în vedere circumstanțele arătate, instanța apreciază că prin actele de violență fizică exercitate de pârât asupra reclamantei, integritatea fizică și psihică a acesteia sunt puse în pericol, existând riscul ca pârâtul să comită noi acte de violență asupra acesteia. Drept urmare, se impune ca această stare de pericol să fie înlăturată, urmând ca în temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 217/2003 să se dispună obligarea pârâtului-agresor P.V. să păstreze o distanță minimă de 100 m față de reclamanta-victimă C.D., față de locuința acesteia din București și față de locuința acesteia situată în sat B, com. C, județul Ilfov.

Instanța urmează să dispună ca în temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 217/2003 să interzică pârâtului-agresor orice contact cu reclamanta-victimă, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta-victimă C.D, cu domiciliul în sector 3, București, în contradictoriu cu pârâtul-agresor P.V., cu domiciliul în sector 2, București.

Emite următorul ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni de la data emiterii, dispune următoarele:

Obligarea pârâtului-agresor P.V., cu domiciliul în sector 2, București, fără date de identificare, să păstreze o distanță minimă de 100 m față de reclamanta-victimă C.D., față de locuința acesteia din București, sector 3 și față de locuința acesteia situată în sat B., com. C, jud. Ilfov.

Interzicerea pentru pârâtul-agresor a oricărui contact cu reclamanta-victimă, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

EXECUTORIU.

NOTĂ

Împotriva acestei hotărâri pârâtul-agresor a formulat apel, care a fost respins de către Tribunalul București.

(Tribunalul București, Secția a IV-a civilă, extras de decizie)

Prin decizia civilă din data de 16.10.2018 pronunțată de către Tribunalul București, Secția a IV-a civilă s-a constatat faptul că, în motivarea apelului, se arată că în data de 5 septembrie 2018, reclamanta a formulat împotriva pârâtului o cerere privind emiterea unui ordin de protecție, motivat de faptul că în timp ce se afla în grădină, a venit în fugă direct spre aceasta și i-a pulverizat spray lacrimogen în față, după care a luat-o în brațe pe fiica sa P. M. și a fugit spre mașină.

În data de 06.09.2018 a fost stabilit termen de judecată, însă pârâtul nu a fost citat nici prin poștă și nici telefonic, astfel că nu i-a fost comunicată cererea privind emiterea ordinului de protecție pentru a putea să își pregătească apărarea și să propună probe pentru a combate acuzațiile reclamantei, astfel încât consideră că i s-a produs o vătămare a drepturilor procesuale, prin încălcarea prevederilor art. 153 C. pr. civ. precum și ale art. 27 alin. (2) și alin. (4) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie.

Astfel, art. 153 alin. (1) C. pr. civ. arată că: *Instanța poate hotărî asupra unei cereri numai dacă părțile au fost citate ori s-au prezentat,*

personal sau prin reprezentant, în afară de cazurile în care prin lege se dispune altfel.

Art. 159 C. pr. civ. prevede că: *în cazuri urgente sau atunci când legea prevede în mod expres, judecătorul poate dispune scurtarea termenului de înmânare a citației ori actului de procedură, despre aceasta făcându-se mențiune în citație sau în actul de procedură.*

Totodată, art. 27 alin. (2) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie se arată că: *citarea părților se face potrivit regulilor privind citarea în cauze urgente, iar la alin. (4) se arată că: asistența juridică a persoanei împotriva căreia se solicită ordinul de protecție este obligatorie.*

Astfel spus, din moment ce Legea speciala nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie a prevăzut în mod imperativ că judecata se face de urgență, cu citarea părților potrivit regulilor privind citarea în cauze urgente, iar persoanei împotriva căreia se solicită ordinul de protecție i se asigură asistență juridică obligatorie, consideră că în mod greșit instanța de fond a încălcat aceste norme și a trecut în rezoluția privind fixarea termenului de judecată că judecata se face fără citarea părților.

Menționează faptul că nu a fost înștiințat nici măcar telefonic despre existența pe rol a acestui proces, iar din studierea dosarului rezultă că instanța ar fi încercat să solicite Baroului București, printr-o adresă, să desemneze un avocat din oficiu însă în acea adresă sunt menționate greșit toate elementele de individualizare a acestui dosar: nume părți, număr dosar, data judecării cauzei. Atașează prezentei adresa trimisă către Baroul București pe care a regăsit-o când a xeroxat dosarul în arhivă.

Sub acest aspect, având în vedere că normele privind citarea părților sunt imperative, consideră că i s-a produs o vătămare absolută a drepturilor procesuale, iar toate actele de procedură întocmite în cauză, inclusiv Sentința civilă nr. .../06.09.2018 sunt lovite de nulitate, așa cum prevede art. 175 C. pr. civ.: *Actul de procedură este lovit de nulitate dacă prin nerespectarea cerinței legale s-a adus părții o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin desființarea acestuia.*

Având în vedere că cererea privind emiterea unui ordin de protecție este o procedură urgentă, instanța ar fi putut să dispună citarea telefonică a pârâtului, mai ales că reclamanta indicase în cerere numărul lui de telefon. De altfel, chiar în art. 154 alin. (6) C. pr. civ. se prevede: *Comunicarea citațiilor și a altor acte de procedură se poate face de grefa instanței și prin telefax, poștă electronică sau prin alte mijloace ce asigură transmiterea textului actului și confirmarea primirii acestuia, dacă partea a indicat instanței datele corespunzătoare în acest scop. În vederea confirmării, instanța, odată cu actul de procedură, va comunica un formular care va conține: denumirea instanței, data comunicării, numele grefierului care asigură comunicarea și indicarea actelor comunicate; formularul va fi completat de către destinatar cu data primirii, numele în clar și semnătura persoanei însărcinate cu primirea corespondenței și va fi expediat instanței prin telefax, poștă electronică sau prin alte mijloace.*

În cazul în care citarea apelantului s-ar fi făcut telefonic și nu ar fi răspuns, deși la dosar nu a observat că ar fi existat un înscris cu nota telefonică, în care să se consemneze acest lucru, tot nu s-ar fi acoperit vicierea citării, deoarece citarea ar fi fost făcută printr-o modalitate ce nu a asigurat comunicarea către pârât a textului cererii de chemare în judecată și nici confirmarea primirii acestuia.

În consecință, consideră că prin judecarea cererii privind emiterea ordinului de protecție fără citarea pârâtului, citare imperativă prevăzută de Legea nr. 217/2003 care reglementează procedura de judecată a acestui ordin, precum și prin lipsa desemnării obligatorii a unui avocat din oficiu, i s-a produs o vătămare prin încălcarea dreptului la apărare, vătămare care nu poate fi îndreptată decât prin anularea sentinței civile nr. X/06.09.2018 și reținerea cauzei spre rejudecare.

Pe fondul cauzei, arată că susținerile invocate de reclamantă sunt false și fără niciun suport probator.

Aceasta susține că-i are în grijă pe toți cei 7 minori pe care-i are împreună cu soția sa și că s-a dus în fugă la ea pulverizându-i spray lacrimogen în față, după care a luat-o pe fiica cea mică, Maria, și a fugit în mașina. În realitate, lucrurile s-au petrecut în modul următor: din cauza faptului că se află în proces de divorț cu soția sa, iar la separarea lor în

fapt 4 dintre minori au rămas la soție (care locuiește în casa reclamantei) iar 3 dintre aceștia se află la domiciliul său, precum și din cauză că soția îi îngreudește în mod nejustificat dreptul de a avea legături personale (program de vizită) cu minorii care se află la aceasta, a mers în data de 11.09.2018 cu cei doi fii ai săi să-i viziteze pe ceilalți frați, deoarece li se făcuse dor de ei. Ajungând în apropierea locuinței reclamantei, a văzut că fiica Maria împreună cu încă un frate se aflau la o distanță de aproximativ 400 de m față de reclamantă (care se afla în grădina la zarzavaturi), plimbându-se pe stradă, în loc public, nesupravegheați.

În momentul acela, minorii l-au văzut iar fiica Maria a venit în brațele sale. În timp ce era cu fetița în brațe, s-a îndreptat spre grădina reclamantei (soacra sa) pentru a-i spune că fiica sa dorește să meargă cu acesta acasă să-și vadă și ceilalți frați. Precizează că soacra sa se afla în momentul acela de vorbă cu vecinii, soții P., peste gardul lor din sârmă. Când aceasta l-a văzut că are copilul în brațe, a început să țipe să lase copilul din brațe și a ieșit din grădina îndreptându-se în viteză spre acesta, cu mâinile întinse spre capul său, pentru a-l zgâria probabil pe față. În momentul acela, văzând că este atacat de reclamantă și că o are în brațe și pe fiica sa, astfel că nu se putea apăra față de loviturile soacrei, s-a întors din drum și a încercat să intre în mașină. Reclamanta l-a ajuns din urmă și a încercat să tragă de pârât, să îl lovească cu palmele și să o smulgă pe fiica sa din brațe.

În acea altercație, a încercat doar să se ferească și să o protejeze și pe fiica sa de furia reclamantei, astfel că nu a fost niciun moment violent fizic față de aceasta. În încercarea acesteia de a-i lua copilul din brațe și a-l ataca, i-a luat de la șold un spray lacrimogen, pe care-l purta de două săptămâni tot din cauză că soțul reclamantei (socrul său) îl amenința verbal „să aibă grijă ce comportament adoptă față de familia lui, că altfel o să aibă grijă de mine” (precizează că socrul său este un bărbat solid, fost cadru militar), probabil fie cu intenția de a-l ataca cu el, fie doar să îl deposedeze de acesta, din teama de a nu-l folosi pârâtul. În orice caz, esențial este că în momentul când i-a luat sprayul de la brâu, reclamanta l-a declanșat (fie accidental pentru că nu știa să-l folosească, fie

intenționat pentru a-l ataca), iar acesta a curs atât pe pantalonii pârâtului, sub nivelul genunchiului, cât și pe ea.

Menționează faptul că nu a simțit când reclamanta i-a luat sprayul lacrimogen de la șold și nici când aceasta l-a declanșat accidental sau nu, ci și-a dat seama de acest lucru tocmai când a urcat în mașină să plece, din cauza mirosului înțepător pe care-l emana pata de pe pantaloni într-un spațiu închis.

În concluzie, arată faptul că nu pârâtul a fost persoana care a pulverizat cu sprayul lacrimogen, acesta i-a fost luat de reclamantă de la șold și a fost activat de ea, într-un scop pe care nu-l cunoaște: nepricepere sau intenția de a-l folosi împotriva pârâtului.

Deși în susținerea acțiunii reclamanta atașează un certificat medico-legal, solicită să se observe că în acesta se consemnează că leziunile traumatice ar fi putut fi produse prin pulverizarea cu gaz iritant, acordându-se 3 sau 4 zile de îngrijiri medicale, consideră că aceste leziuni traumatice nu au fost exclusive din cauza gazului iritant, ci aceasta și-a agravat în mod inconștient iritația prin punerea pe față a mâinilor murdare de pământ (deoarece chiar aceasta afirma că se afla în grădină, iar eu personal am văzut-o plină de pământ de la diverse activități agricole pe care le făcea în acel moment), precum și prin faptul că a ținut gheața aplicată pe față până la venirea ambulanței. Efectul sprayului trece în 30-45 de minute, iar îndepărtarea lui nu se face cu apă, ci doar cu o soluție spumantă, și nu se aplică nici gheață pe față, deoarece situația se înrăutățește.

Prin urmare, dacă reclamanta ar fi avut pe față numai spray iritant, efectul acestuia dispărea în 30-45 de minute fără a fi nevoie de nicio zi de îngrijire medicală. Or, din moment ce în certificatul medico-legal se precizează că ar fi fost nevoie de 3-4 zile de îngrijiri medicale, consideră că iritarea ochilor s-a produs pentru o perioadă așa lungă de timp din cauza igienei precare a acesteia (frecându-se la ochi cu mâinile murdare de noroi, precum și prin aplicarea gheții pe față) și nu din cauza aceluși spray.

Consideră că instanța de judecată nu a analizat în mod complet probele aflate la dosar iar probatoriul administrat a fost unul insuficient

pentru a pronunța o soluție de admitere a cererii. Din xerocopiarea dosarului nu a regăsit declarațiilor martorilor (soții P.) pe care reclamanta i-a indicat în cerere ca fiind prezenți la eveniment, fapt pentru care nu cunoaște dacă aceasta a propus administrarea probei cu acei martori și dacă instanța avut la bază și mărturia lor când a pronunțat soluția de admitere a cererii.

Precizează faptul că în curtea și grădina reclamantei se aflau camere de supraveghere care dacă erau pornite au înregistrat cursul evenimentelor prezentate de subsemnatul, astfel încât solicită să i se pună în vedere reclamantei să depună înregistrarea de la camerele de supraveghere din locuința ei, cu evenimentul din data de 11.08.2018.

Având în vedere că la momentul formulării prezentului apel, instanța de fond nu a redactat motivarea hotărârii, astfel încât să-și întemeieze motivele de apel pe baza criticilor pe care le-ar putea aduce sentinței civile, își rezervă dreptul ca în temeiul art. 470 alin. (5) C. pr. civ.: *în cazul în care termenul pentru exercitarea apelului curge de la un alt moment decât comunicarea hotărârii, motivarea apelului se va face într-un termen de aceeași durată, care curge, însă, de la data comunicării hotărârii*, să completeze motivele de apel în termen de 3 zile de la data comunicării hotărârii.

Învederează că prin admiterea ordinului de protecție i se îngreădește dreptul de a-și vizita minorii deoarece aceștia locuiesc împreună cu soția sa la domiciliul reclamantei, iar tot acest demers în instanță a fost unul doar în scop șicanator, pentru a-l ține departe de copiii săi astfel încât aceștia să uite de părât. Mai mult de atât, prin ordinul de protecție îi este îngreădit și dreptul la proprietate, deoarece în locuința reclamantei din satul B. deține o multitudine de unelte și mașinării agricole, bunuri proprii și comune cu ale soției mele, iar prin aceasta reclamanta ar putea să sustragă și să înstrăineze o multitudine de bunuri până la soluționarea divorțului și a partajului, rămânând astfel fără nimic de împărțit.

Nu este de ignorat nici precizarea că însăși soția sa a încercat să îl țină departe de copiii săi tot prin solicitarea unui ordin de protecție împotriva acestuia, ordin pe care însă instanța de judecată l-a respins ca

neîntemeiat, dovedindu-se că nu am fost violent față de ea și nici față de minori. Atașez prezentei extras de pe portalul instanței de judecată.

În considerarea tuturor argumentelor expuse, solicită admiterea apelului, anularea sentinței civile, să se rețină cauza spre rejudecare și să fie respinsă cererea reclamantei ca neîntemeiată.

În apel, au fost administrate următoarele probe: înscrisuri, audierea martorului P.I. (martor comun), interogatoriile părților și înregistrări.

Analizând sentința civilă apelată prin prisma motivelor de apel formulate, tribunalul reține următoarele:

În ce privește motivul de apel referitor la faptul că prima instanță a soluționat cererea fără citarea părților, tribunalul reține că potrivit art. 27 alin. (5) din Legea nr. 217/2003 modificată prin Legea nr. 174/2018 (în vigoare din data de 21.07.2018), *„În caz de urgență deosebită, instanța poate emite ordinul de protecție și fără citarea părților, chiar și în aceeași zi, pronunțându-se pe baza cererii și a actelor depuse, fără concluziile părților”*.

Cererea pentru emiterea ordinului de protecție a fost introdusă la data de 05.09.2018, ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 174/2018.

Astfel, tribunalul reține că prima instanță putea soluționa cererea de emitere a ordinului de protecție, în condițiile art. 27 alin. (5) din Legea nr. 217/2003 sus citate, fără citarea părților cum, de altfel, s-a și dispus prin rezoluția din data de 06.09.2018 a judecătorului de la prima instanță.

Față de cele de mai sus, tribunalul apreciază că primul motiv de apel nu este întemeiat.

În ce privește motivul de apel vizând fondul cauzei, tribunalul reține următoarele:

Cu privire la situația de fapt, tribunalul reține că în data de 11.08.2018, intimata reclamantă se afla pe strada din fața locuinței sale situată în com. C, jud. Ilfov stând de vorbă peste gard cu martorul P.I. care este vecin la două case de aceasta. Împreună cu intimata reclamantă erau și doi dintre nepoții acesteia de fiică, Ș. și M.. Potrivit declarațiilor martorului P.I. audiat în apel, în timp ce stătea de vorbă cu

intimata reclamantă, minorul Ș. se plimba cu bicicleta, iar minora M. stătea la gard și se juca cu câinii din curtea martorului.

În timp ce intimata reclamantă stătea de vorbă cu martorul, apelantul pârât a trecut cu mașina prin fața curții martorului, îndreptându-se spre curtea intimatei reclamante. Potrivit declarațiilor aceluiași martor, în acel moment a observat faptul că intimata reclamantă s-a îndreptat spre minora M. care se deplasase spre curtea bunicii sale. Martorul a declarat că a observat că apelantul pârât a luat minora în brațe, iar la circa 2 secunde, martorul a declarat că a auzit-o pe intimata reclamantă strigând „T., mi-a dat cu sprayul”, T. fiind soțul intimatei reclamante, iar apelantul pârât a pus minora în mașină și a plecat, în mașina acestuia mai aflându-se unul dintre băieții soților P. Sprayul a rămas pe jos până la sosirea organelor de poliție, potrivit declarațiilor aceluiași martor. Intimata a primit îngrijiri în locuința sa, de la soția martorului, potrivit aceleiași declarații.

Tribunalul mai reține că soții P., părinții minorilor M. și Ș., sunt în proces de divorț, iar în ziua respectivă 3 dintre cei 7 copii ai soților erau la bunicii materni în satul B, potrivit susținerilor părților din dosar.

Apelantul pârât a susținut faptul că este separat de soția sa, iar la separarea lor, 4 dintre minori au rămas la soția sa care locuiește în casa mamei sale, iar 3 dintre aceștia se află la domiciliul său, iar în ziua respectivă a dorit să îi viziteze pe minorii care se aflau la bunica paternă întrucât îi era dor de ei, afirmând faptul că soția sa îi îngreudește în mod nejustificat dreptul de a avea legături personale cu acești minori.

Apelantul susține că el nu a pulverizat spray către intimată, menționând că aceasta a încercat să îi ia copilul din brațe, a încercat să tragă de el, să îl lovească cu palmele și să o ia pe fiica sa din brațe, iar el doar a încercat să se ferească și să o protejeze pe minoră. Astfel, crede că intimata i-a luat sprayul lacrimogen pe care el îl purta asupra sa și din nepricepere sau cu intenția de a-l folosi asupra lui, l-a declanșat, el observând că sprayul a fost activat prin perceperea mirosului înțepător și a petei de pe pantalonii săi.

Tribunalul reține că martorul a declarat faptul că nu a observat vreun contact fizic între părți, precum și faptul că intimata reclamantă a strigat „T., mi-a dat cu sprayul”.

Mai reține faptul că din certificatul medico-legal nr. A2/4482/12.08.2018 reiese că intimata reclamantă prezintă leziuni traumatice care ar fi putut fi produse prin pulverizare cu gaz iritant lacrimogen, că aceste leziuni traumatice pot data din data de 11.08.2018 și necesită 3-4 zile de îngrijiri medicale.

Tribunalul mai reține faptul că, astfel cum a menționat în cadrul interogatoriului din oficiu în apel, apelantul pârât a menționat că sprayul nu era la loc vizibil, fiind prins de cureaua pantalonilor și având cămașa peste pantaloni.

Față de modul de desfășurare a evenimentului, intervalul scurt de la momentul ridicării minorei în brațe de către apelant și momentul la care s-a auzit strigătul intimatei reclamante, de faptul că sprayul nu era la loc vizibil, că martorul nu a observat vreun contact fizic între părți, tribunalul apreciază că apărările apelantului în sensul că sprayul ar fi fost acționat de către intimată nu sunt fondate.

În egală măsură, tribunalul reține că apelantul a invocat faptul că avea minora în brațe astfel că nu ar fi putut în mod obiectiv să folosească sprayul. Cu privire la acest aspect, tribunalul reține că martorul a indicat faptul că apelantul ar fi luat minora la subraț, având așadar cealaltă mână liberă, astfel că nici această apărare nu este întemeiată.

Potrivit art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, *„Persoana a cărei viață, integritate fizică sau psihică ori libertate este pusă în pericol printr-un act de violență din partea unui membru al familiei poate solicita instanței ca, în scopul înlăturării stării de pericol, să emită un ordin de protecție prin care să se dispună, cu caracter provizoriu, una ori mai multe dintre următoarele măsuri – obligații sau interdicții (...)”*.

Potrivit art. 3 din același act normativ, *„În sensul prezentei legi, violența domestică înseamnă orice inacțiune sau acțiune intenționată de violență fizică, sexuală, psihologică, economică, socială sau spirituală*

care se produce în mediul familial sau domestic ori între soți sau foști soți, precum și între actuali sau foști parteneri, indiferent dacă agresorul locuiește sau a locuit împreună cu victima”.

Față de cele de mai sus, tribunalul apreciază că în cauză sunt dovedite violențele fizice exercitate de către apelantul pârât asupra intimei reclamante, precum și faptul că acestea justifică emiterea ordinului de protecție. Cu privire la acest aspect, tribunalul reține că, potrivit susținerilor apelantului, acesta purta sprayul lacrimogen fiindu-i teamă de socrul său, întrucât acesta i-ar fi spus să aibă grijă ce comportament adoptă față de familia lui, că altfel o să aibă grijă de el, însă nu a evidențiat în mod concret în ce ar fi constat comportamentul dezirabil cerut de socrul său sau modul în care s-ar fi temut că s-ar fi materializat pretinsa amenințare a socrului său, menționând că acesta din urmă este un bărbat solid, fost cadru militar. Față de informațiile oferite de către apelant, câtă vreme – potrivit propriilor susțineri – acesta ar fi vrut doar să îi vadă pe minorii care se aflau la bunici, tribunalul apreciază că nu sunt date clare cu privire la necesitatea purtării în ziua respectivă a sprayului lacrimogen asupra sa, în contextul tezei susținute de către apelant.

Faptul că soția apelantului a solicitat într-un alt dosar emiterea unui ordin de protecție împotriva lui, cerere care a fost respinsă, nu prezintă relevanță în cauză întrucât se referă la un alt eveniment și la o altă persoană, dar conturează existența tensiunilor între soți.

În ce privește individualizarea măsurilor, tribunalul apreciază că, față de situația concretă, respectiv divorțul soților, separarea minorilor între cei doi părinți, neînțelegerile părinților cu privire la modalitatea de a păstra legătura cu copiii, evenimente care tensionează mult relațiile între soți, nu se justifică emiterea unui ordin pentru durata maximă, o durată de 2 luni fiind aptă să își atingă scopul preventiv și de atenționare cu privire la comportamentul dezirabil chiar și în astfel de situații.

Având în vedere cele de mai sus, în temeiul dispozițiilor art. 480 Cod procedură civilă, Tribunalul va admite apelul, va schimba în parte

sentința civilă apelată, în sensul că va stabili durata ordinului de protecție la 2 luni și va menține în rest sentința civilă apelată.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite apelul declarat de apelantul-pârât P.V., cu domiciliul în București, sector 2 împotriva sentinței civile nr... din data de 06.09.2018 pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București în dosarul nr. .../301/2018 în contradictoriu cu intimata-reclamantă C.C., cu domiciliul în București, sector 3.

Schimbă în parte sentința civilă apelată în sensul că stabilește durata ordinului de protecție la 2 luni. Menține în rest sentința civilă apelată.

Definitivă.

NOTĂ

Ordinul de protecție a fost emis de către instanța de fond pe o durată de 6 luni, fără citarea părților. În apel, tribunalul a redus durata ordinului de protecție la 2 luni. Agresorul nu a încălcat ordinul de protecție, însă a părăsit orașul de domiciliu și s-a mutat în orașul Pitești, unde și-a găsit un nou loc de muncă.

Divorțul dintre soți s-a pronunțat, iar pentru cei 7 copii s-a stabilit domiciliul la mamă, toți locuind în prezent cu bunicii materni.

Pentru violențele exercitate de agresor în plină stradă, soția victimă a formulat plângeri penale și a stăruit în soluționarea acestora.

Cerere privind emiterea ordinului de protecție respinsă în fond cu motivarea că: „hotărârea pronunțată în cauza penală are autoritate de lucru judecat provizorie (art. 430, pct. 4 Cod procedură civilă), neputând fi înfrântă prin apelarea succesivă de către reclamantă la două proceduri distincte (procedura penală și ordin de protecție) și invocând aceleași fapte să obțină pe cale civilă măsuri ce au fost respinse în procedura penală”. Tribunalul admite apelul și emite ordin de protecție pentru victimă și pentru fiica minoră a părinților.

(Judecătoria Sectorului 6 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 16.11.2018 pronunțată de către Judecătoria Sectorului 6 București s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată pe rolul instanței la data de 31.10.2018, sub nr. X, reclamanta S.E.D. în contradictoriu cu pârâtul S.E., a solicitat instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună pe cale de ordin de protecție următoarele măsuri prevăzute de art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003 împotriva pârâtului, pentru o perioadă determinată de 6 luni: obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de reclamantă, față de minora S.M.I., față de locuință, locul de muncă al reclamantei și școala minorei, interzicerea pârâtului oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alt mod cu reclamanta.

Reclamanta a mai solicitat instanței să dispună obligarea pârâtului să urmeze consiliere psihologică sau psihoterapie, obligarea de a se prezenta periodic, la un interval de timp stabilit de instanță, la secția de poliție competentă cu supravegherea respectării ordinului de protecție, precum și efectuarea de către organele abilitate de verificări periodice ori spontane privind locul în care se află pârâtul.

În motivarea în fapt a cererii reclamanta arată că a fost căsătorită cu pârâtul, însă a divorțat în anul 2013, datorită violențelor fizice și verbale ale pârâtului. Din căsătorie a rezultat minora S.M.I., născută la data de 08.06.2009. După divorț instanța a stabilit un program de vizită prin intermediul căruia pârâtul putea să o ia pe minoră în domiciliul său.

Pârâtul nu respecta programul de vizită și lua minora la domiciliul său când dorea și fără să o anunțe pe reclamantă. Reclamanta a arătat că a observat faptul că pârâtul o supunea pe minoră la violențe fizice și psihice, motiv pentru care a sesizat Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector 6, instituție ce a evaluat minora, întocmind Raportul de reevaluare nr. X/19.09.2018, reținându-se faptul că minora a fost abuzată emoțional de către tată. Prin sentința nr. X/03.04.2018, Judecătoria Sectorului 6 a emis un ordin de protecție împotriva pârâtului, ordin ce nu a fost respectat de către acesta, astfel în dosarul X/303/2018, instanța a dispus condamnarea pârâtului pentru săvârșirea infracțiunilor de nerespectare a măsurilor privind încredințarea minorului și nerespectarea hotărârilor judecătorești. Cu toate că reclamanta formulase plângere penală împotriva pârâtului pentru fapta produsă la data de 08.05.2018, acesta nu și-a revizuit comportamentul și a continuat să îi trimită reclamantei mesaje insultătoare, acesta folosind acest tip de limbaj și în prezența minorei și a psihologului de la DGASPC. Pentru faptul că pârâtul nu a respectat ordinul de protecție, acesta a fost reținut pentru 24 de ore.

Reclamanta a atașat la dosar următoarele înscrisuri: convorbiri prin mesaje cu pârâtul, sentința civilă nr. X/2018, minută condamnare pârât, raport evaluare și reevaluare minor.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Părțile au fost căsătorite, căsătoria acestora desfăcându-se prin divorț la data de 10.12.2013. Prin sentința civilă nr. X/03.04.2018 a Judecătoria Sector 6 București s-a admis în parte cererea reclamantei de emitere ordin de protecție, s-a dispus emiterea unui ordin pentru protecția reclamantei și s-a respins cererea de emitere ordin pentru protecția copilului minor al părților – S.M.I. și pentru protecția părinților reclamantei, reținându-se că în raport cu aceste persoane nu au fost identificate indicii de comportament agresiv al pârâtului.

Urmare a nerespectării de către pârât a măsurilor dispuse prin ordinul de protecție emis, prin sentința penală pronunțată la data de

10.10.2018 în cauza penală nr. X/303/2018 s-a dispus condamnarea pârâtului pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 32 din Legea nr. 217/2003 (nerespectarea hotărârilor judecătorești) și pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 379 alin. (1) C. pen. (nerespectarea măsurilor privind încredințarea minorului), însă în cazul ambelor condamnări s-a constatat că nu se impune aplicarea unei pedepse complementare.

Prin aceeași sentință penală inculpatului i s-a impus obligația de a urma consiliere psihologică în vederea acceptării relației dintre fiica minoră și mama acesteia, pe durata termenului de supraveghere (2 ani).

Instanța reține că prin cererea de față, introdusă la 20 zile de la pronunțarea hotărârii penale, se solicită luarea pe calea ordinului de protecție a măsurilor ce au fost respinse prin hotărârea pronunțată în cauza penală, precum și a măsurii de consiliere psihologică ce a fost dispusă prin sentința penală, pentru aceleași fapte ce au format obiectul cauzei penale (nerespectarea ordinului de protecție emis anterior) și pentru fapte noi, susține reclamanta, fapte ce sunt consemnate în raportul de reevaluare psihologică a minorei, întocmit de DGASPC Sector 6 București la data de 19.09.2018.

Constatând că prin soluționarea cauzei penale judecătorul, analizând probatoriile administrate și dezlegând fondul litigiului penal, a concluzionat că nu se impune aplicarea unei pedepse complementare – prin urmare nu se impun nici pedepsele complementare prevăzute de art. 66 lit. m) și n) C. pen., constând în limitarea dreptului de a comunica cu victima sau cu membri de familie ai acesteia, ori de a se apropia de acestea și a dreptului de a se apropia de locuință, locul de muncă, școală sau alte locuri unde victima desfășoară activități sociale și reținând că măsurile solicitate prin ordinul de protecție (obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de reclamantă, față de minora S.M.I., față de locuință, locul de muncă al reclamantei și școala minorei, interzicerea pârâtului oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alt mod cu reclamanta) au același conținut cu pedeapsa complementară și sunt justificate de reclamantă pentru fapte

ce au fost reținute ca infracțiuni și pentru care a fost atrasă răspunderea penală a pârâtului (inculpat) și pentru situații ce au putut fi avute în vedere de judecătorul care a soluționat cauza penală (singurele situații noi invocate de reclamantă vizează conținutul raportului de reevaluare a minorei întocmit de DGASPC cu aproximativ o lună înainte de pronunțarea hotărârii penale), instanța reține că hotărârea pronunțată în cauza penală are autoritate de lucru judecat provizorie (art. 430 pct. 4 C. pr. civ.), ea neputând fi înfrântă prin apelarea succesivă de către reclamantă la două proceduri distincte (procedură penală și ordin de protecție) încercând astfel ca, invocând aceleași fapte, să obțină pe cale civilă măsuri ce au fost respinse în procedura penală.

În privința celorlalte măsuri solicitate (obligarea pârâtului să urmeze consiliere psihologică sau psihoterapie, obligarea de a se prezenta periodic, la un interval de timp stabilit de instanță, la secția de poliție competentă cu supravegherea respectării ordinului de protecție, precum și efectuarea de către organele abilitate de verificări periodice ori spontane privind locul în care se află pârâtul), instanța reține inutilitatea dispunerii acestor măsuri prin ordin de protecție câtă vreme ele au fost dispuse prin hotărârea penală, ca măsuri de supraveghere pe parcursul termenului de supraveghere de 2 ani, mai mare decât termenul maxim de 6 luni pentru care s-ar fi putut dispune astfel de măsuri pe calea ordinului de protecție.

Raportat considerentelor expuse instanța va respinge cererea de emitere ordin de protecție ca neîntemeiată.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge ca neîntemeiată cererea formulată de reclamanta S.E.D., cu domiciliul în București, sector 6, în contradictoriu cu pârâtul S. E., cu domiciliul în București, sector 6.

FĂRĂ CALE DE ATAC.

Pronunțată în ședința publică, azi, 16.11.2018.

 NOTĂ

Împotriva sentinței victima a formulat apel.

(Tribunalul București, Secția a IV-a civilă, extras decizie)

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 București la data de 31.10.2018, sub nr. x/303/2018, reclamanta S.E.D., în contradictoriu cu pârâtul S.E., a solicitat instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună pe cale de ordin de protecție următoarele măsuri prevăzute de art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003 împotriva pârâtului pentru o perioadă determinată de 6 luni: obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de reclamantă, față de minora S.M.I., față de locuința, locul de muncă al reclamantei și școala minorei, interzicerea pârâtului oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alt mod cu reclamanta.

Reclamanta a mai solicitat instanței să dispună obligarea pârâtului să urmeze consiliere psihologică sau psihoterapie, obligarea de a se prezenta periodic, la un interval de timp stabilit de instanță, la secția de poliție competentă cu supravegherea respectării ordinului de protecție, precum și efectuarea de către organele abilitate de verificări periodice ori spontane privind locul în care se află pârâtul.

În motivarea în fapt a cererii reclamanta a arătat că a fost căsătorită cu pârâtul, însă a divorțat în anul 2013, din cauza violențelor fizice și verbale ale pârâtului. Din căsătorie a rezultat minora S.M.I., născută la data de 08.06.2009. După divorț instanța a stabilit un program de vizită prin intermediul căruia pârâtul putea să o ia pe minoră în domiciliul său. Pârâtul nu respecta programul de vizită și lua minora la domiciliul său când dorea și fără să o anunțe pe reclamantă. Reclamanta a arătat că a observat faptul că pârâtul o supunea pe minoră la violențe fizice și psihice, motiv pentru care a sesizat DGASPC Sector 6, instituție ce a evaluat minora, întocmind Raportul de reevaluare nr. XXX, reținându-se faptul că minora a fost abuzată emoțional de către tată. Prin sentința nr. X/03.04.2018, Judecătoria Sectorului 6 a emis un ordin de protecție

împotriva pârâtului, ordin ce nu a fost respectat de către acesta, astfel în dosarul X/303/2018 instanța a dispus condamnarea pârâtului pentru săvârșirea infracțiunilor de nerespectare a măsurilor privind încredințarea minorului și nerespectarea hotărârilor judecătorești. Cu toate că reclamanta formulase plângere penală împotriva pârâtului pentru fapta produsă la data de 08.05.2018, acesta nu și-a revizuit comportamentul și a continuat să îi trimită reclamantei mesaje insultătoare, acesta folosind acest tip de limbaj și în prezența minorei și a psihologului de la DGASPC. Pentru faptul că pârâtul nu a respectat ordinul de protecție, acesta a fost reținut pentru 24 de ore.

Reclamanta a atașat la dosar următoarele înscrisuri: convorbiri prin mesaje cu pârâtul, sentința civilă nr. X/2018, minută condamnare pârât, raport evaluare și reevaluare minor. (f. 10-24).

Prin Sentința civilă din data de 16.11.2018 Judecătoria Sectorului 6 București a respins ca neîntemeiată cererea formulată de reclamantă.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamanta S.D.E. criticând soluția instanței de fond pentru motive de nelegalitate, cauza fiind înregistrată pe rolul Tribunalului București Secția a IV-a civilă la data de 19.12.2018 sub dosar nr. X/303/2018.

În motivarea apelului, apelanta reclamantă a solicitat admiterea apelului, schimbarea sentinței apelate în sensul admiterii cererii și emiterii unui ordin de protecție prin care să se dispună: obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe de 300 m față de victimă și față de minora S.M.I.; obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe de 300 m față de domiciliul victimelor din București, sector 6, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe de 300 m față de locul de muncă al victimei – SC XXX, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe de 300 m față de Școala Generală nr. X, instituții frecventate de minora S.M.I.; interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alt mod, cu victima; obligarea agresorului să urmeze consiliere psihologică sau psihoterapie, efectuarea de către organele abilitate de verificări periodice ori spontane privind locul în care se află agresorul.

A arătat că Hotărârea instanței de fond a fost comunicată în data de 20.12.2018 de Tribunalul București, conform dovezii atașate.

În motivare instanța de fond reține în mod greșit faptul că sentința penală nr. X/10.10.2018 pronunțată în dosarul X/303/2018 de către Judecătoria Sectorului 6 București are autoritate de lucru judecat provizorie și pe acest considerent respinge cererea.

În primul rând: sentința penală nu este definitivă, aceasta fiind atacată cu apel, astfel încât nu putem vorbi de autoritate de lucru judecat. Potrivit art. 28 alin. (1) C. pr. pen., hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile care judecă acțiunea civilă, cu privire la existența faptei și a persoanei care a săvârșit-o. Instanța civilă nu este legată de hotărârea definitivă de achitare sau de încetare a procesului penal în ceea ce privește existența prejudiciului ori a vinovăției autorului faptei ilicite.

Astfel, instanța penală a fost investită cu soluționarea unei fapte concrete „la data de... inculpatul a săvârșit fapta prevăzută și sancționată de...”, asta nu înseamnă că instanța civilă nu analizează pericolul iminent pentru viața, integritatea fizică și psihică a victimei care solicită ordin de protecție.

Fapta intimatului-pârât de a încălca un ordin de protecție emis de o instanță de judecată, pentru care a și fost reținut pentru 24 de ore și s-a aflat sub control judiciar până la pronunțarea hotărârii de condamnare, trebuia apreciată ca o stare de pericol pentru apelanta-reclamantă.

Faptul că intimatul-pârât, fost soț, părțile fiind divorțate din anul 2013, continuă să aibă un limbaj trivial față de apelanta-reclamantă, transmițându-i acesteia mesaje incalificabil de jignitoare și obscene, fapt recunoscut de acesta în fața instanței de fond, nu face altceva decât să exercite o violență psihică asupra victimei.

În consecință, instanța trebuia să emită ordinul de protecție și să-i interzică pârâtului să se mai apropie de reclamantă și, mai mult, să-i interzică să mai comunice cu aceasta. Este revoltător faptul că instanța de fond nu a luat nicio măsură de protecție a victimei în situația în care pârâtul a recunoscut în fața acesteia că el este autorul mesajelor, dovadă că și în prezent acesta exercită aceeași formă de intimidare și de denigrare a apelantei-reclamante, mai ales că acesta constituie un limbaj uzual al intimatului-pârât, limbaj pe care îl folosește și în prezența fiicei minore.

Instanța de fond nu ia în calcul nici consemnările din Raportul de reevaluare a minorei nr. X/19.09.2018, în care psihologul DGASPC arată că pârâtul a afirmat în fața sa „o omor chiar dacă fac pușcărie, o omor, măcar fata mea nu va fi crescută de o prostituată”, „vă rog ajutați-mă să nu ajung la pușcărie că eu o omor”.

În al doilea rând, prin cererea formulată s-a solicitat ordin de protecție și pentru minora S.M.I., raportat la concluziile raportului de reevaluare menționat mai sus, însă instanța nu a motivat respingerea cererii în privința minorei.

Cu toate că în Raportul de reevaluare a minorei nr. X/19.09.2018, la secțiunea evaluarea situației actuale se consemnează faptul că: „în urma consilierii psihologice a minorei s-a constatat faptul că aceasta este abuzată emoțional de către tată”, „psihologul care a realizat evaluarea psihologică a minorei a recomandat ca toate întâlnirile cu fiica sa să fie mediate de un specialist, pentru a-l opri din pattern-ul său abuziv, pentru ca aceasta să nu fie afectată”, instanța nu a luat nicio măsură de protecție pentru minoră și permite ca aceasta să fie luată în continuare de tatăl său, cu toate că specialiștii recomandă contrariul.

Este de neînțeles de ce instanța de fond, solicitată să ofere protecție pentru un minor, nu ia în calcul concluziile specialiștilor care, după un an de evaluare a minorei, recomandă ca toate întâlnirile tatălui cu fiica sa să fie mediate de un specialist.

În consecință apelanta-reclamantă apreciază că este în pericol și că restricționarea accesului intimatului-pârât la minoră îl va determina pe acesta să exercite și acte de violență fizică asupra sa sau chiar să-i pună în pericol viața, însă pe de altă parte nu mai poate lăsa minora în prezența acestuia pentru ca asupra ei să fie exercitate acte de violență de tipul celor reținute în raport.

Analizând actele și lucrările dosarului, prin prisma motivelor de apel, tribunalul reține următoarele:

Prin apelul formulat, apelanta a criticat sentința primei instanțe în ansamblul său, atât cu privire la argumentele reținute pentru respingerea

cererii privind emiterea pentru sine a unui ordin de protecție, cât și cu privire la respingerea cererii de protecție a fiicei păților, minora S.M.I.

Cu privire la primul motiv de apel, privitor la ordinul de protecție solicitat de apelantă pentru propria persoană, tribunalul reține că prima instanță a respins cererea formulată reținând existența unei hotărâri judecătorești penale prin care, în privința intimatului-pârât, nu au fost dispuse pedepsele complementare similare măsurilor de protecție solicitate prin prezenta acțiune, nefiind considerate necesare.

Acest argument pe care prima instanță și-a fundamentat întreaga motivare apare ca netemeinic și nelegal pentru următoarele considerente:

Prin Sentința penală pronunțată la data de 10.10.2018 în dosarul nr. X/303/2018 s-a stabilit că intimatul din prezenta cauză a săvârșit infracțiunea de nerespectare a măsurilor privind încredințarea minorului prevăzută de art. 379 alin. (1) C. pen., faptă săvârșită la data de 08.05.2018, precum și infracțiunea de nerespectare a hotărârilor judecătorești prevăzută de art. 32 din Legea nr. 217/2003, faptă săvârșită la aceeași dată, 08.05.2018. Pentru prima infracțiune a fost stabilită o pedeapsă cu închisoarea de o lună, pentru cea de-a doua faptă s-a stabilit o pedeapsă cu închisoarea de 3 luni, iar în cazul amândurora s-a dispus amânarea aplicării pedepsei rezultante, de 3 luni și 10 zile. S-a reținut, de asemenea că nu se impune aplicarea unei pedepse complementare. Această sentință este supusă căii de atac a apelului, deja declarat în cauză. (fila 17)

În primul rând, se reține că Sentința penală pronunțată la data de 10.10.2018 în dosarul nr. X/303/2018 nu este definitivă, neputându-se astfel reține, în nicio circumstanță, existența unei autorități de lucru judecat față de prezentul dosar civil.

În al doilea rând, tribunalul constată că hotărârea penală menționată nu reprezintă o sentință de condamnare a intimatului din prezenta cauză, prin dispozitivul sentinței stabilindu-se doar pedepse cu închisoarea, cu amânarea aplicării pedepsei rezultante.

Măsurile complementare despre care a făcut vorbire instanța de fond se aplică, potrivit art. 68 C. pen., de la rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare.

Din economia textului menționat se reține că pentru aplicarea pedepselor complementare este necesar să existe, așadar, o hotărâre de condamnare, nefiind inclusă în această categorie sentința penală menționată anterior, prin care inculpatul nu a fost condamnat la executarea unei pedepse, aceasta fiindu-i doar stabilită și amânată ca aplicare.

Așadar, cum amânarea aplicării unei pedepse nu este o soluție de condamnare, judecătorul din dosarul penal nu se putea pronunța în privința pedepselor complementare, acest argument reținut de prima instanță fiind, așadar, netemeinic.

Mai mult, **chiar dacă ar exista o sentință penală definitivă de condamnare, tribunalul apreciază că finalitatea celor două materii – penală și cea a ordinului de protecție – este fundamental diferită.** Dacă prin hotărârea penală se asigură rolul sancționator pentru comiterea unei infracțiuni, prin instituția ordinului de protecție se tinde la identificarea unei stări de pericol în care se află o persoană și prevenirea, preîntâmpinarea, comiterii unor noi violențe, rolul esențial fiind acela al protecției victimei unor agresiuni, iar nu cel punitiv.

Drept urmare, **nu se poate pune problema existenței autorității de lucru judecat în privința măsurilor complementare din dreptul penal prin raportare la măsurile de protecție a victimei din materia ordinului de protecție.**

În plus, în dosarul penal au fost avute în vedere fapte punctuale pretins comise de intimatul din prezentul dosar la data de 08.05.2018, iar în această cauză sunt reclamate mai multe pretinse violențe, precum și continuarea existenței unei stări de pericol în care s-ar afla apelanta, aspecte ce sunt analizate, în cele două proceduri, prin prisma finalității diferite.

Pentru a se pune în discuție necesitatea emiterii unui ordin de protecție este, așadar, necesar ca instanța să analizeze dacă intimatul a exercitat împotriva apelantei violențe de orice natură, în sensul prevederilor Legii nr. 217/2003, dacă aceste violențe sunt suficient de grave încât să fi pus în pericol viața, integritatea fizică sau psihică a victimei, precum și dacă acestea sunt actuale, astfel încât starea de pericol să fie prezentă,

iar pentru înlăturarea ei să fie necesară instituirea unui ordin de protecție apt să asigure prevenția unor noi violențe.

Analizând cererea apelantei-reclamante prin prisma acestor condiții, tribunalul reține că între părți există o stare conflictuală profundă, necontestată.

Părțile au fost căsătorite, divorțând în cursul anului 2013 în cadrul unei proceduri notariale. După desfacerea căsătoriei, locuința minorei S.M.I., născută la data de XXX, a fost stabilită la mamă.

Prin sentința civilă nr. X/12.06.2017 pronunțată de Judecătoria sectorului 6 București în dosarul nr. X/303/2016 a fost stabilit un program de legături personale tată-fiică.

Prin sentința civilă nr. X/30.04.2018 pronunțată de Judecătoria sectorului 6 București în dosarul X/303/2018 s-a dispus emiterea unui ordin de protecție al apelantei din prezenta cauză, fostul soț fiind obligat pentru o perioadă de 6 luni să păstreze o distanță de 300 m față de aceasta și să nu ia legătura în niciun mod cu victima (filele 11-15 dosar fond).

Din probatoriul administrat în cauză se constată că, deși se afla în derularea ordinului de protecție menționat, în lunile iunie, iulie, august, septembrie 2018 intimatul-pârât a transmis apelantei-reclamante, în mod repetat, o seamă de mesaje telefonice cu conținut jignitor, umilitor și amenințator (filele 10, 36-40 dosar fond), reluând practic comportamentul violent.

Prezenta cerere privind emiterea unui ordin de protecție a fost formulată la data de 13.10.2018 în apropierea termenului de final al primului ordin de protecție, iar comportamentul violent al intimatului-pârât a continuat și pe parcursul prezentei proceduri judiciare (fila 50 dosar fond, filele 14-28 dosar apel).

Potrivit art. 3 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, „în sensul prezentei legi, violența în familie reprezintă orice acțiune sau inacțiune intenționată, cu excepția acțiunilor de autoapărare ori de apărare, manifestată fizic sau verbal, săvârșită de către un membru de familie împotriva altui membru al aceleiași familii, care provoacă ori poate cauza un prejudiciu sau suferințe fizice, psihice, sexuale, emoționale ori psihologice, inclusiv

amenințarea cu asemenea acte, constrângerea sau privarea arbitrară de libertate”, iar art. 4 din același act normativ enumeră și definește legal formele sub care se poate manifesta violența în familie.

Astfel, violența verbală este definită ca fiind adresarea printr-un limbaj jignitor, brutal, precum utilizarea de insulte, amenințări, cuvinte și expresii degradante sau umilitoare. Violența psihologică este definită ca fiind impunerea voinței sau a controlului personal, provocarea de stări de tensiune și de suferință psihică în orice mod și prin orice mijloace, violență demonstrativă asupra obiectelor și animalelor, prin amenințări verbale, afișare ostentativă a armelor, neglijare, controlul vieții personale, acte de gelozie, constrângerile de orice fel, precum și alte acțiuni cu efect similar.

În cauză se reține că existența faptelor de violență verbală și psihologică a fost dovedită, gravitatea acestora reiese din conținutul mesajelor pe care intimatul le-a adresat apelantei, aceasta fiind expusă în mod constant unui limbaj deosebit de jignitor și unor amenințări apte să-i pună în pericol integritatea psihică.

Se reține, de asemenea, că starea de pericol în care se află apelanta-reclamantă este actuală, fiind cu atât mai gravă cu cât noile violențe au fost săvârșite în timpul derulării unui ordin de protecție, cu vădită încălcare a acestuia.

Având în vedere toate motivele de fapt și de drept reținute, tribunalul apreciază că cererea privind emiterea unui ordin de protecție a apelantei-reclamante este întemeiată.

Cu privire la al doilea motiv de apel, referitor la ordinul de protecție solicitat de apelantă pentru minoră, instanța va reține că respingerea acestui capăt de cerere nu este motivată de prima instanță, în nicio modalitate.

Drept urmare, admitând apelul și rejudecând cererea, tribunalul va avea în vedere în privința minorei Raportul de reevaluare a copilului întocmit la data de 19.09.2018 de către DGASPC Sector 6, după o îndelungată monitorizare a situației acesteia (filele 22-24 dosar fond). În cuprinsul documentului se constată că intimatul din prezenta cauză supune copilul unui stres emoțional accentuat, datorită unui dublu

aspect: pe de o parte încearcă să formeze minorei o reprezentare maternă internă devalorizantă, iar pe de altă parte datorită încărcăturii emoționale foarte ample pe care dânsul o resimte față de fosta soție, sentimente puternice de ură și furie, minora trăind sentimente de teamă față de tatăl ei în astfel de momente. În perioada monitorizată s-a consemnat faptul că minora a fost abuzată din punct de vedere emoțional de către tată, pentru ca acesta să afle informații despre mama ei, cele mai multe informații solicitate copilului fiind de natură sexuală. Se mai reține că minora ar fi fost învățată să dea anumite răspunsuri la întrebări cu conținut negativ față de mama ei, fiind filmată de tată. Din declarațiile copilului s-a reținut că tatăl o „pregătea” în prealabil cu privire la răspunsuri, punând-o să repete, înainte de filmare. Pentru a se ajunge la aceste concluzii, s-au avut în vedere de către psihologi materialele audio-video puse la dispoziție chiar de către intimat, din cuprinsul cărora s-a consemnat existența unui limbaj inadecvat al tatălui în fața copilului, limbaj licențios și denigrator la adresa mamei.

A mai fost notat faptul că intimatul a continuat să aibă în fața copilului același tip de discurs, cu manipulări ale percepției minorei și victimizări, chiar în fața reprezentanților DGASPC. S-a reținut faptul că intimatul nu are capacitatea de a impune limite în relația cu fiica sa, fiind încălcate granițele adult-copil/tată-fiică și că tatăl nu poate să aibă o relație sănătoasă cu fiica sa, fără inițierea unui tratament psihiatric-psihologic adecvat, comportamentul său fiind un pericol pentru sănătatea mintală și emoțională a copilului (filele 22-24 dosar fond).

Din ansamblul probator administrat în cauză se reține existența unor date concrete cu privire la violențele constante, de natură psihologică și verbală, la care este supusă minora de către intimat. Acestea sunt manifestate prin folosirea de către tată, în relația directă cu fiica sa, a unui limbaj vulgar, denigrator și amenințător la adresa mamei copilului, prin manifestări de furie și ură la adresa fostei soții, în prezența minorei, prin adoptarea unui comportament abuziv – luarea agresivă a copilului în afara programului de vizită. De asemenea, se reține că există indicii cu privire la încercarea tatălui de a folosi minora pentru a afla informații

despre apelantă, în principal cu conotație sexuală, precum și cu privire la acte constante ale acestuia de a induce copilului imagini improprii despre mama sa.

Tribunalul apreciază că aceste manifestări, exercitate constant, inclusiv în fața personalului DGASPC, reprezintă violențe verbale și psihologice directe la adresa copilului, existând pericolul ca acestea să pericliteze grav evoluția normală a acestuia.

Starea de pericol este cu atât mai gravă și actuală cu cât specialiștii DGASPC au reținut incapacitatea tatălui de a realiza caracterul nociv al comportamentului său față de minoră.

Pentru aceste motive, instanța apreciază că cererea privind emiterea unui ordin de protecție a minorei este întemeiată.

Cu privire la măsurile de protecție apte să înlăture starea de pericol reținută, tribunalul apreciază că păstrarea unei distanțe minime de 300 de metri față de reclamantă, față de minora S.M.I. și față de locuința acestora situată în București, str. XXX, pentru o perioadă de 6 luni reprezintă o modalitate optimă de evitare a unor noi fapte de violență și creează apelantei și minorei un mediu securizant. De asemenea, deoarece violențele au îmbrăcat și forma amenințărilor și injuriilor, tribunalul va interzice pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta și cu minora.

Păstrarea unei distanțe minime față de școala minorei sau față de locul de muncă al apelantei apar ca fiind neutre, câtă vreme s-a dispus deja păstrarea unei distanțe față de apelantă și minoră.

Având în vedere necesitatea ca intimatul-pârât să-și poată gestiona sentimentele negative pe care le are la adresa fostei soții, atât în relația cu aceasta, cât și în relația cu fiica minoră, instanța apreciază că se impune obligarea pârâtului să urmeze consiliere psihologică pentru o perioadă de 3 luni de la data pronunțării prezentei hotărâri.

Pentru toate motivele de fapt și de drept reținute instanța va admite apelul, va schimba în tot sentința civilă apelată în sensul că va admite în parte cererea.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite apelul formulat de apelanta-reclamantă S.E.D., cu domiciliul în București, sector 6, împotriva sentinței civile nr. X din data de 16.11.2018, pronunțată de Judecătoria Sectorului 6, în dosarul nr. X/303/2018 în contradictoriu cu intimatul-pârât S.E., cu domiciliul în București, sector 6.

Schimbă în tot sentința civilă apelată în sensul că:

Admite în parte cererea.

Dispune emiterea unui ordin de protecție a reclamantei S.E.D., CNP XX, precum și a minorei S.M.I., născută la data de XXX, față de pârâtul S.E., CNP XX, pentru o durată de 6 luni prin care:

– Obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 300 de metri față de reclamantă, față de minora S.M.I., față de locuința acestora situată în București, str. XXX;

– Interzice pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta și cu minora S.M.I.;

– Obligă pârâtul să urmeze consiliere psihologică pentru o perioadă de 3 luni de la data pronunțării prezentei hotărâri.

Respinge în rest cererea ca neîntemeiată.

Definitivă.

 NOTĂ

Nu vom face comentarii cu privire la soluția pronunțată de către instanța de fond, însă faptul că motivarea hotărârii a durat foarte mult peste termenul legal a creat prejudicii atât victimei, cât și fiicei părților. Cu toate că instanța de fond a soluționat cauza la data de 16.11.2018, iar reclamanta a formulat mai multe cereri pentru redactarea hotărârii, declarând apel în termenul legal, hotărârea a fost comunicată, la data de 20.12.2018, de către Tribunalul București, urmare a sesizării înaintate către președintele Tribunalului.

Tribunalul București a soluționat cererea de apel în cel mai scurt timp de la înregistrare, la data de 21.12.2018, și a admis apelul, emițând ordin de protecție atât în favoarea reclamantei, cât și a minorei.

Prin urmare, în perioada 16.11.2018-21.12.2018 minora a fost luată de tatăl agresor în cadrul programului de legături personale, în absența unui ordin de protecție, cu toate că în raportul întocmit de DGASPC Sector 6 la data de 22.01.2018 se menționa: „Cu privire la fotografia nud a minorei făcută de tată și alte aspecte expuse de copil în cadrul intervenției specifice, aceste gesturi sunt gesturi cu conotație erotică și expun copilul la situații cu conținut erotico-sexual neadecvat vârstei și rolurilor de părinte-copil/adult-copil, care trebuie evitate de tatăl minorei”. Printre propunerile emise de reprezentanții DGASPC Sector 6 a fost și aceea a „formulării unei plângeri penale în vederea clarificării situațiilor în care tatăl își expune fiica activității sexuale pe care minora le suportă prin transgresarea tabuurilor sociale legate de rolurile familiale”.

În raportul de evaluare întocmit de către DGASPC Sector 6 la data de 19.09.2018 se reține că: „În urma consilierii psihologice a minorei s-a constatat faptul că aceasta este abuzată emoțional de către tată. Copilul este prins ca într-un clește între nevoia egocentrică a tatălui de a primi atenția exclusivă a fetei și o mamă foarte slabă, după ani de traumă provenită din violența domestică permanentă, mamă care nu a fost capabilă până acum să-și protejeze fiica de manifestările nepotrivite ale fostului soț. (...) Psihologul care a realizat evaluarea psihologică a minorei a recomandat ca toate întâlnirile tatălui cu fiica să fie mediate de un specialist, pentru a opri din pattern-ul său abuziv, pentru ca aceasta să nu fie afectată”.

Pentru a se evita interpretările asupra prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 217/2003 rep., Asociația ANAIS a formulat o propunere de modificare a acestei dispoziții legale. Propunerea Asociației ANAIS de modificare a acestor prevederi legale a fost adoptată prin Legea nr. 212/11.11.2019, publicată în M. Of. nr. 912/12.11.2019, art. 30 alin. (1), având următorul conținut: „Hotărârea prin care se soluționează cererea de emitere a ordinului de protecție este supusă numai apelului, în termen de 3 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor”.

În această situație, motivarea hotărârii trebuie să se facă în cel mult 48 de ore de la pronunțare, conform art. 27 alin. (8) din Legea nr 217/2003 republicată, indiferent dacă cererea pentru emiterea ordinului de protecție a fost admisă ori a fost respinsă.

După emiterea ordinului de protecție, de către tribunal, agresorul s-a supus hotărârii și a respectat-o, iar DGASPC Sector 6 continuă monitorizarea cazului minorei.

În ceea ce privește procesul penal, instanța de fond a stabilit o pedeapsă cu închisoarea de o lună, pentru infracțiunea de nerespectare a măsurilor privind încredințarea minorului, faptă prevăzută de art. 379 alin. (1) C. pen., și o pedeapsă cu închisoarea de 3 luni, pentru infracțiunea de nerespectare a hotărârilor judecătorești, faptă prevăzută de art. 32 din Legea nr. 217/2003, iar în cazul amândurora s-a dispus amânarea aplicării pedepsei rezultante, de 3 luni și 10 zile.

Împotriva sentinței penale au declarat apel inculpatul și Parchetul de pe lângă Judecătoria Sector 6 București, ambele apeluri fiind respinse către Curtea de Apel București, Secția I Penală.

**Ordin de protecție emis de către instanța de fond.
Apel declarat de către pârât, motivat tardiv, respins ca nefondat.**

(Judecătoria Sectorului 5 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 11.10.2019 pronunțată de către Judecătoria Sectorului 5 București s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 09.10.2019, Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 5 București a înaintat instanței – în temeiul art. 22⁷ alin. (6) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, cererea de instituire a unui ordin de protecție, ca urmare a emiterii unui ordin de protecție provizoriu, la cererea formulată de reclamanta L.E.M. împotriva pârâtului D.M.L. – fostul său concubin, constând în obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe de 100 m față de victimă și față de reședința acesteia, precum și interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta.

Prin declarația sa, înregistrată la data de 08.10.2019 la Secția 18 Poliție, L.E.M. a reclamat faptul că în data de 08.10.2019, în jurul orelor 20:50, pârâtul a agresat-o fizic, lovind-o cu piciorul în spate și, ulterior, când ea se afla pe asfalt, i-a dat de mai multe ori cu piciorul în cap, incidentul petrecându-se în fața blocului în care aceasta locuiește.

A mai arătat reclamanta că, începând cu luna ianuarie a acestui an, pârâtul a lovit-o frecvent, a venit la domiciliul său și a contactat-o telefonic, deși ea i-a cerut să înceteze această relație.

Analizând ansamblul probator administrat în cauză, instanța reține următoarele:

În fapt, instanța reține că reclamanta a întreținut timp de 2 ani cu pârâtul o relație de tip uniune consensuală, că pârâtul nu exercită o ocupație stabilă, nu are un loc de muncă, consumă droguri și este cunoscut cu antecedente penale, conform fișei de cazier judiciar depusă la dosar.

Conform susținerilor reclamantei, pârâtul a învățat-o cum să consume cocaină, prima dată fiind anul trecut, în luna august, și ultima dată pe 8.10.2019, în contextul unui conflict în care reclamanta a fost agresată fizic cu picioarele în spate și în cap, precum și cu palmele peste cap și corp. Conform susținerilor reclamantei, conflictul a fost creat artificial de pârât, care a acuzat-o că ar fi întreținut relații sexuale cu un cunoscut dintr-ai lui, în casa căruia a fost condusă și cu care ar fi fost confruntată, iar pentru că a negat existența acestor relații, a fost pusă să stea în genunchi și să-și ceară iertare, să stea cu bărbia în piept și să ceară voie dacă vrea să vorbească, în tot acest răstimp fiindu-i luat telefonul, pentru a o împiedica să apeleze la cineva. Totodată, pârâtul ar fi obligat-o să consume cocaină și ar fi filmat-o făcând acest lucru, pentru a deține o probă de șantaj, în cazul în care ar fi tentată să îl denunțe pentru trafic de droguri.

Ulterior acestui incident, reclamanta a apelat Serviciul de Telecomunicații Speciale – Direcția Pentru Apel Unic de Urgență și a fost preluată de agenții de poliție, după care s-a prezentat la Institutul Național de Medicină Legală „Mina Minovici” pentru a fi examinată medico-legal. Potrivit dovezilor prezentate instanței, certificatul medico-legal ar urma să fie eliberat la data de 24.10.2019.

Refuzul reclamantei de a-i da orice satisfacție (în sensul recunoașterii presupusei relații cu un terț) a determinat agresarea acesteia verbal, prin insulte și amenințări, prin constrângere psihică (umilire), iar ultimele, cele de la data de 08.10.2019, constând în lovire și alte violențe, precum și în amenințarea cu moartea, au creat reclamantei o stare de temere ce a determinat-o să se adreseze mai întâi poliției și apoi instanței de judecată.

Ultimele insulte și amenințări sunt de natură a crea reclamantei o temere reală cu producerea unui rău fizic, deoarece anterior pârâtul a mai agresat-o fizic, iar respectarea normelor și a regulilor de conviețuire socială nu reprezintă o obișnuință a pârâtului.

Sub aspectul condițiilor de admisibilitate, instanța constată că lovirea, insulta, amenințarea și constrângerea psihică reprezintă acte de violență, fiind definite ca atare de art. 4 lit. a) și b) din Legea nr. 217/2003. Mai mult,

pârâtul a săvârșit față de reclamantă și *insulte*, deci acte de violență verbală, prevăzute de art. 4 lit. a) din aceeași lege.

Relațiile dintre părți se circumscriu sferei relațiilor de familie, dată fiind relația de concubinaj existentă între reclamantă și pârât.

Pe fondul cauzei, astfel cum a fost reținută situația de fapt, instanța constată în primul rând existența mai multor forme de violență exercitate de pârât asupra reclamantei, incluzând *violența verbală, fizică și psihologică*, astfel că se impune ca părțile să nu mai locuiască împreună și să aibă contacte limitate o perioadă de timp, pentru a se evita generarea și escaladarea unui nou conflict.

Instanța apreciază că faptele pârâtului se încadrează în noțiunile de violență enumerate de art. 3 și 4 din Legea nr. 217/2003 și sunt de natură a pune în pericol siguranța fizică și psihică a reclamantei, sens în care apreciază necesară luarea de măsuri imediate pentru a asigura protecția reclamantei împotriva violențelor pârâtului.

Violența psihică a fost săvârșită în cauză prin crearea temerii – juste, în aprecierea reclamantei –, că pârâtul va recurge la noi acte de violență împotriva sa. Ceea ce este esențial în situații similare celei de față este săvârșirea unor acte de amenințare cu un rău – fizic, în speță, căreia victima nu i se poate opune și care este de natură a-i induce temerea rezonabilă – după aprecierea sa, că se află într-un pericol iminent. Or, istoricul părților și relațiile dintre cei doi impun ca aceștia să nu mai aibă contact o perioadă de timp, pentru a se evita generarea și escaladarea unui nou conflict.

În concluzie, pentru considerentele expuse, instanța va admite cererea reclamantei, urmând ca în temeiul art. 23 din Legea nr. 217/2003 să emită **ordin de protecție** pe o durată de 6 luni de la data emiterii ordinului.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta L.E.M., domiciliată în comuna D., județul Ilfov și fără forme legale în București, sector 5, împotriva pârâtului D.M.-L., domiciliat în București, sector 4, și în consecință, în temeiul art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003:

Emite următorul ORDIN DE PROTECȚIE prin care, cu caracter provizoriu, pe durata a 6 luni de la data emiterii, dispune următoarele:

– Obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 100 m față de reclamantă, de domiciliul acesteia situat în comuna D., județul Ilfov, și de reședința acesteia la care locuiește fără forme legale în București, sector 5.

– Interzice pârâtului să o contacteze telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod pe reclamantă.

– Obligă pârâtul să se prezinte săptămânal, în ziua de luni, ora 06:00, la secția de poliție competentă cu supravegherea respectării ordinului de protecție (Secția 18 Poliție).

– Dispune ca Secțiile 18 și 26 Poliție, prin agenții lor, să efectueze periodic, o dată la două săptămâni, începând cu săptămâna 14-20 octombrie 2019, verificări privind locul unde se află pârâtul.

NOTĂ

Împotriva acestei sentințe a formulat apel pârâtul-agresor.

(Tribunalul București, Secția a V-a civilă, extras decizie)

Pe rolul Tribunalului se află soluționarea apelului civil declarat de apelantul pârât D.M.L. împotriva sentinței civile nr. x/11.10.2019, pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în dosarul nr. x/302/2019, în contradictoriu cu intimata reclamantă L.E.M., având ca obiect ordin de protecție.

Tribunalul invocă și pune în discuție excepția tardivității depunerii motivelor de apel.

Apărătorul apelantului pârât solicită respingerea acestei excepții.

Apărătorul intimatei reclamante solicită admiterea excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere a excepției tardivității depunerii motivelor de apel.

Tribunalul, după deliberare, admite excepția tardivității depunerii motivelor de apel față de data comunicării hotărârii, respectiv 17.11.2019 și data depunerii, termenul fiind de 3 zile de la comunicare, și constată decăderea părții din dreptul de a mai propune probe în apel.

Apărătorul intimatei reclamante solicită încuviințarea probei cu audierea unui martor care este prezent în sală și interogatoriul apelantului pârât, pentru dovedi faptul că ordinul de protecție a fost încălcat de două ori.

Apărătorul apelantului pârât solicită respingerea probelor solicitate, arătând că la dosar există dovezi de la Secția 18 Poliție, din care rezultă că ordinul de protecție nu a fost încălcat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a probelor, ca nefiind utile soluționării cauzei.

Tribunalul, după deliberare, respinge probele solicitate, apreciind că nu sunt utile cauzei față de obiectul acesteia și nemaifiind alte cereri de formulat sau probe de administrat, tribunalul, în temeiul art. 244 C. pr. civ., constată finalizată cercetarea judecătorească și în temeiul art. 392 C. pr. civ. declară deschise dezbaterile asupra cererii de apel.

Apărătorul apelantului pârât solicită admiterea apelului, schimbarea în tot a sentinței civile atacate, iar pe fond, respingerea cererii de emitere a ordinului de protecție, apreciind că instanța de fond a pronunțat o hotărâre nelegală și netemeinică. Arată că instanța de fond nu a administrat un probatoriu minim, reținând doar afirmațiile părții adverse, care nu se coroborează cu actele dosarului. De asemenea, s-a făcut dovada faptului că apelantul nu a exercitat acte de violență asupra intimatei, părțile având o relație de lungă durată, iar intimata este cea care are un caracter coleric și i-a distrus mașina apelantului. Mai arată că la momentul când a dat declarație la organele de poliție, aceasta se afla sub influența băuturilor alcoolice și nu există dovezi din care să rezulte starea de temere provocată de apelant.

Cu cheltuieli de judecată pe cale separată.

Apărătorul intimatei reclamante solicită respingerea apelului ca nefondat și menținerea în tot a sentinței civile pronunțată de instanța de fond, arătând că intimata a fost luată cu forța, dusă în domiciliul

apelantului și obligată să renunțe la plângerea penală. Intimata reclamantă a fost inclusă într-un program de protecție a victimelor violenței și a fost evaluată de 3 specialiști, stabilindu-se un grad maxim de risc, fiindu-i pusă în pericol viața. Nu solicită cheltuieli de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a apelului ca nefondat și menținerea soluției pronunțată de instanța de fond ca fiind legală și temeinică, având în vedere că nu există indicii în ceea ce privește faptele intimatei reclamante. De asemenea, s-a făcut dovada violenței exercitate de pârât, iar din planșele foto de la dosar rezultă excoriații și vânătăi, care s-au produs datorită împingerii victimei de către agresor.

Tribunalul, în temeiul art. 394 C. pr. civ., declară dezbaterile închise și reține cauza în pronunțare.

Tribunalul, deliberând asupra cauzei, reține următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 5 București la data de 09.10.2019 sub nr. x/302/2019 Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 5 București a solicitat emiterea unui ordin de protecție, ca urmare a emiterii unui ordin de protecție provizoriu la cererea formulată de reclamanta L.E.M. împotriva pârâtului D.M.L., fostul său concubin, constând în obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe de 100 m de față de victimă și de reședința acesteia, precum și interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în alt mod cu reclamanta.

În motivare s-a arătat că prin declarația dată la data de 08.10.2019 la Secția 18 Poliție L.E.M. a reclamat faptul că în data de 08.10.2019, în jurul orelor 20:50, pârâtul a agresat-o fizic lovind-o cu piciorul în spate și, ulterior, când se afla pe asfalt, i-a dat de mai multe ori cu piciorul în cap, incidentul petrecându-se în fața blocului în care aceasta locuiește. Începând cu luna ianuarie a acestui an pârâtul a lovit-o frecvent, a venit la domiciliul său și a contactat-o telefonic, deși ea i-a cerut să înceteze această relație. Apreciind că pârâtul prezintă pentru reclamantă un risc iminent, ca urmare a completării formularului de evaluare în confor-

mitate cu dispozițiile art. 221 alin. (3) din Legea nr. 217/2003, agenții de poliție instrumentatori ai cazului au instituit un ordin de protecție provizoriu constând în obligarea pârâtului de a păstra o distanță minimă de 100 m față de victimă și față de reședința acesteia din București, sector 5. Măsura luată prin ordinul de protecție provizoriu a fost confirmată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 5 București, care a solicitat Judecătoria Sectorului 5 București emiterea unui ordin de protecție.

Prin sentința civilă din 11 octombrie 2019 a Judecătoria Sectorului 5 București cererea a fost admisă, în sensul că s-a dispus, pentru o perioadă de 6 luni, obligarea pârâtului să păstreze o distanță minimă de 100 m față de reclamantă, de domiciliul acesteia situat în comuna D-V., județul Ilfov și de reședința acesteia la care locuiește fără forme legale în București, sector 5, și să nu o contacteze telefonic, prin corespondență sau în alt mod.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că reclamanta a întreținut timp de 2 ani cu pârâtul o relație de tip uniune consensuală, că pârâtul nu are o ocupație stabilă, nu are un loc de muncă, consumă droguri și este cunoscut cu antecedente penale, conform fișei de cazier judiciar de la dosar.

Conform susținerilor reclamantei, pârâtul a învățat-o să consume cocaină, prima dată fiind anul trecut, în luna august, și ultima dată pe 8.10.2019, în contextul unui conflict în care reclamanta a fost agresată fizic cu picioarele în spate și în cap, precum și cu palmele peste cap și corp. Conform susținerilor reclamantei, conflictul a fost creat artificial de pârât, care a acuzat-o că ar fi întreținut relații sexuale cu un cunoscut dintr-ai lui, în casa căruia a fost condusă și cu care ar fi fost confruntată, iar pentru că a negat existența acestor relații, a fost pusă să stea în genunchi și să-și ceară iertare, să stea cu bărbia în piept și să ceară voie dacă vrea să vorbească, în tot acest răstimp fiindu-i luat telefonul pentru a o împiedica să apeleze la cineva. Totodată, pârâtul a obligat-o să consume cocaină și a filmat-o făcând acest lucru, pentru a deține o probă de șantaj, în cazul în care ar fi tentată să îl denunțe pentru trafic de droguri. Ulterior acestui incident reclamanta a apelat Serviciul 112 și a

fost preluată de agenții de poliție, după care s-a prezentat la Institutul Național de Medicină Legală pentru a fi examinată medico-legal. Potrivit dovezilor prezentate instanței, certificatul medico-legal ar urma să fie eliberat la data de 24.10.2019.

Refuzul reclamantei de a-i da satisfacție (în sensul recunoașterii presupusei relații cu un terț) a determinat agresarea acesteia verbal, prin insulte, amenințări și constrângere psihică (umilire), iar ultimele, cele de la data de 08.10.2019, constând în lovire și alte violențe și în amenințarea cu moartea, i-au creat o stare de temere ce a determinat-o să se adreseze mai întâi poliției și apoi instanței de judecată.

Pe fondul cauzei instanța a constatat existența mai multor forme de violență exercitate de pârât asupra reclamantei, incluzând violența verbală, fizică și psihologică, astfel că se impune ca părțile să nu mai locuiască împreună și să aibă contacte limitate o perioadă de timp, pentru a se evita generarea și escaladarea unui nou conflict. Faptele pârâtului se încadrează în noțiunile de violență enumerate de art. 3 și 4 din Legea nr. 217/2003 și sunt de natură a pune în pericol siguranța fizică și psihică a reclamantei, sens în care instanța a apreciat necesară luarea de măsuri imediate pentru a asigura protejarea reclamantei împotriva violențelor pârâtului. Violența psihică a fost săvârșită în cauză prin crearea temerii – juste, în aprecierea reclamantei – că pârâtul va recurge la noi acte de violență împotriva sa. Ceea ce este esențial în situații similare celei de față este săvârșirea unor acte de amenințare cu un rău – fizic, în speță, căreia victima nu i se poate opune și care este de natură a-i induce temerea rezonabilă – după aprecierea sa, că se află într-un pericol iminent. Or, istoricul părților și relațiile dintre cei doi impune ca aceștia să nu mai aibă contact o perioadă de timp, pentru a se evita generarea și escaladarea unui nou conflict.

Împotriva acestei hotărâri a formulat apel pârâtul, care a solicitat schimbarea sentinței în sensul respingerii cererii de chemare în judecată.

În motivare, apelantul a arătat că nu a fost citat legal la termenul de judecată din data de 11 octombrie 2019, întrucât citația i-a parvenit în data de 11 octombrie seara, după soluționarea cauzei.

Sentința este nelegală întrucât instanța nu a administrat un probatoriu minim, ci a reținut spusele reclamantei. În realitate, apelantul și intimata au avut o relație de concubinaj și au locuit împreună timp de 5-6 luni, despărțindu-se în luna ianuarie 2019. Reclamanta are o fire posesivă și colerică și nu a acceptat ideea despărțirii, iar la data de 16 martie 2019 i-a distrus autoturismul aflat în fața blocului; apelantul nu a vrut să îi facă rău reclamantei, astfel că nu a făcut plângere penală. La data de 24 august 2019 reclamanta a venit la ușa apartamentului în care locuiește apelantul, a sunat și a lovit cu picioarele, făcând scandal pentru a i se permite să intre, iar apelantul a apelat la 112.

În data de 10 octombrie 2019 apelantul a fost audiat la Secția 18 Poliție, ocazie cu care a declarat că nu a fost violent cu intimata și a adus la cunoștința organelor de poliție faptul că va fi plecat pentru câteva zile în Germania, acesta fiind și motivul pentru care nu a contestat ordinul de protecție provizoriu. În data de 9 sau 10 octombrie 2019 intimata i-a trimis mesaje pe Facebook, dar nu de pe contul pe care îl folosește în mod curent, însă apelantul și-a închis contul pentru că intimata a folosit un limbaj trivial, i-a adresat amenințări și a încercat să îl șantajeze.

Deliberând asupra apelului, instanța reține că este nefondat.

Pârâtul a fost citat pentru termenul de judecată din data de 11 octombrie 2019 de personalul Secției 26 Poliție (fila 45, dosar fond), această modalitate de citare fiind impusă de natura urgentă a cauzei.

Cu privire la fondul cauzei, Tribunalul reține că reclamanta a susținut că în data de 8 octombrie 2019 a fost agresată fizic și psihic de apelant, în condițiile în care părțile au avut o relație de concubinaj, iar apelantul se temeă că va fi denunțat la poliție pentru că este consumator de droguri. Reclamanta a solicitat ajutorul organelor de poliție, iar la dosar au fost depuse planșe fotografice realizate în data de 8 octombrie 2019, din care rezultă că în acea zi reclamanta a fost agresată fizic (fila 24 și urm. dosar fond).

În condițiile în care din fișa de cazier a apelantului rezultă că acesta a fost condamnat pentru infracțiuni la Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri (fila 18, dosar fond), susținerile reclamantei sunt credibile, și, în condițiile în care prin

cererea de emitere a ordinului de protecție s-a solicitat ca pârâtul să nu se apropie de reclamantă și să nu o contacteze, în mod legal instanța a admis cererea și a emis ordinul de protecție.

Prin apelul formulat pârâtul a contestat faptul că ar fi agresat-o pe reclamantă și a susținut că în realitate el este victima agresiunilor reclamantei. Apelantul nu a făcut însă dovada celor susținute – în instanța de apel a fost decăzut din dreptul de a propune probe în consecința constatării tardivității motivării apelului. În plus, apelantul nu a dat nicio explicație cu privire la incidentul din data de 8 octombrie, nu a justificat în niciun mod ce a făcut în momentul în care reclamanta a susținut că a agresat-o și nu a dat nicio explicație cu privire la acuzațiile că ar fi consumat droguri și ar fi forțat-o pe reclamantă să se drogheze; dacă susținerile reclamantei ar fi fost fanteziste, pârâtul apelant ar fi fost necesar să ofere la rândul său o explicație coerentă, însă nu a făcut acest lucru, motiv pentru care instanța va respinge apelul ca nefondat.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge apelul civil declarat de apelantul pârât D.M.L. având CNP ..., domiciliat în sector 4, București, împotriva sentinței civile nr. X/11.10.2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în dosarul nr. X/302/2019 în contradictoriu cu intimata reclamantă L.E.M., domiciliată fără forme legale în București, sector 5, având ca obiect „ordin de protecție”, ca nefondat.

Definitivă.

NOTĂ

Victima a avut o relație de concubinaj cu agresorul și a încercat de mai multe ori să iasă din această relație, însă el o căuta și o amenința permanent. Deși victima se ascundea schimbându-și frecvent domiciliul și locul de muncă, agresorul o identifica prin intermediul aplicațiilor accesate de victimă, și o obliga să se întoarcă la el. Agresorul este

consumator de droguri și avea un anturaj format din același tip persoane. Victima era urmărită permanent, sechestrată, drogată și obligată să facă diverse afirmații în timp ce era filmată, pentru ca agresorul să se asigure că ea nu va formula plângere sau denunțuri împotriva lui.

Victima a obținut ordin de protecție, a formulat plângere penală împotriva agresorului însă, pentru a scăpa definitiv de acesta, a renunțat la numărul de telefon deținut, și-a închis toate conturile pe care le deținea pe rețelele sociale și a părăsit Bucureștiul, mutându-se într-o altă zonă a țării.

Ordin de protecție emis pentru victimă, mama și sora acesteia, împotriva concubinului mamei. Pârâtul obligat să urmeze un program de consiliere psihologică, o dată pe săptămână, în cadrul Centrului „O nouă șansă”.

(Judecătoria Sectorului 6 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 09.09.2019 pronunțată de către Judecătoria Sectorului 6 București s-a constatat faptul că, prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 04.09.2019, formulată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 6 în favoarea reclamantei S.E. și împotriva pârâtului I.G., s-a solicitat emiterea unui ordin de protecție și instituirea următoarelor măsuri împotriva pârâtului: evacuarea temporară a pârâtului din locuință, indiferent dacă acesta este titularul dreptului de proprietate, reintegrarea victimei și, după caz, a copiilor în locuința familiei, limitarea dreptului de folosință al pârâtului, dacă este posibil, doar asupra unei părți a locuinței comune, astfel încât pârâtul să nu vină în contact cu victima, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victimă, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe

minime determinate față de copiii victimei sau față de alte rude ale acesteia, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de reședința, locul de muncă sau unitatea de învățământ a persoanei protejate, interdicția pentru pârât de a se deplasa în anumite localități sau zone determinate pe care victima le frecventează ori le vizitează periodic – reședința din sector 6 și locul de muncă din sector 2 și interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima.

Reclamanta a arătat că la data de 03.09.2019 a fost lovită de agresor în timp ce se afla în locuința din sectorul 6, necesitând pentru vindecarea leziunilor 1-2 zile de îngrijiri medicale – concluzii preliminare IML.

La termenul de judecată din data de 06.09.2019 reclamanta și-a precizat cererea, în sensul că solicită emiterea unui ordin de protecție și instituirea următoarelor măsuri împotriva pârâtului: obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victimă – 300 m, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de copiii victimei sau față de alte rude ale acesteia – mama R.C. și sora R.G.G., obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de reședința – sector 1, locul de muncă – sector 2, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima, obligarea de a urma consiliere psihologică sau psihoterapie precum și internarea nevoluntară, în condițiile Legii sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice, nr. 487/2002, republicată.

În motivarea cererii precizatoare, reclamanta a arătat că locuia împreună cu mama, sora și pârâtul – concubinul mamei într-un imobil ce aparținea familiei acestuia. Nu este prima dată când acesta le agresează, iar violențele verbale și fizice pe care pârâtul le exercită asupra mamei s-au întezit în ultimii ani, de când acesta a început să consume frecvent alcool.

În data de 3 septembrie a ajuns acasă în jurul orelor 18.00-18.30, a observat că pârâtul era băut iar mama îi tot reproșa că l-a rugat de dimineață să nu mai bea și cu toate acestea era beat. El a apostrofat-o și i-a cerut să-i dea țigări. Mama i-a spus că nu a avut bani să-i cumpere

țigări și el a început să o înjure. Ea s-a oferit să meargă la chioșc să-i cumpere țigări dacă el îi dă bani. Nu a băgat-o în seamă, s-a dus în dormitor și i-a cerut mamei să-i aducă să mănânce acolo. Mama s-a conformat, dar când s-a dus cu mâncarea a început să o apostrofaze, înjurând-o de mamă și a agresat-o, a strâns-o de gât spunând „unde sunt țigările că te omor”.

Ea era în camera cealaltă și a auzit, a intrat peste el în dormitor și când a văzut ce-i face mamei a strigat la el: „Băi, las-o!”. Pârâtul s-a enervat, i-a dat drumul mamei, s-a repezit peste ea, i-a dat un cap în gură și a împins-o peste canapea. Ca să se apere l-a împins și ea, însă el a prins-o de mână și i-a dat doi pumni în nas. A început să-i curgă sânge în jet. Mama țipa și a vrut să sune la salvare, iar el i-a luat telefonul din mână.

A fugit în curte încercând să iasă pe stradă, însă pârâtul a urmărit-o pe mamă, a pus-o jos și a strâns-o de gât până când aceasta a făcut pe ea. A strigat după ajutor și a reușit să iasă pe stradă, unde este un chioșc. Vânzătoarea de la chioșc a sunat la 112 și niște vecini au ajutat-o să se spele de sânge, i-au dat șervețele să se șteargă și le-au găzduit, pe ea și pe mamă, până a venit poliția. Când a venit poliția, pe mamă și pe pârât i-au dus la secție, iar pe ea a luat-o ambulanța SMURD și a dus-o la Spitalul Universitar de Urgență București, unde a primit îngrijiri medicale, iar în data de 4 septembrie s-a prezentat la INML „Mina Minovici”.

Știe că pârâtul a fost reținut pentru 24 de ore. După ce pârâtul a fost reținut, mama ei a revenit în domiciliu și a strâns câteva haine pentru ele și s-au mutat la bunica, părăsind locuința pârâtului. Îi este frică de pârât, mai ales că mama lui a tot încercat să le contacteze, reproșându-le că-i fac rău copilului ei.

Pârâtul nu conștientizează gestul său, chiar în fața polițiștilor, la audieri, a afirmat că a lovit-o pentru că l-a provocat.

Analizând întreg materialul probatoriu administrat în cauză, instanța reține următoarele:

La data de 03.09.2019, ora 23:00, s-a emis un ordin provizoriu de către agenția din cadrul Secției 20 Poliție, valabil până la data de

08.09.2019, ora 23:00, ordin ce a fost confirmat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 6, prin care pârâtul-agresor a fost obligat ca pe durata acestui ordin să părăsească locuința comună situată în sector 6, să păstreze o distanță minimă de 300 m față de victimă, de reședința acesteia și de locul său de muncă.

Din analiza coroborată a declarațiilor date de reclamantă și de pârât la secția de poliție și a procesului-verbal întocmit de agenții de poliție la momentul deplasării la domiciliul părților, instanța reține că la data de 03.09.2019, pe fondul consumului de alcool de către pârât, între acesta și mama reclamantei a avut loc o discuție contradictorie, iar în momentul în care reclamanta a intervenit, a fost lovită de pârât în zona feței, respectiv a nasului, fiind trântită pe canapea. Instanța mai reține faptul că în urma loviturii, reclamanta a sângerat puternic, fiind nevoie de conducerea acesteia la o unitate spitalicească cu ambulanța, fiind diagnosticată ca fiind victima unei agresiuni domestice.

Din declarația martorei R.C. instanța reține că pârâtul a amenințat-o atât pe reclamantă, cât și pe aceasta, ambele temându-se de reacțiile acestuia atunci când se află sub influența alcoolului. În plus, instanța reține că deși pârâtul nu a lovit-o niciodată pe minora R.G., sora reclamantei, atitudinea generală pe care o are față de aceasta o determină să resimtă sentimente de teamă de o intensitate deosebită („în momentul în care țipa la ea și o zdruncina, fata făcea pe ea”), iar pe mama minorei o amenința cu moartea.

Prin urmare, instanța va dispune emiterea unui ordin de protecție pe durata indicată, prin care va obliga pârâtul I.G. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta S.E., față de mama reclamantei, numita R.C., și față de sora reclamantei, numita R.G., cu excepția cazurilor în care părțile se află în sediul instanțelor judecătorești, va obliga pârâtul să păstreze o distanță minimă de 100 de m față de reședința reclamantei, situată în București, sector 1 și față de locul de muncă al reclamantei, situat în București, sector 2.

De asemenea, în scopul înlăturării stării de pericol, instanța va dispune și măsura prevăzută de art. 23 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 217/2003 și pe durata ordinului de protecție va interzice pârâtului

orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu reclamanta.

Ținând cont de gravitatea actelor de violență, instanța va dispune și obligarea pârâtului să urmeze un program de consiliere psihologică în cadrul Centrului „O nouă șansă” din cadrul DGASPC Sector 6, o dată pe săptămână.

Cu privire la solicitarea reclamantei în sensul de a se dispune și internarea nevoluntară a pârâtului, în condițiile Legii sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002, republicată, instanța o va respinge ca neîntemeiată, întrucât nu există nicio dovadă la dosarul cauzei care să ateste existența unor afecțiuni de natură psihică de care ar suferi pârâtul.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite în parte cererea de chemare în judecată formulată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 6 în favoarea reclamantei S.E., cu domiciliul în București, sector 1 și împotriva pârâtului I.G., cu domiciliul în București, sector 6.

Dispune emiterea unui ordin de protecție, pentru o durată de 6 luni, prin care:

– Obligă pârâtul I.G. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta S.E., față de mama reclamantei, numita R.C., și față de sora reclamantei, numita R.G., cu excepția cazurilor în care părțile se află în sediul instanțelor judecătorești;

– Obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 100 de m față de reședința reclamantei, situată în București, sector 1 și față de locul de muncă al reclamantei, situat în București, sector 2.

– Interzice pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu reclamanta.

– Obligă pârâtul să urmeze un program de consiliere psihologică în cadrul Centrului „O nouă șansă” din cadrul DGASPC Sector 6, o dată pe săptămână.

Respinge cererea în rest, ca neîntemeiată.

Executorie cu privire la măsurile dispuse prin ordinul de protecție.

NOTĂ

După emiterea ordinului de protecție, victima s-a mutat împreună cu mama și sora sa într-un imobil închiriat. Agresorul a încercat să o convingă pe mama victimei să se împace cu el, însă aceasta a refuzat, totuși a renunțat la plângerea penală formulată împotriva fostului concubin. Agresorul nu a încălcat ordinul de protecție în sensul apropierii de victime, însă nu a urmat consilierea psihologică dispusă de instanță în sarcina sa. De menționat că instanța a precizat, în cadrul ordinului de protecție, frecvența ședințelor de consiliere psihologică (o dată pe săptămână) și unitatea în care acestea să se desfășoare – Centrul de asistență pentru agresorii familiari „O nouă șansă”, din cadrul DGASMB.

Ordin de protecție provizoriu emis pentru agresiune fizică, confirmat de către procuror. Ordin de protecție emis de către instanță pentru perioada maximă

(Judecătoria Sectorului 6 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 21.01.2019 pronunțată de către Judecătoria Sectorului 6 București s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată pe rolul instanței la data de 18 ianuarie 2019, sub nr. X, formulată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 6 București și vizând victima S.C.M. în contradictoriu cu pârâtul S.C.M., a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului, constând în: evacuarea temporară a pârâtului din locuință; reintegrarea victimei și a minorului în locuința familiei; obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față victimă și față de minor, față de reședință, locul de muncă și unitatea de învățământ; obligarea pârâtului de a preda poliției armele deținute.

În motivarea cererii, Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 6 a arătat că, în data de 17.01.2019, în jurul orelor 17:30, pârâtul a lovit-o pe soția sa S.C.M. cu pumnii și cu picioarele în zona feței. De asemenea, acesta l-a lovit pe minorul S.M.E. cu piciorul în zona spatelui, producându-i acestuia un șoc emoțional. De asemenea, s-a arătat că, în decembrie 2018, pârâtul a spart cu pumnii ușa de la sufragerie și a mai agresat-o pe reclamantă, care a formulat plângere la poliție.

Pârâtul nu a formulat întâmpinare.

Instanța a încuviințat pentru ambele părți proba cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei, atât de reclamantă cât și prin mijlocirea Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 6, ca acte efectuate în emiterea ordinului de protecție provizoriu.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Victima S.C.M. și agresorul pârât, S.M.C., au calitatea de soț și soție, fiind deci membri de familie în sensul Legii nr. 217/2003.

Din întreg probatoriul administrat în cauză, constând în cele reținute de organele de poliție cu ocazia emiterii ordinului de protecție provizoriu, în înscrisuri și susținerile părților prezente personal în fața instanței, se reține că pârâtul, consumator frecvent de alcool (însuși pârâtul recunoscând că obișnuiește să consume zilnic minim 2-3 litri de bere), este violent fizic cu victima S.C.M., soția sa, dar și cu fiul său S.M.E., pe care s-a dovedit că l-a lovit chiar și în data de 17 ianuarie 2019. Reține instanța că, după ce pârâtul a lovit-o pe soția sa în repetate rânduri în timpul căsătoriei, din 2012 cu o frecvență foarte mare, în data de 17 ianuarie 2019, intensitatea loviturilor aplicate de pârât soției sale a atins cote maxime, aceasta din urmă a fost strânsă de gât, târâtă, trasă de păr, lovită cu picioarele și pumnii în zona capului (urmările violențelor fiind reținute și în cuprinsul actelor medicale, dar și vizibile în zona feței victimei, care a fost prezentă personal în fața instanței), toate acestea pretrecându-se în fața minorului familiei, un băiat de doar 9 ani, care a

asistat toată viața, conform spuselor pârâtului, la scandalurile dintre părinții săi. Mai reține instanța că în data de 18 ianuarie 2019 pârâtul a fost arestat preventiv pentru fapta din 17 ianuarie și că, prezent personal în fața instanței, a recunoscut în întregime violențele față de familia sa, fiind de acord cu toate măsurile solicitate de reprezentantul Ministerului Public și cu cele solicitate de soția sa. Pârâtul a arătat că este de acord cu încredințarea către soția sa a minorului și că vor divorța și nu va mai fi violent cu ea, dar și că, în cazul în care va fi eliberat din arest, va merge să locuiască la părinții săi.

Având în vedere faptul că victimele S.C.M. și S.M.E. (minorul părților, născut la data de 02.09.2009) au fost supuse în repetate rânduri la violențe psihice și fizice de o intensitate mare, de natură să pună în primejdie chiar viața victimelor, chiar în locuința familiei, că pârâtul este în prezent arestat preventiv și nu poate lua măsuri urgente cu privire la minor, în exercitarea atribuțiilor sale părintești, dar și faptul că cei doi soți lucrează împreună și există riscul ca pârâtul să se apropie (după o eventuală eliberare) de soția sa la locul de muncă, instanța admite în întregime sesizarea Ministerului Public privind emiterea ordinului de protecție pentru victimele S.C.M. și S.M.E, și împotriva pârâtului S.M.C., pe durata maximă prevăzută de Legea nr. 217/2003. Astfel, instanța dispune emiterea unui ordin de protecție prin care:

– Dispune evacuarea pârâtului din locuința familiei din București, sector 6, pentru o durată de 6 luni de la data emiterii ordinului.

– Dispune reintegrarea în locuința familiei din București, sector 6, a victimelor S.C.M. și S.M.E;

– Obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 300 m față de victimele S.C.M. și S.M.E, față de locuința victimelor S.C.M. și S.M.E (București, sector 6), față de locul de muncă al victimei S.C.M. (din București, sector 4) și față de unitatea de învățământ a victimei minor S.M.E. (Școala Gimnazială XXX, București, sector 6), pentru o durată de 6 luni de la data emiterii ordinului, cu excepția cazurilor în care părțile se află în sediul instanțelor judecătorești.

– Stabilește că victima S.C.M. va exercita în mod exclusiv autoritatea părintească asupra minorului victimă S.M.E, născut la data de 02.09.2009, și stabilește la mamă locuința minorului victimă S.M.E, născut la data de 02.09.2009, pentru o durată de 6 luni de la data emiterii ordinului;

– Obligă pârâtul S.M.C. să urmeze un program de consiliere psihologică și psihoterapie, pentru o durată de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin.

În ceea ce privește cererea precizatoare a victimei S.C.M., în sensul de a se dispune împotriva pârâtului obligarea la tratament medical de dezintoxicare, instanța reține că în cuprinsul Legii nr. 217/2003 nu a fost identificat nici un temei în baza căruia această cerere, în esență utilă a fi admisă în sprijinul recuperării pârâtului (aparent dependent de alcool, deși nu recunoaște), să poată fi admisă. Pentru acest motiv, respinge ca neîntemeiată cererea victimei S.C.M. de obligare a pârâtului la tratament medical de dezalcoolizare.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sector 6 București vizând pe victimele S.C.M., cu domiciliul în București, și S.M.E, născut la data de 02.09.2009, în contradictoriu cu pârâtul S.M.C., cu domiciliul în București, în prezent reținut la DGPMB – Arestul Central.

Dispune emiterea unui ordin de protecție prin care:

Dispune evacuarea pârâtului din locuința familiei din București pentru o durată de 6 luni de la data emiterii ordinului.

Dispune reintegrarea în locuința familiei din București a victimelor S.C.M. și S.M.E;

Obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 300 m față de victimele S.C.M. și S.M.E, față de locuința victimelor S.C.M. și S.M.E., față de locul de muncă al victimei S.C.M. și față de unitatea de învățământ a

victimei minor S.M.E., pentru o durată de 6 luni de la data emiterii ordinului, cu excepția cazurilor în care părțile se află în sediul instanțelor judecătorești.

Stabilește că victima S.C.M. va exercita în mod exclusiv autoritatea părintească asupra minorului victimă S.M.E., născut la data de 02.09.2009, și stabilește la mamă locuința minorului victimă S.M.E., născut la data de 02.09.2009, pentru o durată de 6 luni de la data emiterii ordinului.

Obligă părântul S.M.C. să urmeze un program de consiliere psihologică și psihoterapie, pentru o durată de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin.

Încălcarea oricăreia dintre măsurile dispuse prin ordinul de protecție constituie infracțiune.

Executorie.

Cu drept de apel în 3 zile de la pronunțare. Cererea de apel se depune la Judecătoria Sectorului 6 București.

NOTĂ

Victima a divorțat de agresor, iar minorului i s-a stabilit domiciliul la mama sa. Agresorul a fost arestat preventiv timp de 90 de zile, după care împotriva lui s-au dispus măsura arestului la domiciliu și ulterior a controlului judiciar.

Victima și-a pierdut locul de muncă la momentul emiterii ordinului de protecție, întrucât angajatorul a considerat că aceasta este maniera în care poate evita un scandal produs de agresor, care ar veni să-și caute soția la serviciu.

Victima a beneficiat de consiliere psihologică și psihoterapie, în prezent participând la grupurile-suport ale Asociației ANAIS.

Ordin de protecție emis. Obligarea agresorului de a păstra o distanță de 5 m față de victime. Distanța de protecție a fost modificată în apel

(Judecătoria Câmpina, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 02.04.2020 pronunțată de către Judecătoria Campina s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Câmpina sub numărul x/204/2020 la data de 30.03.2020, Parchetul de pe lângă Judecătoria Câmpina în numele reclamantelor C.C.V., C.I.Ș., C.M.I. a solicitat emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului C.V.C.

În motivare s-a arătat că la data de 28.03.2020, în jurul orelor 20:30, în timp ce se afla la domiciliu împreună cu soția și fiicele sale, fără un motiv, pârâtul C.V.C. a lovit-o cu palma peste față și a strâns-o de gât pe fiica sa, C.I.Ș.. În momentul în care mama acesteia a sărit în apărarea sa, pârâtul a lovit-o și pe soția sa C.C.V. cu palma peste față și apoi și pe cealaltă fiică, C.M.I..

Organele de poliție s-au deplasat la fața locului, au constatat urme vizibile de violență (echimoze) pe corpurile celor trei victime.

Agresorul aflat sub influența alcoolului a fost violent și în prezența organelor de poliție, a refuzat să declare cele întâmplate și a adresat injurii celor prezenți.

Măsurile care se solicită a fi dispuse prin ordinul de protecție sunt: obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victime, respectiv 100 m, și interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu victimele.

Prin cererea depusă la dosar în data de 01.04.2020, reclamantele își precizează cererea în sensul că solicită obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victime, respectiv 200 m, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate de 200 m față de domiciliul în fapt al victimelor din București, sector 6, față de locul de muncă al reclamantei C.I.Ș. – Șos. București-Ploiești – și unitatea de învățământ a reclamantei C.M.I. – Universitatea Politehnică din București, interdicția pentru pârât de a se deplasa în anumite localități

sau zone determinate pe care victima le frecventează ori le frecventează periodic – oraș Breaza, str. C., jud. Prahova și obligarea pârâtului la consiliere psihologică.

Analizând acțiunea civilă de față prin prisma motivelor invocate, a probelor administrate și a apărărilor formulate, instanța reține următoarele:

Instanța reține că din cercetarea judecătorească se conturează ideea că între părți, respectiv între reclamante și pârât, există o stare conflictuală, aspecte ce rezultă din înscrisurile existente la dosarul cauzei, dar și din faptul că pârâtul a fost de acord cu emiterea în parte a ordinului de protecție.

Astfel, instanța reține că starea de teamă a reclamantelor cu privire la propria persoană este justificată raportat la comportamentul agresiv pe care pârâtul îl manifestă față de acestea.

Formele de violență sunt diverse, acestea putând aduce atingere inclusiv integrității psihice a victimei, nefiind neapărat necesar ca acestea să se manifeste sub forma violenței fizice.

Astfel, se reține că atitudinea pârâtului în raport de victime conduce instanța la concluzia că reclamantele sunt supuse unor presiuni psihice și agresiuni fizice care sunt de natură a le induce acestora o stare de temere.

Astfel, coroborând declarațiile reclamantelor cu susținerile agentului de poliție din cadrul Poliției orașului Breaza, precum și cu înscrisurile depuse la dosar, instanța constată că în cauza pendinte este prezentă violența fizică, psihică, exercitată regulat și cu intensitate față de reclamante pe fondul consumului de alcool al pârâtului, evenimentul relatat nefiind unul izolat.

Având în vedere ordinul de protecție provizoriu emis de Parchetul de pe lângă Judecătoria Câmpina, declarațiile părților, toate aceste elemente fundamentează convingerea instanței că sunt întrunite condițiile pentru emiterea ordinului de protecție, considerând că se impune stabilirea pentru o perioadă de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin, în scopul protejării reclamantelor, obligația pârâtului de păstrare a unei distanțe minime de 5 metri față de reclamante, față de domiciliul

acestora situat în București, sector 6, față de locul de muncă al reclamantei C.I.Ș. – SC MK SRL din Șos. București-Ploiești –, față de unitatea de învățământ – Universitatea Politehnică București, Splaiul Independenței nr. 313 – a reclamantei C.M.I., interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau alt mod cu reclamantele.

Distanța de 5 de metri pe care trebuie să o păstreze pârâtul va respecta dreptul persoanelor protejate de a se simți în siguranță, dar va respecta în același timp și dreptul pârâtului de a circula relativ neîngrădit.

În condițiile în care pârâtul nu va respecta ordinul de protecție, devin incidente dispozițiile art. 32 din Legea nr. 271/2003 care prevăd că încălcarea oricăreia dintre măsurile prevăzute la art. 23 alin. (1) constituie infracțiunea de nerespectare a hotărârii judecătorești și se pedepsește cu închisoarea de la o lună la un an.

Având în vedere cele expuse mai sus, instanța va admite, în parte, cererea conform dispozitivului.

SOLUȚIA PRONUȚATĂ:

Admite, în parte, cererea modificată.

În temeiul dispozițiilor art. 27 din Legea nr. 217/2003 modificată prin Legea nr. 174/2018, cu referire la art. 23 alin. (1) lit. d), f) din Legea nr. 217/2003 modificată, emite următorul ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe durată de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin dispune:

1. Obligarea agresorului C.V.C., CNP ..., domiciliat în Breaza, jud. Prahova, să păstreze o distanță minimă de 5 metri față de victimele: C.C.V., CNP, față de domiciliul acesteia situat în București, sector 6; C.I.Ș., CNP, față de domiciliul acesteia situat în București, sector 6, și față de locul de muncă al acesteia – SC MK SRL, Șos. București-Ploiești; C.M.I., CNP ..., față de domiciliul acesteia situat în București, sector 6, și față de unitatea de învățământ -Universitatea Politehnică București, Splaiul Independenței nr. 313.

2. Interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice mod cu victimele.

În temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 217/2003 modificată, dispune obligarea agresorului de a urma consiliere psihologică.

Respinge ca neîntemeiate celelalte capetele de cerere.

Executoriu.

NOTĂ

Împotriva acestei sentințe reclamantele victime au declarat apel.

(Tribunalul Ploiești, extras decizie)

Pe rol fiind soluționarea apelului declarat de apelantele-reclamante C.C.V. și C.M.I. toate cu domiciliul în oraș Breaza, județul Prahova, în prezent domiciliat în Municipiul București, sector 6, împotriva sentinței civile pronunțate la data de 22.04.2020 de Judecătoria Câmpina, în contradictoriu cu intimatul-pârât C.V.C., domiciliat în Breza, județul Prahova.

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Câmpina la data de 30.03.2020, Parchetul de pe lângă Judecătoria Câmpina în numele reclamantelor C.C.V, C.I.Ș și C.M.I. a solicitat emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului C.V.C.. Măsurile care se solicită a fi dispuse prin ordinul de protecție sunt: obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victime, respectiv 100 m, și interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu victimele.

Prin cererea depusă la dosar în data de 01.04.2020, reclamantele își precizează cererea în sensul că solicită obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victime, de respectiv 200 m, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate de 200 m față de domiciliul în fapt al victimelor din București, sector 6, față de locul de muncă al reclamantei C.I.Ș. și unitatea de învățământ al reclamantei C.M.I. – Universitatea Politehnică din București, Splaiul Independenței nr. 313, interdicția pentru pârât de a se deplasa în

anumite localități sau zone determinate pe care victima le frecventează ori le frecventează periodic – oraș Breaza, str....nr..., județul Prahova și obligarea pârâtului la consiliere psihologică.

În drept, cererea a fost motivată de dispozițiile din Legea nr. 217/2003.

Prin sentința civilă nr. X/02.04.2020 Judecătoria Câmpina a admis în parte cererea modificată și în temeiul dispozițiilor art. 27 din Legea nr. 217/2003, modificată prin Legea nr. 174/2018, cu referire la art. 23 alin. (1) lit. d), f) din Legea nr. 217/2003 modificată, a emis ordin de protecție cu caracter provizoriu pe durata de 6 luni, de la data emiterii prezentului ordin dispunându-se: obligarea agresorului C.V.C. să păstreze o distanță minimă de 5 metri față de victimele:

– C.C.V., față de domiciliul acesteia situat în București, sector 6;

– C.I.Ș., față de domiciliul acesteia situat în București, sector 6 și față de locul de muncă al acesteia;

– C.M.I., față de domiciliul acesteia situat în București Sector 6 și față de unitatea de învățământ, Universitatea Politehnică din București, Splaiul Independenței nr. 313.

– s-a dispus interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu victimele.

În temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 217/2003 modificată s-a dispus obligarea agresorului de a urma consiliere psihologică.

De asemenea, s-au respins ca neîntemeiate celelalte capete de cerere.

Împotriva acestei sentințe în termen legal reclamantele C.C.V., C.I.Ș. și C.M.I. au declarat apel în temeiul dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, solicitând instanței de control judiciar ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună: admiterea apelului, schimbarea în parte sentinței apelate în sensul obligării intimatului-pârât să păstreze o distanță de măcar 20 m față de apelante, față de domiciliul acestora din București, sector 6, față de locul de muncă al apelantei C.I.Ș. și față de unitatea de învățământ a apelantei C.M.I.; interdicția pentru apelantul-pârât de a se deplasa în zona în care domiciliază mama apelantei C.C.V., oraș Breaza,

județul Prahova; respingerea capătului de cerere privind interdicția apelantului-pârât de a le contacta și menținerea celorlalte dispoziții din sentință.

În ceea ce privește distanța pe care trebuie să o păstreze pârâtul arată că, în condițiile în care pârâtul domiciliază în Breaza și apelantele în București, impunerea unei distanțe de protecție mai mare nu ar fi îngăduit în nici un fel dreptul pârâtului de a circula.

În ceea ce privește protecția apelantelor, aceasta nu se poate asigura impunându-se o distanțare atât de mică între agresor și victimă, dacă ne gândim că 5 m reprezintă lățimea unei artere de circulație. Este adevărat că legiuitorul nu a impus o distanță de protecție, lăsând aceasta la aprecierea poliției și a instanței de judecată, însă ea trebuie să fie stabilită astfel încât să ofere o reală protecție și să nu pună în pericol viața victimelor. La stabilirea acestei distanțe de protecție instanța trebuie să aibă în vedere și timpul de reacție a victimelor, dar și a organelor de poliție, în cazul în care distanța este încălcată. Ori în cazul de față distanța de 5 m poate fi parcursă într-un timp atât de scurt, încât victima nici nu poate solicita ajutor, cu atât mai puțin să primească ajutor.

Tocmai de aceea și poliția, prin ordinul de protecție provizoriu, a obligat agresorul să păstreze o distanță de 100 m față de victime.

Prin urmare, apelanții au apreciat că distanța pe care intimatul-pârât trebuie să o respecte să fie mai mare, eventual o distanță de 20 m.

În ceea ce privește solicitarea apelantei C.C.V. de a se interzice pârâtului deplasarea în anumite zone, indicând adresa de domiciliu a mamei sale, respectiv oraș Breaza, județul Prahova, unde va fi nevoită să se deplaseze în decursul celor 6 luni, cât durează ordinul de protecție, instanța a respins-o generic, fără nici o motivare.

În motivarea cererii de emitere a ordinului de protecție, C.C.V. a arătat că mama sa, în vârstă de 72 ani, domiciliază în oraș Breaza, județul Prahova și solicitat să se dispună interdicție pentru pârât de a se apropia de acest domiciliu, întrucât va trebui să meargă la aceasta pentru a-i oferi ajutor sau poate să locuiască cu ea o perioadă de timp, dacă starea de sănătate a acesteia o va impune. A arătat în cerere faptul că locuința mamei sale se află la o distanță de câțiva kilometri față de cea a

pârâtului. Prin urmare, se solicită instanței de apel să dispună ca intimatul-pârât să nu se deplaseze în zona în care se află domiciliul mamei, respectiv oraș Breaza, județul Prahova.

În ceea ce privește obligarea pârâtului de a nu le contacta telefonic sau prin orice alt mijloc de comunicare, arată faptul că această măsură nu se impune, tocmai de aceea nu au solicitat-o prin cererea de emitere a ordinului de protecție. Până în momentul de față intimatul-pârât nu a exercitat acte de violență verbală prin intermediul mijloacelor de comunicare, așa încât, la acest moment nu există pericol pentru acestea. S-ar putea ca la un anumit moment comunicarea dintre părți să fie necesară pentru chestiuni de ordin administrativ în ceea ce privește gospodăria și animalele pe care le dețin.

În aceste condiții s-a solicitat modificarea ordinului de protecție în sensul eliminării acestor interdicții.

Față de considerentele expuse mai sus, apelanții au solicitat admiterea apelului, modificarea în parte a sentinței apelate, în sensul: obligării intimatului pârât să păstreze o distanță de măcar 20 m față de apelante, față de domiciliul acestora din București, sector 6, față de locul de muncă al apelantei C.I.Ș. și față de unitatea de învățământ al apelantei C.M.I.; interdicția pentru apelantul pârât de a se deplasa în zona care domiciliază mama apelantei C.C.V.; respingerea capătului de cerere privind interdicția apelantului pârât de a le contacta și menținerea celorlalte dispoziții din sentință.

Probe: înscrisuri aflate la instanța de fond.

Analizând actele și lucrările dosarului în raport de probele administrate în cauză, de dispozițiile legale incidente și de motivele de apel invocate, Tribunalul constată următoarele:

Apelantele reclamante, victime ale agresiunilor comise de către intimat, invocă în primul rând netemeinicia sentinței atacate în ce privește stabilirea unei distanțe de numai 5 metri pe care agresorul intimat este obligat să o păstreze față de victime, de domiciliul acestora, de locul de muncă și de unitatea de învățământ, distanță pe care apelantele o consideră a fi mult prea mică.

Tribunalul apreciază ca fiind justificată critica astfel formulată, având în vedere că obligarea agresorului la păstrarea unei distanțe mult prea mici față de victimă nu-i dă acesteia posibilitatea să solicite ajutorul altei persoane într-un timp rezonabil și nici nu-i dă posibilitatea să se pună la adăpost în cazul unei eventuale agresiuni.

În acest context, instanța de apel va reține că prin ordinul de protecție emis se asigură respectarea principiului siguranței vieții, integrității fizice sau psihice ori libertății victimei, astfel încât și măsurile adoptate trebuie să fie de natură a asigura o protecție eficientă a acesteia, stabilirea unei distanțe mai mari pe care agresorul să fie obligat să o păstreze față de victimă fiind printre astfel de măsuri, chiar dacă este de natură a îngreuna libertatea de mișcare a agresorului.

Față de aceste considerente, instanța de apel va admite apelul, va schimba în parte sentința atacată și va obliga agresorul la păstrarea unei distanțe minime de 20 m (în loc de 5 m) față de victime, de domiciliul acestora, de locul de muncă al apelantei C.I.Ș. și de unitatea de învățământ a apelantei C.M.I., astfel cum au fost identificate în sentința apelantă.

În ce privește solicitarea apelantelor de fi înlăturare interdicția intimatului de a lua contact cu acestea, instanța constată că o astfel de măsură nu se impune în cauză, față de susținerile apelantelor care arată că nu au cerut instituirea unei astfel de obligații în sarcina intimatului, măsură pe care o apreciază ca nefiind necesară.

Referitor la solicitarea apelantelor, de a fi obligat intimatul să păstreze o distanță determinată și față de domiciliul din Breaza al mamei uneia dintre apelante, instanța constată că nu este necesară atât timp cât a fost instituită obligația agresorului de a păstra o distanță de 20 m față de apelante, indiferent de locația în care s-ar afla acestea.

Concluzionând față de suma acestor considerente, fiind justificate parte din criticile formulate, în temeiul art. 480 NCPC, Tribunalul va admite apelul.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite apelul declarat de apelantele reclamante C.C.V., C.I.Ș. și C.M.I. toate cu domiciliul în oraș Breaza, județul Prahova, în prezent domiciliat în Municipiul București, sector 6, împotriva sentinței civile nr. X pronunțată la data de 22.04.2020 de Judecătoria Câmpina, în contradictoriu cu intimatul pârât C.V.C., domiciliat în Breaza, județul Prahova.

Schimbă în parte sentința atacată în sensul că:

Obligă agresorul la păstrarea unei distanțe minime de 20 m față de victime, față de domiciliul acestora, de locul de muncă al apelantei C.I.Ș. și de unitatea de învățământ a apelantei C.M.I., astfel cum au fost identificate în sentința apelată.

Înlătură interdicția pusă în sarcina agresorului de a nu lua contact inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu victimele.

Menține în rest dispozițiile sentinței atacate.

Definitivă.

Executorie.

NOTĂ

În seara incidentului, agresorul a fost dus de către poliție la Spitalul de Neuropsihiatrie Voila, unde a rămas internat până a doua zi. Cele trei victime au formulat și plângere penală. Agresorul a încercat să o determine pe soția sa să renunțe la plângerea penală și la ordinul de protecție, susținând că regretă ceea ce a făcut și că se va retrage o vreme la o mănăstire. Soția a comunicat telefonic cu agresorul, însă fiicele au refuzat orice dialog, condamnămnd categoric comportamentul tatălui lor. Cele două fiice, majore, au încercat să o convingă pe mama lor să introducă acțiune de divorț, însă fără succes.

VIOLENȚĂ FIZICĂ ȘI PSIHOLAGICĂ

Ordin de protecție emis pentru violență fizică și psihologică. Starea de teamă a victimei a fost percepută în mod direct de instanță

(Judecătoria Cornetu, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 10.05.2020 pronunțată de către Judecătoria Cornetu s-a constatat faptul că, reclamanta D.D.T. a formulat în contradictoriu cu pârâțul M.Y., cerere având ca obiect *ordin de protecție*.

La interpelarea instanței, reclamanta, prin avocat, arată că a depus o cerere precizatoare.

Pârâțul, prin apărător, invocă excepția inadmisibilității cererii precizatoare, susținând că nu se poate formula o cerere precizatoare într-un ordin de protecție.

Reclamanta, prin apărător, și reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției.

Instanța respinge ca neîntemeiată excepția inadmisibilității cererii precizatoare, având în vedere că nu există nicio dispoziție legală care să interzică introducerea unei astfel de cereri în procedura ordinului de protecție, iar o atare cerere poate fi formulată până la închiderea debaterilor.

La interpelarea instanței, reclamanta arată că a avut o relație cu pârâțul timp de 4 luni, respectiv până în luna aprilie a acestui an, când a decis că această relație nu mai poate continua. Pe data de 10 mai 2020 a primit un mesaj de la pârâț, prin care îi spunea că îi trimite niște cărți, fotografiile și obiecte fără valoare. Când a deschis ușa, a văzut toate acestea, însă pârâțul nu era prin preajmă. A coborât la mașină pentru a face curat și s-a trezit cu pârâțul, care i-a blocat automobilul cu mașina sa, astfel încât să nu poată trece. I-a cerut acestuia să-i permită să treacă, a început să tremure și chiar i-a spus că îi este frică de el. Mai arată că s-a îndreptat spre scările care duc la balcon, pârâțul s-a dus după aceasta, i-a

blocat accesul, a început să țipe, adresându-i injurii și a lovit cu pumnul în ușa balconului.

Reprezentantul Ministerului Public întreabă reclamanta dacă motivul pentru care pârâțul a urmat ședințele de psihoterapie a fost acela că era foarte violent.

Reclamanta a înțeles că pârâțul a apelat la psihoterapie pe fondul conflictelor la care a asistat familia sa și pentru a-și gestiona agresivitatea ce decurgea din acele conflicte.

Reprezentantul Ministerului Public întreabă reclamanta dacă știe că pârâțul consumă alcool și substanțe psihoactive.

Reclamanta arată că există niște mesaje care confirmă acest lucru.

La interpelarea instanței, pârâțul precizează că se află în România de 4 ani, este de acord cu emiterea unui ordin de protecție. Pe data de 28.02.2020, după o discuție telefonică cu reclamanta, a ajuns acasă și a găsit toate lucrurile împachetate, le-a luat și le-a dus la mașină. În legătură cu paharul, arată că nu a vrut să-l ia, întrucât era un cadou, regretă că l-a spart, dar nu a fost cu intenție. Paharul nu a căzut pe piciorul petentei, aceasta poate a călcat pe el după ce l-a spart. A spart narghilea, în care, de nervi, a dat cu piciorul. Pârâțul crede că reclamantei nu-i este frică de el, iar acesta i-a spus în mod repetat că este o persoană psihopată, într-adevăr. De asemenea, pârâțul a mai arătat că toate cele susținute de către petentă sunt, în mare parte, adevărate, cu precizarea că nu a apucat-o cu mâna de gât. În ziua respectivă a venit la apartamentul petentei pentru a-i lăsa niște lucruri, în contextul în care a fost deranjat, supărat de cele întâmplare anterior. Reclamanta i-a trimis un mesaj spunându-i că a băut foarte mult și că vrea să aibă o relație sexuală cu el, pârâțul a refuzat-o, nedorind să reintre într-un cerc vicios, iar petenta i-a răspuns că oricum nu era prima opțiune și că deja este cineva pe drum. Totodată, pârâțul arată că merge la un psihoterapeut, că i-a spus petentei că ar fi fost mai bine să moară în seara aceea în care a fost abuzată sexual, din dorința de a o răni. I-a spus de mai multe ori de-a lungul relației că este psihopată, este adevărat. Nu în ultimul rând, după ce a plecat cu mașina de la apartament, a mai rămas puțin prin preajmă pentru a vedea ce se întâmplă și apoi a plecat.

La interpelarea instanței, după lecturarea mesajelor aflate la filele 27-48, pârâtul recunoaște că acestea au fost trimise de către el.

Apărătorul reclamantei îl întreabă pe pârât dacă a lovit cu pumnul în balcon.

Pârâtul recunoaște că a dat cu pumnul în ușa balconului.

Reprezentatul Ministerului Public întreabă pârâtul dacă consumă alcool.

Pârâtul arată că în ultima vreme a consumat foarte mult, după despărțirea de reclamantă.

Nemaifiind excepții de invocat sau cereri prealabile de formulat, instanța acordă cuvântul asupra probelor.

În baza art. 258 alin. (1) C. pr. civ. raportat la art. 255 alin. (1) Cod procedură civilă, instanța încuviințează pentru părți proba cu înscrisuri, respingând ca nefiind utilă cauzei proba testimonială propusă de către reclamantă.

Socotindu-se lămurită, în temeiul art. 244 alin. (1) C. pr. civ., instanța declară închisă cercetarea procesului și, nemaifiind cereri de formulat sau alte incidente de soluționat, în baza art. 392 C. pr. civ., declară deschise dezbaterile, acordând cuvântul asupra fondului.

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

A. Cererea de emitere a unui ordin de protecție

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Buftea în data de 13.05.2020, reclamanta D.D.T. a chemat în judecată pe pârâtul M.Y. solicitând instanței ca, prin hotărârea ce o va pronunța, să emită un ordin de protecție împotriva acestuia.

În motivarea în fapt a cererii, precizată la termenul din 14.05.2020, petenta a învederat că a avut o relație de concubinaj cu pârâtul din decembrie 2019 și până în luna aprilie, când aceasta a decis că nu mai pot continua relația. Au mai existat situații în care a încercat să pună capăt relației, însă pârâtul o contacta sau venea și își cerea iertare, promitea că nu o să mai facă și că a început ședințe de terapie cognitiv-comportamentală pentru a-și tempera furia, ba chiar a fost la mama sa pentru a-și cere iertare pentru modul în care s-a comportat cu aceasta.

A fost impresionată de rugămințile lui și, pe fondul sentimentelor pe care le avea față de acesta, chiar a sperat că se va schimba. Au reluat relația, se vedeau ocazional, iar în perioada stării de urgență a venit să locuiască la ea. Lucrurile, însă, nu funcționau, pentru că el încerca să o controleze, îi verifica telefonul și cel mai mult a deranjat-o că a citit, fără să aibă permisiunea sa, mențiunile din jurnalul pe care îl ține și în care face diverse consemnări la indicația psihoterapeutei sale.

În anul 2014, reclamanta a fost victima unui abuz sexual, lucru pe care nu l-a ascuns pârâtului, iar de atunci face terapie, fiindu-i foarte greu să depășească momentul. Faptul că pârâtul a citit în jurnal lucruri foarte personale, pe care nu era încă dispusă să le discute cu el, i-a creat o stare de neîncredere în acesta, iar când i-a spus că ar fi fost mai bine să fi murit în seara aceea, cea a abuzului sexual, s-a rănit profund și a înțeles că toată această relație, pe care pârâtul încerca să o mențină cu aceasta, era bazată pe un interes și nicidecum pe sentimente.

Pe 11.04.2020, pârâtul a venit la ușa sa și i-a cerut să-l primească în casă, pentru că era ziua lui și era singur. I-a spus că nu se simte confortabil în prezența lui, dar a simțit un sentiment de milă, fiind singur de ziua lui. Nu au reluat relația.

La 10.05.2020 a primit un mesaj audio prin intermediul aplicației WhatsApp, în care pârâtul îi spunea că i-a lăsat la ușa apartamentului niște cărți, fotografiile și obiecte fără valoare. Când a deschis ușa, a văzut toate acestea, însă pârâtul nu era prin preajmă, probabil că le lăsase cu ceva timp înainte de a trimite mesajul. A coborât la mașina personală pentru a face curat și s-a trezit că pârâtul a venit, a blocat mașina cu mașina sa, astfel încât să nu poată trece. I-a cerut pârâtului să-i permită să treacă, opoziția acestuia creându-i o stare vizibilă de teamă, pentru că a început să tremure și chiar i-a spus că îi este frică de el.

S-a îndreptat spre scările care duc în balconul său, pe care poate pătrunde în apartament, pârâtul a venit după ea, i-a blocat accesul în balcon, a început să țipe, adresându-i injurii și a lovit cu pumnul în ușa balconului, după care a prins-o de gât, a atins-o pe față, moment în care i-a îndepărtat mâna țipând. Pe stradă erau patru persoane, unul dintre domni a intervenit când pârâtul a intrat în altercație cu acesta, iar o

doamnă, care era însărcinată, a strigat la pârât, întrebând de ce a dat. Pârâtul a spus că i-ar fi furat pașaportul, moment în care doamna a sugerat să meargă la poliție pentru acest fapt, nu să o bată. În timpul acesta, petenta a intrat în casă, a luat telefonul și a sunat la poliție, apoi a sunat-o pe mama sa și i-a cerut să vină la ea. Pârâtul a plecat, iar poliția nu l-a găsit la fața locului.

În momentul de față se teme că pârâtul ar putea reveni în orice moment și nu se simte în siguranță nici în propria casă. De aceea, din data de 10.05.2020, mama reclamantei a rămas să locuiască cu aceasta în apartament. Frica pe care o simte îi generează stări de anxietate, deși menține legătura cu psihoterapeutul său.

Cererea este **scutită de la plata taxei judiciare de timbru**, conform art. 26 alin. (2) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie.

B. Judecata

La termenul de judecată din 14.05.2020, instanța a constatat încetarea delegației avocațiale a domnului avocat desemnat pentru reclamantă, S.M.A., ca urmare a înfățișării avocatului ales, a respins ca neîntemeiată excepția inadmisibilității cererii precizatoare invocată de către pârât și a încuviințat proba cu înscrisuri, respingând ca nefiind utilă cauzei proba testimonială propusă de către reclamantă. Totodată, părțile au oferit explicații orale în cadrul ședinței.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța va admite cererea pentru motivele prezentate în rândurile subsecvente:

A. În drept

Violența domestică înseamnă orice inacțiune sau acțiune intenționată de violență fizică, sexuală, psihologică, economică, socială sau spirituală care se produce în mediul familial sau domestic ori între soți sau foști soți, precum și între actuali sau foști parteneri, indiferent dacă agresorul locuiește sau a locuit împreună cu victima, prin membru de familie înțelegându-se, *inter alia* (printre altele), persoanele care au

stabilit relații asemănătoare aceloră dintre soți sau dintre părinți și copii, actuali sau foști parteneri, indiferent dacă acestea au locuit sau nu cu agresorul, ascendenții și descendenții partenerii/partenerului, precum și frații și surorile acestora [art. 3 și art. 5 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 217/2003].

B. Aplicarea dispozițiilor legale la situația de fapt

Coroborând textele de lege evocate, instanța conchide că emiterea unui ordin de protecție poate fi dispusă în situații excepționale, persoana pretins a fi fost victima violenței fiind cea căreia îi incumbă obligația de a proba întrunirea celor trei condiții prevăzute de lege, respectiv: existența unor acte de violență; exercitarea actelor de către un membru de familie asupra unui alt membru al aceleiași familii; existența unei stări de pericol ce planează asupra vieții, integrității psihice sau fizice ori libertății membrului de familie agresat, ce trebuie înlăturat.

În ceea ce privește prima și a doua condiție, instanța reține că părțile s-au aflat într-o relație de concubinaj din luna decembrie 2019, relație intermitentă, locuind împreună o perioadă în apartamentul petentei din com. C., pe timpul stării de urgență. Din declarațiile verbale date de părți în timpul ședinței reiese că, după încetarea relației, în data de 10 mai 2020, pârâtul a venit la apartamentul reclamantei, i-a lăsat pe preșul din fața ușii câteva obiecte (cărți, fotografii) și a plecat. Petenta le-a găsit, a coborât la mașină, iar ajunsă acolo, pârâtul a oprit mașina lângă autoturismul reclamantei, începând să intre în discuție cu aceasta. Petenta s-a îndreptat spre scările ce duc spre balconul său, de pe care poate pătrunde direct în apartament, fiind urmată de către pârât, care a dat cu pumnul în ușa balconului, s-a îndreptat cu mâna spre reclamantă, cea din urmă prinzându-i mâna, ținând. În lipsa unor probe, instanța nu poate reține că pârâtul ar fi prins-o de gât pe petentă.

După ce a intervenit un trecător, cu care pârâtul a intrat într-o altercație, reclamanta a sunat la poliție, anunțând cele întâmplate. Pârâtul a plecat, rămânând prin preajmă o perioadă scurtă de timp pentru a vedea ce se întâmplă, plecând ulterior. Echipajul de poliție sosit la fața locului a

constatat, așa cum a arătat reprezentantul Ministerului Public, că reclamanta se află într-o stare de șoc, fiind speriată.

De asemenea, instanța învederează că pârâțul s-a adresat reclamantei de mai multe ori de-a lungul timpului cu apelativul „psihopato”, spunându-i, din dorința de o răni pe fondul unor certuri ivite între cei doi, că ar fi fost mai bine dacă ar fi murit în seara din 2014, când reclamanta a fost victima unui abuz sexual (f. 30).

Aceste aspecte cumulate, în contextul în care petenta a suferit o adevărată traumă în urmă cu câțiva ani, peste care încearcă să treacă cu ajutorul unui psihoterapeut, **au insuflat reclamantei o teamă reală, serioasă, concretizată în atacuri de panică, marcate prin tremurat excesiv și izbucniri în plâns necontrolate, astfel cum s-a întâmplat și în cadrul ședinței de judecată.**

Ca atare, *în legătură cu cea de-a treia condiție*, instanța observă că în privința integrității psihice a reclamantei există un pericol suficient de ridicat, de natură a impune emiterea unui ordin de protecție, în special prin prisma experienței traumatizante prin care aceasta a trecut în anul 2014, care a afectat în mod evident psihicul reclamantei, accentuându-i temerile și trăirile.

Instanța apreciază sinceritatea pârâtului, care la termenul de judecată acordat a recunoscut în concret cele imputate de către petentă, precum și eforturile acestuia de a-și atenua agresivitatea potențială prin participarea la ședințe de psihoterapie, însă consideră că se impune emiterea unui ordin de protecție pentru a proteja toate interesele implicate. Din declarațiile pârâtului rezultă că reacțiile sale ar fi fost un răspuns la anumite acțiuni provocatorii ale petentei, care, după ce ar fi fost refuzată de către pârât să întrețină relații sexuale, i-ar fi răspuns că oricum era a doua opțiune și cineva este deja pe drum. Or, această chestiune reliefează o agresivitate condițională din partea pârâtului, pentru care emiterea ordinului ar fi benefică, evitându-se astfel orice eventuală atitudine provocatoare din partea petentei.

Pe cale de consecință, instanța *va admite cererea*, astfel cum a fost precizată, și *va emite un ordin de protecție, pentru o durată de 6 luni de la pronunțare*, prin care *va dispune*:

– obligarea pârâtului M.Y. la păstrarea unei distanțe minime de 300 de metri față de reclamanta D.D.T., cu excepția situațiilor în care se impune, potrivit legii, prezența concomitentă în fața instanțelor de judecată, a organelor de urmărire penală sau a altor instituții și autorități publice;

– obligarea pârâtului M.Y. la păstrarea unei distanțe minime de 300 de metri față de locuința în fapt a reclamantei, situată în com. C., Jud. Ilfov;

– obligarea pârâtului M.Y. la păstrarea unei distanțe minime de 300 de metri față de domiciliul reclamantei și al mamei acesteia, situat în mun. București, sector 6;

– interzicerea pentru pârâtul M.Y. a oricărui contact (telefonic, prin corespondență sau prin orice alt mod) cu reclamanta.

De asemenea, instanța *va atrage atenția pârâtului* că încălcarea obligațiilor stabilite în sarcina sa prin prezenta hotărâre constituie infracțiunea de „nerespectare a hotărârii judecătorești” și se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an, conform art. 32 alin. (1) din Legea nr. 217/2003.

C. Cheltuieli

Onorariul avocatului din oficiu S.M.A., desemnat pentru reclamantă conform delegației seria B1f nr. 026003/13.05.2020, care este în cuantum de 250 lei și se avansează din fondurile Ministerului Justiției în favoarea Baroului Ilfov, rămâne în sarcina statului, respectiv jumătate din onorariul prevăzut de art. 2 pct. 1 lit. o) din Protocolul privind onorariile convenite avocaților, încheiat între Ministerul Justiției, Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Uniunea Națională a Barourilor din România, conform art. 2 alin. (2) din același protocol, *se va avansa din fondurile Ministerului Justiției în favoarea Baroului Ilfov și va rămâne în sarcina statului* (f. 19).

În același timp, onorariul avocatului din oficiu S.C., desemnat pentru pârât conform delegației seria B1f nr. 026004/13.05.2020, care este în cuantum de 500 lei și se va avansa din fondurile Ministerului Justiției în favoarea Baroului Ilfov, *va rămâne în sarcina statului* (f. 19).

D. Executarea hotărârii

Ordinul de protecție este executoriu din momentul pronunțării, în acord cu prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 217/2003.

O copie după dispozitivul hotărârii *se va comunica*, în ziua pronunțării, Poliției comunei C., Secției 25 Poliție București și Poliției orașului B., în a căror rază teritorială se află locuințele părților, ordinul de protecție punându-se în executare de îndată, de către sau, după caz, sub supravegherea poliției [art. 31 alin. (1) și (2) din Legea nr. 217/2003].

Pentru punerea în executare a ordinului, polițistul va putea intra în locuința familiei și în orice anexă a acesteia, cu consimțământul persoanei protejate sau, în lipsă, al altui membru al familiei, organele de executare având îndatorirea să supravegheze modul în care se respectă hotărârea judecătorească prin care s-a dispus ordinul de protecție și să sesizeze organul de urmărire penală în caz de sustragere de la executare [art. 31 alin. (3) și (4) din Legea nr. 217/2003].

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge ca neîntemeiată excepția inadmisibilității cererii precizatoare invocată de către pârât.

Admite cererea de chemare în judecată, astfel cum a fost precizată, formulată de către reclamanta D.D.T., domiciliată în mun. București, sector 6, cu locuința efectivă în com. C., jud. Ilfov, având atribuit C.N.P., în contradictoriu cu pârâtul M.Y., domiciliat în orașul B., jud. Ilfov, născut în data de 11.04.1997, în Rabat, Maroc.

Emite un ordin de protecție, pentru o durată de 6 luni de la pronunțare, prin care dispune:

– obligarea pârâtului M.Y. la păstrarea unei distanțe minime de 300 de metri față de reclamanta D.D.T., cu excepția situațiilor în care se impune, potrivit legii, prezența concomitentă în fața instanțelor de judecată, a organelor de urmărire penală sau a altor instituții și autorități publice;

– obligarea pârâtului M.Y. la păstrarea unei distanțe minime de 300 de metri față de locuința în fapt a reclamantei, situată în com. C., jud. Ilfov;

– obligarea pârâtului M.Y. la păstrarea unei distanțe minime de 300 de metri față de domiciliul reclamantei și al mamei acesteia, situat în mun. București, sector 6;

– interzicerea pentru pârâtul M.Y. a oricărui contact (telefonic, prin corespondență sau prin orice alt mod) cu reclamanta D.D.T..

Atrage atenția pârâtului că încălcarea obligațiilor stabilite în sarcina sa prin prezenta hotărâre constituie infracțiunea de „nerespectare a hotărârii judecătorești” și se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an.

Executorie.

NOTĂ

În urma emiterii ordinului de protecție, victima a reușit să pună capăt relației cu agresorul, care a respectat măsurile instanței și nu a mai contactat-o pe aceasta. Victima continuă ședințele de psihoterapie. După o perioadă a depășit teama de a locui singură, și-a reluat activitatea profesională și își dorește să participe, în calitate de voluntar, la ateliere de lucru pe teme privind abuzul sexual, pentru a împărtăși propria experiență.

**Ordin de protecție emis pentru violență fizică și psihologică. Proba cu înregistrarea audio a avut un rol important în soluționarea cauzei.
Instanța reține lipsa de sinceritate a pârâtului la interogatoriul administrat**

(Judecătoria Sectorului 2, extras sentință)

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 03.02.2020 sub nr. 2088/300/2020, Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2 București a înaintat ordinul de protecție provizoriu din 31.01.2020 privind pe victima-reclamantă I.A.C. în

contradictoriu cu pârâțul I.T., în vederea emiterii ordinului de protecție pe o durată de 6 luni și luarea următoarelor măsuri: evacuarea temporară a pârâtului din locuință; obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe determinate față de victimă, față de minorii I.T.L., născut la data de 02.02.2016 și I.V.R., născut la data de 02.02.2018 și față de reședința acesteia.

În motivarea în fapt a cererii s-a arătat faptul că la data de 31.01.2020, în urma unor divergențe verbale, pârâțul a devenit agresiv verbal, a început să arunce cu lucruri prin casă, cu o cană de porțelan în direcția reclamantei, după care a lovit-o de ușa de la intrare în apartament, i-a dat mai multe palme peste față și a strâns-o de gât.

În dovedirea cererii s-au depus înscrisuri, respectiv constatările polițistului emitent al ordinului de protecție provizoriu, declarația victimei, planșe fotografice, înregistrare audio.

Cererea de chemare în judecată este scutită de taxa judiciară de timbru, în temeiul art. 26 alin. (2) din Legea nr. 217/2003.

La data de 05.02.2020, reclamanta a depus precizări (filele 59-61) prin care a arătat că își însușește cererea privind emiterea ordinului de protecție, completând cu următoarele capete de cerere: măsura de a se interzice pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta, încredințarea copiilor minori sau stabilirea reședinței acestora la reclamanta, obligarea pârâtului la consiliere psihologică.

Analizând cererea de emiterie a ordinului de protecție în raport cu probele administrate și dispozițiile legale incidente, instanța reține următoarele:

În fapt, se reține că pârâțul I.T. este soțul reclamantei I.A.C., aceștia având împreună doi copii minori, respectiv minorul I.T.L., născut la data de 02.02.2016 și I.V.R., născut la data de 02.02.2018, fiind astfel membri de familie în sensul prevederilor art. 5 lit. b) din Legea nr. 217/2003.

Din probatoriul administrat în cauză și având în vedere și susținerile părților se reține faptul că la data de 31.01.2020, în urma unor

divergențe verbale, pârâtul a devenit agresiv verbal și fizic, a început să arunce cu lucruri prin casă, după care a lovit-o pe reclamantă de ușa de la intrare în apartament, reclamanta arătând că i-a dat mai multe palme peste față și a strâns-o de gât, a izbit-o cu capul de perete și de ușă.

În urma audierii înregistrărilor audio depuse la dosarul cauzei de reclamantă, instanța a constatat limbajul deosebit de trivial folosit de pârât la adresa soției sale, cuvinte foarte urâte, deosebit de jignitoare și degradante ce nu pot fi reproduse în cauză, foarte multe amenințări adresate reclamantei, inclusiv amenințări cu moartea, ceea ce se încadrează în categoria actelor de violență verbală și psihologică, potrivit art. 4 lit. a) și b) din Legea nr. 217/2003 ce justifică pe deplin emiterea ordinului de protecție împotriva pârâtului pentru înlăturarea stării de pericol, în sensul prevederilor art. 23 din lege, chiar și în lipsa unor acte de violență fizică reclamate de victimă în prezenta cauză.

Din declarația martorei propusă de reclamantă, numita M.C., mama reclamantei care a perceput starea emoțională a acesteia imediat după cearta părților din 31.01.2020, prezentându-se la domiciliul reclamantei, se reține că, din punct de vedere emoțional și psihic reclamanta era foarte speriată din cauza comportamentului violent al pârâtului, aceasta tremurând de teama că pârâtul s-ar putea întoarce în locuință pentru a-i face rău din nou.

În ceea ce privește starea fizică a victimei-reclamante, martora M.C. a arătat că, deși în seara respectivă reclamanta nu prezenta urme vizibile pe corp datorate loviturilor pârâtului, a doua zi au început să apară vânătăi, iar martora a însoțit-o pe reclamantă la IMNL pentru a i se elibera certificat medico-legal. A mai arătat martora că, încă din seara zilei de 31.01.2020, reclamanta s-a plâns de dureri de cap și de spate, aceste dureri putând fi provocate de loviturile pârâtului, astfel încât se reține și violența fizică în cauză (fiind depuse la dosar inclusiv planșe fotografice cu reclamanta având vânătăi și echimoze pe corp).

De altfel, având în vedere că, cel mai adesea, conflictele dintre soți se întâmplă în locuința acestora, în intimitate, este aproape imposibil să existe un martor direct la violențele fizice exercitate de agresor, însă prin coroborarea celorlalte probe administrate în cauză și pentru înlăturarea

stării de pericol ce s-a dovedit a exista în cauză, în ceea ce privește viața și integritatea fizică sau psihică a reclamantei, se constată necesitatea emiterii unui ordin de protecție pentru perioada maximă, în raport de împrejurările cauzei.

Totodată, în cadrul ședinței de judecată din data de 05.02.2020 în care reclamanta a fost prezentă personal, instanța a perceput în mod direct starea de temere majoră în care se află aceasta din cauza comportamentului deosebit de agresiv al pârâtului.

Mai mult decât atât, instanța reține reaua-credință a pârâtului și totala lipsă de sinceritate din partea acestuia, în raport de modalitate în care a înțeles să răspundă la întrebările cuprinse în interogatoriul administrat în cauză (la toate răspunsul său fiind „NU”), referitoare la jignirile deosebit de degradante și amenințările grave aduse tocmai soției sale, de vreme ce din înregistrările audio instanța a constatat în mod direct inclusiv jignirile și amenințările cuprinse în întrebările 1-6 din interogatoriu.

Instanța reține că o primă condiție care trebuie îndeplinită pentru a putea fi emis un ordin de protecție constă în exercitarea unor acte de violență de către un membru de familie împotriva altui membru al aceleiași familii. O a doua condiție este existența unui pericol în care s-ar afla viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea unei persoane, pericol care se impune a fi înlăturat prin emiterea ordinului de protecție, aceste condiții fiind îndeplinite în prezenta cauză. Astfel, se reține că ne aflăm în cazul unor acte de violență, fizică, verbală și psihologică dovedite prin probe administrate în cauză.

În raport de comportamentul deosebit de violent al pârâtului, sub aspect fizic, psihologic și verbal, instanța va încuviința cererea reclamantei, urmând a dispune în sarcina pârâtului măsurile solicitate de reclamantă pentru durata maximă prevăzută de lege.

Astfel, instanța apreciază în speță că scopul legii, de prevenire a săvârșirii a actelor de violență în familie, poate fi atins prin emiterea ordinului de protecție pe o perioadă de 6 luni, având în vedere gradul mare de pericol reprezentat de faptele recente ale pârâtului de violență fizică, verbală și psihologică, ordin care reprezintă o măsură cu caracter eminentamente temporar, și va produce efecte doar pentru această

periodă, timp ce va permite pârâtului să reflecteze asupra a ceea ce s-a întâmplat între el și soție, și să ajungă la concluzia că un comportament inadecvat, contrar bunelor moravuri și iresponsabil nu duce la nimic bun pentru niciunul dintre ei, și, trecând acest comportament al lui prin filtrul conștiinței, să reușească în viitor să își cenzureze propriile reacții, necontrolate și spontane.

Instanța va respinge capătul de cerere privind obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de copiii păților, minorii I.T.L., născut la data de 02.02.2016 și I.V.R. născut la data de 02.02.2018, ca neîntemeiat, întrucât, deși evenimentul s-a produs în prezența minorilor, actele de violență nu s-au îndreptat împotriva acestora, apreciind că păstrarea distanței în raport de mama copiilor este suficientă pentru echilibrul emoțional al copiilor și pentru a se evita alienarea parentală a copiilor față de tatăl acestora.

Pentru toate aceste considerente, instanța va admite în parte cererea.

Privitor la capătul accesoriu privind obligarea pârâtului de a urma consiliere psihologică pe durata ordinului de protecție, se reține că acesta este întemeiat, având în vedere comportamentul iresponsabil al pârâtului, inclusiv în prezența minorilor.

Prin urmare, ținând cont de manifestările pârâtului constând în acte de agresiune fizică, psihologică și verbală la adresa soției sale, instanța apreciază că se impune ca cel în cauză să urmeze o consiliere psihologică.

Ca atare, în temeiul art. 23 alin. (3) din Legea nr. 217/2003, va fi obligat pârâtul să urmeze consiliere psihologică pe durata ordinului de protecție, activitate ce va fi efectuată de Direcția de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector 5 București.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite în parte cererea având ca obiect ordin de protecție, sesizare formulată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2 București pentru reclamanta I.A.C. (și însușită de aceasta), cu domiciliul în sector 2, București în contradictoriu cu pârâtul I.T., cu domiciliul în sector 5, București.

Se emite prezentul ordin de protecție prin care se dispun cu caracter provizoriu, respectiv pentru o durată de 6 luni de la data emiterii ordinului, următoarele măsuri, în sarcina pârâtului I.T., în temeiul art. 23 alin. (1) lit. a), d) și f) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice:

– evacuarea temporară a pârâtului din imobilul situat în București, sector 2;

– obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 200 metri față reclamanta I.A.C. și față de domiciliul reclamantei situat în București, sector 2;

– interzice pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, inclusiv prin aplicațiile Facebook, Messenger, WhatsApp etc., cu reclamanta.

Stabilește reședința minorilor I.T.L. și I.V.R. la domiciliul mamei pe perioada ordinului de protecție.

În temeiul prevederilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 217/2003, dispune obligarea pârâtului să urmeze consiliere psihologică pe durata ordinului de protecție, activitate ce va fi efectuată de Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector 5 București.

Respinge capătul de cerere privind obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de copiii păților, minorii I.T.L., născut la data de 02.02.2016 și I.V.R., născut la data de 02.02.2018, ca neîntemeiată.

NOTĂ

Împotriva hotărârii a formulat apel pârâtul.

(Tribunalul București, Secția a III-a civilă, extras decizie)

Analizând sentința apelată prin prisma motivelor de apel invocate, precum și în raport cu dispozițiile art. 476-479 C. pr. civ., Tribunalul constată, în fapt și în drept, că apelul este nefondat.

Astfel, Tribunalul constată, ca și instanța de fond, că probele administrate în cauză demonstrează că la data de 31.01.2010, apelantul-pârât

I.T. s-a manifestat agresiv și violent față de soția sa, intimata I.A.C. și în prezența minorilor – copiii de 4 și 2 ani ai acestora.

Așa cum rezultă din procesul-verbal întocmit de organele de poliție la momentul prezentării la domiciliul conjugal, în bucătăria locuinței se aflau cioburi împrăștiate pe jos, intimata acuzând violențe fizice exercitate asupra sa de apelantul care nu se mai afla acasă.

În apel intimata a depus certificatul medico-legal din care rezultă că prezintă leziuni traumatice care s-au putut produce la data de 31.01.2020 prin lovire cu corp și care necesită 2-3 zile de îngrijiri medicale. Echimozele pectoral stânga menționate în certificatul medico-legal relevă existența pe corpul intimatei a unor vânătăi în zona stângă a pieptului. Totodată sunt menționate echimoze pe brațe și antebrațe.

Din declarația martorei M.C., mama intimatei, care a fost prezentă imediat după producerea evenimentului în casa părților, rezultă că intimata era speriată, că era preocupată ca minorii să nu calce pe cioburi, că vânătăile au apărut a doua zi, că se plângea de dureri de cap și de spate. Martora mai arată că a văzut uși sparte și că discutând cu vecina intimatei, aceasta i-a spus că toată lumea din bloc este speriată de comportamentul apelantului și că nu pot dormi noaptea, fiind terorizați. Tot martora arată că fiul de 4 ani repeta „te omor..”, iar cel mic plângea.

Din declarația acestei martore, din înregistrările audio și fotografiile depuse la dosarul cauzei rezultă că și anterior evenimentului din 31.01.2020 au existat agresiuni fizice și verbale ale apelantului față de intimată, considerându-se un comportament agresiv al acestuia în familie, care justifică emiterea ordinului de protecție.

Sușinerile apelantului conform cărora intimata are o stare psihologică instabilă și irascibilă de mai mulți ani determinată de relația cu mama sa este nedovedită, iar încercarea acestuia de a releva o altă situație de fapt, în sensul că intimata provoacă conflicte, nu își găsește suport probator. Astfel, Tribunalul are în vedere certificatul medico-legal în care sunt menționate leziunile suferite de intimată în ziua de 31.01.2010 și pe care apelantul nu le explică decât făcând referiri la exprimarea din punct de vedere gramatical a considerentelor sentinței, că leziunile prezentate în certificat nu corespund cu relatarea intimatei.

Nu există niciun motiv pentru care să se poată înlătura certificatul medico-legal fiind greu de crezut că aceasta a fost agresată de altcineva în perioada de timp cuprinsă între seara zilei de 31.01 și dimineața zilei de 01.02, când s-a prezentat la IML. Fotografiiile depuse la dosar și care relevă situații anterioare sunt avute în vedere pentru a se contura comportamentul apelantului în familie și anterior evenimentului din data de 31.01. Susținerile apelantului conform cărora fotografiile au fost făcute în alte împrejurări nu pot fi avute în vedere întrucât nu este credibil că o persoană ar fotografia leziunile făcute de un câine, copil, brățară sau dermatită. Violența verbală este dovedită cu înregistrări audio. Declarația martorei I.E., mama apelantului, nu relevă aspecte concrete ce au avut loc în seara de 31.01, ci arată doar că apelantul era speriat, supărat și că intimata a avut anterior, în vara și toamna anului 2019, manifestări prin care îl acuza pe apelant că a strâns-o de gât.

Declarațiile extrajudiciare depuse la dosarul cauzei nu sunt avute în vedere, întrucât acestea nu respectă dispozițiile Codului de procedură civilă privind proba cu martori și nici nu reprezintă înscris în sensul prevăzut de art. 265 C. pr. civ.

Situațiile relevate de apelant, cu privire la modul de creștere a minorilor exced obiectul cauzei de față, acestea urmând a fi analizate în cadrul soluționării acțiunii de divorț, pe care apelantul afirmă că a depus-o.

Pe calea ordinului de protecție nu sunt dispuse măsuri cu privire la legăturile personale cu minorii, în condițiile în care ordinul nu a fost emis față de minori, întrucât procedura prevăzută de Legea nr. 217/2003 nu prevede soluționarea unei astfel de cereri urmând ca, pe calea dreptului comun, să fie stabilită modalitatea în care apelantul va lua legătura cu aceștia, în cazul în care părțile nu se înțeleg.

Tribunalul apreciază că instanța de fond a apreciat în mod corect că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003 privind existența unui pericol asupra vieții, integrității fizice și psihice printr-un act de violență din partea unui membru al familiei.

În consecință, Tribunalul, constatând că sentința este legală și temeinică, în baza art. 480 alin. (1) C. pr. civ. va respinge apelul ca nefondat.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge apelul formulat de apelantul-pârât I.T. împotriva sentinței civile nr... din data de 06.02.2020, pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București, în contradictoriu cu I.A.C., ca nefondat.

 NOTĂ

Părțile sunt căsătorite și au împreună doi copii minori. Tensiunile au apărut după nașterea prematură a primului copil, pentru că soția acorda o grijă deosebită acestuia. La doi ani distanță s-a născut cel de-al doilea copil. Discuțiile porneau și de la problemele financiare generate de faptul că soțul nu muncea, ei fiind susținuți de membrii familiilor lor.

Pârâtul-agresor a formulat contestație împotriva ordinului de protecție provizoriu și cerere de revocare a ordinului de protecție, acestea fiind redată în prezenta lucrare.

Agresiune fizică și psihologică exercitată de către concubin. Ordin de protecție emis cu obligarea agresorului de a urma consiliere psihologică.

(Judecătoria Sectorului 2 București, extras sentință)

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 București la data de 29.08.2019 sub număr de dosar X/300/2019, reclamanta Ș.D. a solicitat emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului S.N., ordin prin care să se dispună obligarea pârâtului să păstreze o distanță minimă față de aceasta și față de locuința acesteia, față de nepotul acesteia, precum și interdicția oricărui contact, inclusiv telefonic, cu victima.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că se află într-o relație de concubinaj cu pârâtul de aproximativ 2 ani și că, din cauza violențelor exercitate asupra acesteia, a decis să pună capăt acestei relații.

Arată reclamanta că a fost agresată în mai multe rânduri, fiind totodată amenințată cu moartea.

În drept, a invocat dispozițiile Legii nr.217/2003.

În probațiune, reclamanta a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

Cererea de chemare în judecată este scutită de taxa judiciară de timbru, în temeiul art. 26 alin. (2) din Legea nr. 217/2003 privind combaterea violenței în familie.

Pârâtul nu a formulat întâmpinare și nu s-a prezentat în fața instanței de judecată.

În cauză a fost administrată proba cu înscrisuri și proba testimonială cu martorul R.O.L.

În temeiul art. 27 din Legea nr. 217/2003, pârâtului i s-a asigurat asistență juridică, fiind reprezentat de avocatul din oficiu L.F., în baza delegației pentru asistență juridică gratuită.

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (1) raportat la art. 1 alin. (3) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, *„persoana a cărei viață, integritate fizică sau psihică ori libertate este pusă în pericol printr-un act de violență din partea unui membru al familiei poate solicita instanței ca, în scopul înlăturării stării de pericol, să emită un ordin de protecție, prin care să se dispună, cu caracter provizoriu, una sau mai multe dintre următoarele măsuri – obligații sau interdicții:*

a) evacuarea temporară a agresorului din locuința familiei, indiferent dacă acesta este titularul dreptului de proprietate;

d) obligarea agresorului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victimă, față de copiii acesteia sau față de alte rude ale

acesteia ori față de reședința, locul de muncă sau unitatea de învățământ a persoanei protejate;

e) interdicția pentru agresor de a se deplasa în anumite localități sau zone determinate pe care persoana protejată le frecventează sau le vizitează periodic;

f) interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima;

h) încredințarea copiilor minori sau stabilirea reședinței acestora".

Ordinul de protecție constituie o măsură de natură a sprijini și ocroti familia. Scopul acesteia constă în înlăturarea stării de pericol care planează asupra vieții, integrității psihice sau fizice ori libertății unei persoane, ca urmare a unui act de violență din partea unui membru al familiei.

O primă condiție care trebuie îndeplinită pentru a putea fi emis un ordin de protecție constă în exercitarea unor acte de violență de către un membru de familie împotriva altui membru al aceleiași familii. O a doua condiție este existența unui pericol în care s-ar afla viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea unei persoane, pericol care se impune a fi înlăturat prin emiterea ordinului de protecție.

Instanța reține că părțile din prezenta cauză au dezvoltat relații asemănătoare aceloră dintre soți, aspect ce reiese din declarația martorului ascultat în cauză.

Așadar, prin raportare la dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 217/2003, părțile sunt membri de familie.

În ceea ce privește actele de violență, instanța reține dispozițiile art. 4 din Legea nr. 217/2007, potrivit căroră violența în familie se poate manifesta sub diferite forme. Astfel, actele de violență care pot justifica emiterea unui ordin de protecție constau în acte de violență verbală, psihică, fizică, sexuală, economică, socială sau spirituală, modalitatea de concretizare a acestora fiind redată exemplificativ în dispozițiile legale menționate („adresarea printr-un limbaj jignitor, brutal, precum utilizarea de insulte, amenințări, cuvinte și expresii degradante sau umilitoare”, „impunerea voinței sau a controlului personal, provocarea de stări de tensiune și de suferință psihică în orice mod și prin orice

mijloace, violență demonstrativă asupra obiectelor și animalelor, prin amenințări verbale, afișare ostentativă a armelor, neglijare, controlul vieții personale, acte de gelozie, constrângerile de orice fel, precum și alte acțiuni cu efect similar”, „vătămarea corporală ori a sănătății prin lovire, îmbrâncire, trântire, tragere de păr, înțepare, tăiere, ardere, strangulare, mușcare, în orice formă și de orice intensitate, inclusiv mascate ca fiind rezultatul unor accidente, prin otrăvire, intoxicare, precum și alte acțiuni cu efect similar”).

Se reține că la data de 10.08.2019, pârâtul a apelat-o telefonic în mod repetat pe reclamantă și a acuzat-o că este cu o altă persoană, că este într-o altă relație. Se reține, totodată, faptul că reclamanta a încercat să încheie relația avută cu pârâtul, acesta contactând-o și încercând să o determine să se întâlnească, cum rezultă din mesajele de tip text aflate la dosar. Instanța reține că la dosarul cauzei a fost depus un certificat medico-legal emis pe numele reclamantei, din acest înscris rezultând faptul că la data de 19.05.2018 au fost exercitate violențe împotriva reclamantei, iar față de declarația martorului ascultat în cauză, instanța reține că aceste violențe au fost exercitate de către pârât.

Potrivit art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, odată constatată existența unor acte de violență intenționate, exercitate între membrii familiei, pot fi dispuse cu caracter provizoriu o serie de măsuri, stipulate expres și limitativ, constând în obligații și interdicții, care să fie necesare și proporționale scopului prevenirii și combaterii violenței în familie, în raport cu datele concrete existente în cauză.

Având în vedere considerentele expuse anterior, instanța va admite cererea și va dispune *emiterea unui ordin de protecție pentru o durată de 6 luni*.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta Ș.D. cu domiciliul în București, sector 2 în contradictoriu cu pârâtul S.N., cu domiciliul în București, sector 2.

Dispune emiterea unui ordin de protecție pentru o durată de 6 luni, prin care:

- Obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 200 m față de reclamantă;
- Obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 200 metri față de locuința reclamantei, situată în București, sector 2;
- Interzice pârâtului orice contact, inclusiv telefonic sau în orice alt mod cu victimele;
- Atrage atenția pârâtului că încălcarea măsurilor dispuse prin ordinul de protecție constituie infracțiunea de nerespectare a hotărârii judecătorești;
- Obligă pârâtul să urmeze consiliere psihologică într-un centru destinat agresorilor.

Executorie, fără somație și fără trecerea vreunui termen.

NOTĂ

Agresorul nu a declarat apel împotriva hotărârii de ordin de protecție și nici nu a încălcat ordinul. Victima, împreună cu fiul său minor, născut dintr-o altă relație, a părăsit Bucureștiul și s-au mutat într-o altă zonă a țării. Și-a procurat o locuință și a găsit un loc de muncă care îi permite să se susțină financiar. Nu a mai reluat relația cu agresorul.

Victima provine din Republica Moldova și a fost crescută de bunică, de la vârsta de 2 ani, când părinții acesteia au divorțat. Mama nu s-a implicat în creșterea ei și nici nu a dat dovadă de afectivitate.

Victima a urmat consiliere psihologică și dorea să afle care este motivul pentru care atrage în viața ei doar bărbați abuzivi.

VIOLENȚĂ PSIHOLAGICĂ

Ordin de protecție emis pentru o perioadă de 2 luni în favoarea reclamantei și a celor doi copii minori

(Judecătoria Sectorului 2 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 01.03.2019 pronunțată de către Judecătoria Sectorului 2 București s-a constatat faptul că, prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 28.02.2019 sub nr. X, reclamanta D.M.N. a solicitat, în contradictoriu cu pârâțul D.A., emiterea unui ordin de protecție prin care instanța să dispună, cu caracter provizoriu: obligarea pârâțului la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de reclamantă, obligarea pârâțului la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de copiii reclamantei, D.A.L. și D.L.E., obligarea pârâțului să păstreze o distanță minimă față de reședința reclamantei și față de locul de muncă sau unitatea de învățământ a persoanelor protejate, fiind indicate în acest adresele: Liceul Teologic București și Școala Gimnazială XX, jud. Ilfov, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima, încredințarea minorilor D.A.L. și D.L.E, obligarea pârâțului la efectuarea unui tratament în scopul dezintoxicării alcoolice.

În motivarea cererii s-a arătat că părțile sunt soți, căsătoriți de 16 ani.

A mai indicat faptul că în din căsătoria părților au rezultat minorii D.A.L. și D.L.E.. Reclamanta a precizat că, pe fondul consumului de alcool, pârâțul a exercitat acte de violență împotriva sa. A mai arătat că pârâțul obișnuiește să o umilească de față cu minorii, aceștia din urmă intervenind între părți pentru a stopa actele de violență.

A precizat că mediul conflictual în care trăiesc a condus la o depresie a minorei D.A.L., diagnosticul fiind tulburare acută cu simptome de schizofrenie. A indicat faptul că în prezent reclamanta este internată împreună cu minora într-un centru de primire în regim de urgență a

victimelor violenței în familie, însă minorul a rămas acasă alături de tatăl său, iar reclamanta nu îl poate prelua, de teamă.

Analizând materialul probator administrat în cauză instanța reține următoarele:

Reclamanta și pârâtul sunt soți, părinți ai minorilor D.A.L. și D.L.E..

În fapt, din declarația martorei T.V.L., sora reclamantei, instanța reține că raporturile dintre părți presupuneau o relație de autoritate excesivă din partea pârâtului, acesta exercitând în mod regulat acte de violență psihică asupra reclamantei. Martora a mai relatat că minorii D.A.L. și D.L.E. au fost prezenți la acte de violență desfășurate între reclamant și pârâtă.

A mai precizat că reclamanta a cerut ajutorul unei asociații de protecție a victimelor violenței în familie la cererea fiicei sale, D.A.L.

Din depoziția martorului D.C. instanța reține că pârâtul consumă alcool, însă într-o cantitate apreciată de martor a fi moderată. Instanța mai reține că în mod real relația părților avea și momente conflictuale, care au condus la discuții aprinse între soți, fapt relatat și de martor. În plus, pârâtul alimenta relațiile tensionate strigând-o pe reclamantă cu apelativele „Delia” sau „Elena”, acestea din urmă fiind referiri la o vecină cu tulburări comportamentale, conform declarației martorului.

Din audierea minorei, instanța reține că aceasta a manifestat indifeerență față de raporturile dintre părinți.

Pe cale de consecință, pentru a preveni repetarea unor asemenea acte și pentru a-i da pârâtului posibilitatea să aibă reprezentarea consecințelor acțiunilor sale, instanța va dispune emiterea unui ordin de protecție, pentru durata de 2 luni, pe care o apreciază ca proporțională cu severitatea actelor de violență și a temerii produse victimei, constituind un timp necesar pentru conștientizarea, de către agresor, a efectelor acțiunilor sale.

În egală măsură, instanța va obliga pârâtul să păstreze o distanță minimă de 100 metri față de reclamantă, o distanță minimă de 100 metri față de minorii D.A.L. și D.L.E., va interzice pârâtului să ia legătura inclusiv

telefonice, prin corespondență sau în orice mod cu reclamanta și cu minorii D.A.L. și D.L.E., încredințează minorii D.A.L. și D.L.E. pe durata ordinului de protecție către reclamantă și va stabili domiciliul acestora la domiciliul reclamantei.

Instanța reține că interesul superior al minorilor reclamă ca aceștia să beneficieze de o perioadă limitată în care să nu întrețină relații personale cu tatăl lor, pentru a atenua din efectele violenței psihice reținute de instanță și pentru a da tuturor părților implicate posibilitatea de a conștientiza efectele acțiunilor proprii.

Instanța apreciază că distanța de 100 de metri constituie o măsură de protecție suficientă pentru respectarea integrității reclamantei și a minorilor, prin raportare la atingerea adusă dreptului de liberă mișcare al pârâtului.

Instanța, în egală măsură, consideră că ar fi disproporționată limitarea libertății de mișcare a pârâtului prin interdicția de a se deplasa în vecinătatea instituțiilor de învățământ frecventate de minori, dat fiind faptul că menținerea unei distanțe de 100 de metri față de aceștia, oriunde s-ar afla, constituie o măsură de protecție suficientă.

Instanța apreciază că din probatoriul administrat nu se poate reține că pârâtul a consumat alcool în exces, astfel încât va respinge capătul de cerere privind obligarea sa la urmarea unui tratament în scopul dezin-toxicării ca neîntemeiat.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite în parte cererea formulată de reclamanta D.M.N., în prezent cu reședința la Asociația X, Centru de primire în Regim de Urgență a Victimelor Violenței în Familie, cu sediul în București, sector 2, în contradictoriu cu pârâtul D.A., cu domiciliul în județul Ilfov, având ca obiect ordin de protecție și, în consecință:

Dispune emiterea unui ordin de protecție, pentru **o durată de 2 luni**, prin care:

– Obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 100 metri față de reclamantă;

- Obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 100 metri față de minorii D.A.L. și D.L.E.;
- Interzice pârâtului să ia legătura inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice mod cu reclamanta și cu minorii D.A.L. și D.L.E.;
- Încredințează minorii D.A.L. și D.L.E. pe durata ordinului de protecție către reclamantă și stabilește domiciliul acestora la domiciliul reclamantei.

Cu drept de apel în termen de 3 zile de la pronunțare. Cererea de apel se depune la Judecătoria Sectorului 2 București.

NOTĂ

Victima a locuit împreună cu cei doi minori într-un Centru de găzduire pentru victimele violenței domestice aparținând unui ONG. Victima a reușit să-și găsească un loc de muncă. Starea psihică a minorei nu s-a îmbunătățit în perioada ordinului de protecție cu durata de doar 2 luni, întrucât tatăl, care o abuzase emoțional, îi transmitea mesaje prin intermediul restului familiei (bunici paterni, mătușa), prin care inducea fetei o stare de autovinovăție pentru situația creată. După încetarea ordinului de protecție, agresorul i-a contactat pe cei doi copii și s-a victimizat față de aceștia, pretinzând că are diverse afecțiuni care i-ar putea pune în pericol viața, afecțiuni declanșate de dorul de ei și de faptul că aceștia refuză să se întoarcă în domiciliu și o denigra în continuare pe soție, acuzând-o că scopul acestui ordin de protecție este privarea lui de libertate. Pe minor îl șantaja emoțional, fie promițându-i achiziționarea a diferite obiecte (telefon, tabletă), fie prin faptul că nu-i permitea acestuia să ia din domiciliul tatălui un câțel, pe care minorul l-a crescut și de care este foarte atașat. De fiecare dată tatăl-agresor cerea minorului să vină în domiciliul său ca să vadă câțelul, refuzând să-i transmită măcar o fotografie cu acesta. Întrucât lucrurile

au degenerat, iar fiica păților a avut o nouă cădere emoțională care nu i-a permis să susțină activitățile școlare, victima a formulat o nouă cerere pentru emiterea unui ordin de protecție, care este redat în continuare.

Ordin de protecție emis pentru reclamantă pentru o durată de 3 luni, iar pentru cei doi copii minori pentru o durată de 2 luni

(Judecătoria Sectorului 2 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 04.06.2019 pronunțată de către Judecătoria Sectorului 2 București s-a constatat faptul că, prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 București la data de 29.05.2019 sub nr. X, reclamanta D.M.N. a solicitat emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului D.N., solicitând instanței să dispună obligarea acestuia la păstrarea unei distanțe minime față de victimă, de copiii minori ai păților, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu victima, încredințarea minorilor și stabilirea reședinței acestora la locuința mamei, precum și obligarea pârâtului la consiliere psihologică.

În motivarea cererii sale, reclamanta a arătat că părțile s-au căsătorit în urmă cu 16 ani, iar din căsătoria acestora au rezultat doi copii. Arată aceasta că, pe fondul consumului de alcool, pârâtul o agresa atât pe ea, cât și pe cei doi copii minori, mediul conflictual și violențele exercitate cauzându-i minorei D.A.L. o depresie în luna decembrie 2018, minora fiind internată în cursul lunii februarie 2019 în Spitalul Clinic de Psihiatrie Prof. Dr. Alexandru Obregia și diagnosticată cu tulburare psihotică acută cu simptome de schizofrenie.

În continuare, reclamanta a învederat instanței că a decis împreună cu minora să nu mai revină în domiciliul comun al păților, fiind găzduite într-un centru de protecție a victimelor violenței domestice. Arată aceasta că prin Sentința civilă nr. X, pronunțată de Judecătoria Sectorului

2 București în dosarul nr. X, s-a dispus emiterea unui ordin de protecție în favoarea acesteia și a celor doi copii minori.

Arată reclamanta că, după expirarea efectelor ordinului de protecție a fost de acord ca pârâtul să stea de vorbă cu copiii, însă acesta a ales să se victimizeze, învederându-le copiilor că s-a îmbolnăvit și cerând acestora să revină acasă.

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța reține următoarele:

Reclamanta și pârâtul din prezenta cauză au calitatea de soți, astfel cum rezultă din certificatul de căsătorie seria X nr. Y eliberat de Primăria X la data de 04.08.2002. Din căsătoria păților au rezultat doi copii, respectiv D.L.E., născut la data de 13.05.2009, conform certificatului de naștere seria X nr. Y eliberat de Primăria Sectorului 5 la data de 21.05.2009 și D.A.L., născută la data de 03.09.2003, conform certificatului de naștere seria X nr. Y, eliberat de Primăria Sectorului 4 la data de 10.03.2003.

Prin Sentința civilă nr. X/01.03.2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București în dosarul nr. X a fost emis un ordin de protecție pentru 2 luni, pârâtul fiind obligat să păstreze o distanță minimă de 100 m față de reclamantă, față de cei doi copii minori ai păților, fiindu-i interzis totodată să îi contacteze pe aceștia, fiind reținut că pârâtul a exercitat violențe psihice asupra reclamantei și indirect asupra celor doi minori.

Se reține din declarația martorei S.L.D. faptul că, ulterior încetării efectelor ordinului de protecție emis împotriva sa la data de 01.03.2019, pârâtul le-a solicitat reclamantei și celor doi copii minori, în repetate rânduri, atât telefonic, cât și personal, să se întoarcă acasă, invocând probleme de sănătate generate de plecarea acestora, copiii fiind tulburați în urma discuției, minora aflându-se în imposibilitatea de a susține un test din cauza emoțiilor astfel generate, solicitări ce se circumscriu noțiunii de violență psihologică prevăzută de art. 4 alin. (1) lit. b).

Instanța reține că pârâtul nu este capabil să conștientizeze consecințele discursului său asupra reclamantei și asupra celor doi minori, afirmația acestuia potrivit căreia reclamanta și minorii sunt responsabili pentru starea sa de sănătate reprezentând un act de violență psihică, minorii fiind astfel puși în situația de a alege să se întoarcă într-un mediu perceput ca fiind violent, pentru a-l salva pe tată sau de a rămâne într-un mediu sigur și a o salva pe mamă. Totodată, instanța a avut în vedere recomandările făcute de medicul curant al minorei, respectiv evitarea expunerii copilului la un microclimat tensiv, copilul necesitând sprijin emoțional.

Astfel, se constată că, prin probele administrate, reclamanta a dovedit exercitarea de către pârât a unor acte de violență psihologică asupra sa și asupra minorilor, de natură a justifica emiterea unui nou ordin de protecție.

Având în vedere considerentele expuse anterior, instanța va admite cererea și va dispune emiterea unui ordin de protecție, prin care va dispune: obligarea pârâtului să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamantă pentru o durată de 3 luni de la data pronunțării; obligarea pârâtului să păstreze o distanță minimă de 300 metri față de copiii minori ai părților pentru o durată de 2 luni de la data pronunțării; va interzice pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, sau în orice alt mod cu reclamanta pentru o durată de 3 luni de la data pronunțării; va interzice pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, sau în orice alt mod cu minorii pentru o durată de 2 luni de la data pronunțării; va încredința mamei copiii minori și va stabili reședința acestora la mamă, pe o perioadă de 3 luni.

Având în vedere faptul că ordinul de protecție este un instrument cu efecte pe termen limitat, instanța apreciază că se impune participarea pârâtului la ședințe de consiliere psihologică într-un centru dedicat agresorilor, pentru ca în urma acestora să învețe să recunoască nevoile emoționale ale reclamantei și ale copiilor și să se abțină de la afirmații dureroase pentru aceștia.

De asemenea, recomandă reclamantei să urmeze ședințe de consiliere psihologică în vederea depășirii emoțiilor generate de violențele la

care a fost supusă, precum și consultarea unui psiholog în ceea ce îi privește pe minori, pentru ca aceștia să înțeleagă ce este și ce nu este un comportament acceptabil, precum și în vederea depășirii emoțiilor generate de episoadele conflictuale la care au asistat.

SOLUȚIA PRONUȚATĂ:

Admite în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta D.M.N., domiciliată în Centrul de protecție a victimelor violenței în familie sector 2, în contradictoriu cu pârâtul D.A., domiciliat în jud. Ilfov.

– Obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamantă pentru o durată de 3 luni de la data pronunțării.

– Obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 300 m față de copiii minori ai părților pentru o durată de 2 luni de la data pronunțării.

– Interzice pârâtului să ia legătura inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice mod cu reclamanta pentru o durată de 3 luni de la data pronunțării.

– Interzice pârâtului să ia legătura inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice mod cu minorii D.A.L. și D.L.E. pentru o durată de 2 luni de la data pronunțării.

– Încredințează minorii D.A.L. și D.L.E. pe durata ordinului de protecție către reclamantă și stabilește domiciliul acestora la domiciliul reclamantei, pentru o durată de 3 luni.

– Obligă pârâtul să urmeze consiliere psihologică într-un centru destinat agresorilor.

Atrage atenția pârâtului că încălcarea măsurilor dispuse prin ordinul de protecție constituie infracțiunea de nerespectare a hotărârii judecătorești.

NOTĂ

Victima a intentat acțiune de divorț, care s-a soluționat prin acordul părților, domiciliul minorilor fiind stabilit la mamă. Mama s-a mutat împreună cu minorii într-un

apartament însă, în urma unui program de vizită, minorul a fost convins de către tată să rămână cu acesta, folosind diverse tertipuri: tatăl i-a permis minorului să primească câinele în casă și să doarmă cu el, i-a achiziționat un telefon de ultimă generație și i-a promis că vor pleca amândoi în vacanță, în timp ce pe mamă a denigrat-o în continuare în fața copilului, spunând despre aceasta că nu este capabilă să le ofere o locuință stabilă și că vor fi fugari toată viața. Practic, tatăl l-a oprit pe minor încercând să o constrângă pe victimă să revină în domiciliu. Agresorul nu a mai contribuit financiar cu nicio sumă de bani, încercând să o pună pe victimă în dificultate financiară, mai ales că în perioada stării de urgență aceasta a rămas fără venituri. Însă victima a apelat la ajutorul familiei sale, a făcut menaj la diverse persoane, astfel încât a reușit să susțină cheltuielile pentru ea și minoră, fără să fie nevoită să apeleze la agresor.

Violență psihologică exercitată pe fondul geloziei. Ordin de protecție emis pentru perioadă maximă

(Judecătoria Sectorului 2 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 22.10.2019 pronunțată de către Judecătoria Sectorului 2 București s-a constatat faptul că, prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 17.10.2019 sub nr. X/300/2019, reclamanta E.E.M. a solicitat, în contradictoriu cu pârâțul E.G., emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului prin care instanța să dispună obligarea pârâtului să păstreze o distanță minimă determinată de 100 metri față de reclamantă, precum și interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu reclamanta.

În motivarea cererii, s-a arătat că părțile sunt foști soți, au divorțat din cauză că reclamanta nu mai suporta reproșurile, umilințele, injuriile venite de la pârât pe fondul unei gelozii total nejustificate.

A mai arătat că, de la data divorțului, ea și copilul locuiesc în alt imobil, permițându-i pârâtului să își vadă copilul și să îl ia ori de câte ori dorește. A mai arătat că pârâtul nu contenește să o jignească în mod direct, chiar de față cu copilul, îi vorbește copilului într-un mod calomnios, ca în mesajele atașate cererii introductive la instanță.

A precizat că este terorizată de pârât, că îi trimite sute de mesaje pe zi, că încearcă să sune pe toată familia ei, prietenii, cunoscuții și încearcă să o denigreze în fața tuturor celor care o cunosc. A mai arătat că a încercat să se împrietenească pe Facebook cu diverși colegi și colege de serviciu, șicanând-o și încercând să o denigreze în fața acestora.

A mai arătat că hărțuirea cu sute de mesaje pe zi este de natură să îi afecteze starea de zi cu zi, îi pune în pericol sănătatea dar și serviciul, neputându-se concentra în totalitate la serviciu din cauza mesajelor jignitoare și amenințătoare.

A mai precizat că pârâtul o amenință că face cunoscute imagini compromițătoare din intimitatea acestora, fie că face plângeri penale pentru aberațiile din mintea lui: „orgii sexuale în casa lui”, „pornografie infantilă” etc.

A arătat că din cauza acestor hărțuiri și denigrări exercitate în mod continuu, i s-a creat o stare generală de nesiguranță, neputință, lipsă de încredere în forțele proprii, depresie, ajungând chiar să facă terapie pentru a putea trece peste această perioadă.

În dovedirea cererii s-au depus înscrisuri, respectiv înscrisuri care conțin mesaje cu tentă sexuală din partea pârâtului adresate reclamantei, certificat de divorț, adeverință din care rezultă că reclamanta urmează ore de consiliere psihologică.

Cererea de chemare în judecată este scutită de taxa judiciară de timbru, în temeiul art. 26 alin. (2) din Legea nr. 217/2003.

Deși legal citat cu copie de pe acțiune și înscrisurile atașate, pârâtul nu a formulat întâmpinare, însă s-a prezentat în instanță pentru a-și exprima poziția procesuală cu privire la cererea formulată. A depus

înscrisuri din care în principiu a rezultat obsesia nedemonstrată a acestuia cu privire la infidelitatea prelungită a fostei sale soții.

În cauză a fost administrată proba cu înscrisuri și proba testimonială constând în audierea martorei C.M., declarația acesteia fiind atașată la dosar.

La termenul de judecată din data de 22.10.2019 reclamanta a solicitat completarea cererii introductive cu „*obligarea pârâtului să urmeze consiliere psihologică sau psihoterapie*”, urmând ca instanța să se pronunțe odată cu cererea inițială.

Analizând materialul probator administrat în cauză, reține următoarele:

În fapt, părțile au calitatea de foști soți, iar din cuprinsul cererii pentru emiterea ordinului de protecție și declarația pârâtului instanța reține că de la data divorțului, din iulie 2018, pârâtul o hărțuiește pe reclamantă cu sute de mesaje pe zi, mesaje cu conținut denigrator, amenințător, jignitor, cu tentă sexuală, de natură a-i cauza reclamantei disfuncționalități la nivel fizic, psihic și mintal.

Instanța reține că, din cauza unei închipuiri a pârâtului privind o așa-zisă infidelitate a reclamantei față de acesta, din timpul căsniciei lor, acesta adoptă o atitudine obsesivă față de reclamantă, mergând până la punctul în care, nereușind să obțină comunicarea reclamantei în urma sutelor de mesaje nejustificate, apelează la tertipuri de genul: se împrietește cu colegii sau colegele de muncă ale reclamantei, se împrietește cu prieteni de pe Facebook ai reclamantei, cu cunoscuți ai acesteia, apelează la familia ei, toate în scopul de a o denigra, batjocori, de natură a-i afecta imaginea atât față de sine cât și în mediul înconjurător, la locul de muncă și în sânul familiei.

Cu ocazia administrării mijloacelor materiale de probă constând în fotografiile încuviințate pentru pârât, instanța a reținut că acesta chiar crede cu tărie în așa-zisa infidelitate a fostei sale soții, reușind să vadă – acolo unde instanța, reprezentanții părților, doamna procuror nu au

văzut nimic obscen sau cu caracter incriminator – bărbați, 4 la număr, care urmau să participe la o așa-zisă „orgie” cu reclamanta.

Instanța, din declarația martorei, dar mai ales din interogatoriul administrat pârâtului din oficiu, constată că pârâtul a hărțuit-o și o hărțuiește pe reclamantă și reține că acesta recunoaște că a exercitat denigrări în mod continuu la adresa reclamantei, toate justificate de faptul că „infidelitatea” fostei soții i-a creat „o puternică stare de șoc”.

Instanța reține că toate aceste hărțuiri, denigrări și mesaje i-au creat reclamantei o stare generală de nesiguranță, neputință, lipsă de încredere în forțele proprii, depresie, ajungând chiar să facă terapie pentru a putea trece peste această perioadă, urmând ședințe de terapie psihologică.

Raportat la situația de fapt astfel reținută, instanța apreciază că acțiunea formulată este întemeiată.

Din interpretarea dispozițiilor art. 23 alin. (1) și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, instanța reține că pentru emiterea unui ordin de protecție trebuie îndeplinite cumulativ următoarele condiții generale: să se săvârșească un act de violență în oricare din formele enumerate la art. 4 lit. a)-g) din Legea nr. 217/2003, actul de violență să fie suficient de grav încât să se poată considera că îi pune în pericol viața victimei, integritatea fizică sau psihică ori libertatea acesteia, actul de violență să fie săvârșit de una dintre persoanele enumerate la art. 5 lit. a)-e) din Legea nr. 217/2003, persoane care sunt considerate membri de familie.

Verificând îndeplinirea în cauză a acestor condiții, instanța constată că părțile, în calitatea lor de foști soți, sunt considerați membri de familie în sensul art. 5 lit. b) din Legea nr. 217/2003, iar comportamentul pârâtului față de reclamantă, manifestat prin lovire și amenințare cu acte de violență, de natură să trezească reclamantei teama pentru integritatea sa corporală, îmbracă forma violenței verbale și psihice în sensul art. 4 lit. a) și c) din lege.

Totodată, actele de violență prezintă o gravitate de netăgăduit, acestea cauzându-i prejudicii și suferințe reclamantei, temându-se pentru integritatea sa corporală și psihică.

Violența verbală manifestată de pârât față de reclamantă poate crea o stare de pericol pentru starea fizică și psihică a reclamantei, situație de pericol iminent care impune luarea unei măsuri urgente de protecție.

Prin urmare, instanța susține că sunt îndeplinite condițiile cumulative prevăzute de art. 23 din Legea nr. 217/2003, astfel încât va admite cererea și va dispune emiterea unui ordin de protecție, pentru o durată de 3 luni de la pronunțarea prezentei sentințe.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată și completată de reclamanta E.E.M., domiciliată în București, sector 2, în contradictoriu cu pârâtul E.G., domiciliat în București, sector 2.

Dispune emiterea unui ordin de protecție pentru o durată de 6 luni prin care, în temeiul art. 33 din Legea nr. 217/2003 cu referire la art. 23 alin. (1) lit. d), f) și e) din Legea nr. 217/2003:

– Obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 100 metri față de reclamanta E.E.M.;

– Obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 100 metri față de domiciliul reclamantei situat în București, sector 2;

– Obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 100 metri față de locul de muncă al reclamantei – județul Ilfov;

– Obligă pârâtul să urmeze consiliere psihologică sau psihoterapie;

– Interzice pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în alt mod, cu reclamanta E.E.M., cu excepția mesajelor scrise în care se anunță data și ora preluării și aducerii minorului E.L.A., născut la 23.05.2012, la ușa de acces în condominiul unde se află domiciliul reclamantei, precum și a mesajelor scrise prin care se anunță o situație de pericol pentru viața ori sănătatea minorului.

Menține dreptul pârâtului de a avea legături personale cu minorul E.L.A., dreptul de a petrece timp liber cu acesta, la locuința pârâtului sau în afara acesteia, exclusă fiind locuința minorului, unde locuiește împreună cu reclamanta.

În temeiul art. 23 alin. (5) din Legea nr. 217/2003, atrage atenția pârâtului cu privire la faptul că, încălcarea măsurilor dispuse prin ordinul de protecție constituie infracțiune, conform art. 32 alin. (1) din Legea nr. 217/2003.

În baza art. 29 din Legea nr. 217/2003, prezentul ordin de protecție este executoriu.

NOTĂ

Cu toate că a fost emis un ordin de protecție, pârâtul agresor a continuat să exercite violențe psihice asupra victimei. Întrucât cunoștea programul și traseul acesteia, dimineața când ducea copilul la școală, agresorul fie se oprea la semafor lângă mașina victimei, fie îi tăia calea în intersecții, pretinzând că s-au întâlnit din întâmplare. Denigrările la adresa fostei soții au continuat și pe durata ordinului de protecție, însă nu prin mesaje transmise direct acesteia, ci mai rău, prin intermediul copilului, căruia îi spunea în mod tendențios că mama sa nu mai este interesată de el pentru că are o relație cu nașul lor sau că îl va duce pe copil în localitatea de domiciliu a nașului, pentru că mama sa se va muta cu acesta. Copilul a început să devină agresiv cu mama, să-i reproșeze că l-a abandonat la tată pentru un alt bărbat, folosind expresii jignitoare, învățate de la tată, neadecvate vârstei sale. Victima a formulat o sesizare la DGASPC pentru includerea minorului într-un program de consiliere.

CERERI RESPINSE

Cerere pentru emiterea unui ordin de protecție formulată de fiica minoră împotriva mamei. Cerere respinsă ca neîntemeiată

(Judecătoria Sectorului 1 București, extras sentință)

Prin cererea de emitere a unui ordin de protecție înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 București la data de 24.10.2018, sub numărul 29038/299/2018, petenta C.A.M., asistată de reprezentantul legal C.M., a solicitat luarea următoarelor măsuri față de pârâta C.M.: evacuarea pârâtei din locuința situată în str. XXX, ap. XX, obligarea la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de minoră, față de domiciliul acesteia, aflat la adresa din str. XXX, ap. XX, precum și față de unitatea de învățământ, respectiv Școala XX, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima.

În fapt, a arătat că părinții săi au divorțat, iar după divorț ea a fost încredințată tatălui spre creștere și educare, așa cum și-a dorit.

A menționat că motivul principal de divorț, care a condus și la îndepărtarea sa de pârâtă, mama ei, a fost părăsirea familiei și a domiciliului conjugal de către aceasta, care se mutase la casa din XXX, unde în curte a început să se îngrijească de animale și o grădină de zarzavaturi.

Reclamanta a arătat că nu-și dorește o viață la țară și din acest motiv, fiind și abandonată de mamă, s-a apropiat de tatăl său, cu care locuiește în apartamentul bunicii paterni, mama rămânând în locuința familiei, în apartamentul vecin.

După începerea judecății în dosarul de divorț, reclamanta a susținut că mama sa și-a schimbat total comportamentul, devenind agresivă cu diferiți membri ai familiei, devenind obsedată de situația fiicei sale, căutând-o, urmărind-o mereu, inclusiv la școală, deranjând-o cu telefoane și mesaje și ieșindu-i în cale în stradă numai pentru a o vedea și a o supraveghea, astfel că, după numeroase plângeri la poliție, reclamanta a decis introducerea prezentului ordin.

Evenimentul cel mai recent care a determinat-o să-și dorească să fie complet separată de mamă s-a petrecut în 08.10.2018, dimineața, când minora pleca spre școală, moment în care mama sa a urmărit-o, a ajuns-o din urmă și a oprit-o în drum, pentru a-i vorbi. Minora a refuzat să vorbească cu mama sa și i-a cerut s-o lase în pace, l-a sunat chiar și pe tatăl său să-i ceară să o ducă la școală, pentru a scăpa de ea.

Cu toate acestea, a relatat reclamanta, pârâta și-a pierdut cumpătul și a prins-o de păr, forțând-o să urce în autobuz, iar nu să se întoarcă spre casă. În ajutorul minorei a intervenit o vânzătoare de la un magazin din apropiere care cunoștea familia și problemele acesteia, astfel că la un moment dat minora a reușit să se elibereze și să plece acasă, mergând de acolo împreună cu tatăl la poliție pentru a formula plângere, precum și la instanță.

Reclamanta a mai relatat că din pricina situației existente în familia sa, a fost supusă și unor ședințe de consiliere psihologică pentru îmbunătățirea relației cu mama.

În finalul acțiunii, reclamanta s-a arătat fermă în susținerea nevoii de a se îndepărta de mama sa, de a fi lăsată în pace de aceasta, a arătat că pârâta nu înțelege că nu dorește deloc să ia legătura cu ea și că nu mai tolerează hărțuirea constantă.

În drept, a invocat prevederile Legii nr. 217/2003.

În dovedire, a propus administrarea probei cu înscrisuri și martori.

Cererea este scutită de plata taxelor de timbru, potrivit art. 26 alin. (2) din Legea nr. 217/2003.

La termenul de judecată din data de 26.10.2018, instanța a constatat lipsa pârâtei, legal citată și încunoștințată, a procedat la ascultarea minorei în camera de consiliu și a reținut cauza în pronunțare.

Analizând actele dosarului, instanța reține următoarele:

Reclamanta este fiica pârâtei și a numitului C.M. și s-a născut la data de XXX (f. 15).

După divorț, minora a fost încredințată tatălui până la majorat, având și locuința stabilită la locuința acestuia, la adresa din str. XXX.

Instanța constată că la dosar s-au depus o serie de înscrisuri (f. 38-57) constând în plângeri, sesizări, răspunsuri ale autorităților competente și procese-verbale de cercetare din care rezultă că în perioada 2017-2018 numitul C.M., în calitate de reprezentant legal al minorei reclamante, a reclamat deseori acțiunile prin care pârâta încerca să ia legătura cu fiica sa, să comunice efectiv cu aceasta și să se intereseze de creșterea ei.

Analizând obiectul reclamațiilor, instanța constată că ele vizează în esență nerespectarea vieții private a minorei, a capacității acesteia de a decide pentru sine, contactarea insistentă a acesteia și supravegherea excesiv de atentă care au declanșat un sentiment de intruziune în intimitatea ei.

Cu toate acestea instanța nu poate să nu observe că la dosar nu au fost depuse decât sesizările autorităților, fără să fie și răspunsul acestora la cercetările efectuate, fără să se arate dacă urmare a sesizărilor s-au luat și măsuri față de pârâtă, fiind cunoscut că simpla sesizare nu constituie o dovadă a vinovăției persoanei acuzate cu privire la aspectele relatate.

Apreciind necesar, instanța a procedat la ascultarea minorei în camera de consiliu, reținând, din spusele reclamantei, că aceasta acuză acte de violență mai ales verbală, mai rar fizică, ale pârâtei la adresa sa.

Aceasta a povestit că nu a fost niciodată foarte apropiată de mama sa, că îi reproșează îndepărtarea de familie pentru a merge și a sta la casa de la țară unde se îngrijea de animale și agricultură, neglijând-o pe ea, pe tatăl și pe fratele său.

Minora nu a reușit în cadrul audierii să expună instanței niciun motiv real, însușit de ea, declanșator al rupturii între ea și mama sa, arătând mereu că este afectată de descărcările nervoase ale mamei sale, care a agresat-o și pe bunica paternă, pe sora sa, și care este într-o permanentă stare conflictuală cu tatăl.

Fiind întrebată, minora a arătat că o deranjează să primească apeluri telefonice de la mama sa, o deranjează când aceasta îi iese în întâmpinare pe stradă sau la ușă în scara blocului, că apreciază că nu are nimic de vorbit cu mama sa, că aceasta nu se interesează în mod real de

problemele ei personale sau școlare, ci doar se comportă astfel pentru a crea aparența că îi pasă de fiica ei, a mai susținut și că așteaptă să împlinească vârsta de 18 ani când va scăpa de sub autoritatea mamei sale, sperând că începând cu acel moment mama nu o va mai căuta și nu o va mai agasa cu prezența sa.

Minora a mai relatat un eveniment pentru care nu s-au depus niciun fel de probe la dosar, care s-a petrecut în dimineața de 08.10.2018, când mergea spre școală și pârâta i-a ieșit în cale. Minora a relatat că, dorind să o ignore complet pe mama sa, și-a pus căștile în urechi și a ascultat muzică, neglijându-i prezența, până când aceasta a început s-o bruscheze, cerându-i atenție. Minora a relatat cum a scăpat din mâinile pârâtei prin intervenția unei martore care nu a putut fi adusă la proces pentru audiere.

În opinia instanței, formată în urma ascultării minorei și a analizării acesteia și la nivel nonverbal și paraverbal, reclamanta este și a fost puternic influențată, pe parcursul anilor, de tatăl său cu privire la imaginea pe care trebuie să o aibă despre mama sa și rolul acesteia în viața sa.

Aceasta este poate și cauza pentru care minora nu concepe să aibă nevoie de mama sa indiferent pe ce plan, interzicându-i complet accesul la tot ce o privește, excluzând-o din viața sa și respingând-o agresiv.

În contextul conduitei și al sentimentelor pe care minora nu le neagă și nu se ascunde să le arate și mamei, este de înțeles atitudinea disperată a acesteia de a o surprinde măcar pe stradă câteva momente, pentru a o vedea și chiar de a o brusca (dacă astfel de gesturi ar fi putut fi dovedite) pentru a o determina să-i acorde un moment de atenție, după cum se poate înțelege și de ce aceasta o urmărește la școală sau în alte locuri publice, ori îi telefonează de pe numere necunoscute, pentru a o determina măcar din greșeală sau intempestiv să îi permită câteva clipe să o vadă sau să-i audă vocea.

Trecând peste relațiile existente în familie și cauzele care au dus la distrugerea acestor legături, instanța reține în prezenta cauză că nu există dovezi în susținerea celor reclamate. Aceasta deoarece pentru evenimentul din 08.10.2018 nu s-a prezentat martora pentru audiere și

nu au fost depuse nici acte din dosarele poliției, care să aducă lămuriri, iar cu privire la celelalte multiple plângeri și reclamații îndreptate împotriva pârâtei, instanța nu a putut reține luarea niciunor măsuri de către autorități, exceptând programul de consiliere la DGASPC.

Față de probatoriul administrat, instanța apreciază că în speță este posibil incidentă o ipoteză de alienare a minorei de mama sa, la care replica este o suită de acțiuni desperate ale părintelui alienat, menite să recupereze pe cât posibil afecțiunea copilului, dacă nu măcar să-l vadă atât cât reușește.

În contextul arătat, urmează să facă aplicarea dispozițiilor legale.

În drept, potrivit art. 3 alin. (1) din Legea nr. 217/2003 privind prevenirea și combaterea violenței în familie: art. 4 lit. a)-c), art. 23 alin. (1).

Analizând conținutul cererii de emiteră a ordinului de protecție, instanța constată că acesta nu este apt, prin aspectele de fapt pe care le învederează, să conducă la o soluție de admitere.

Pentru a reține astfel, instanța are în vedere, în primul rând, faptul că nu este probat în concret niciun **episod de violență fizică sau verbală** de natură să pună în pericol viața, integritatea sau libertatea persoanei, reclamanta invocând conduita generală din ultima perioadă, în care pârâta a căutat să se implice în aspectele de viață care o privesc, în condițiile în care aceasta o respinge și o ignoră.

Instanța precizează totuși că acuzațiile aduse la adresa pârâtei vizează în principal violențe de natură psihologică (stare de anxietate și stres induse de intruziunea în viața privată).

Instanța are aici în vedere și faptul că însăși atitudinea minorei și imaginea pe care o are despre mama sa este mai mult decât suficientă pentru a-i genera o stare de disconfort, a o enerva și a-și dori să nu aibă nicio legătură cu mama sa.

În situația dată, este evident că și numai vederea pe stradă a mamei constituie un factor de iritare pentru minoră, cu atât mai mult încercările ei de a se apropia.

Ori, în acest context, este clar pentru instanță că într-o proporție majoritară acțiunile pârâtei, indiferent care ar fi acestea, capătă o cu

totul altă notă din pricina percepției și a trăirilor reclamantei, din pricina sentimentelor de respingere preexistente pe care minora și le-a însușit și îi sunt alimentate și prin prisma cărora o percepe pe mamă, gășind agasant, agresiv și sufocant orice ar face aceasta.

În continuare arată că analiza instanței în cadrul procedurii ordinului de protecție implică nu doar analiza faptelor incriminate de lege (în cazul de față injurii, expresii jignitoare și amenințări), ci și verificarea existenței condiției esențiale cerute de lege în această procedură, respectiv existența unui **pericol iminent pentru viața, integritatea fizică sau psihică a petentei**.

Cu această ocazie, instanța precizează că oportunitatea emiterii unui ordin de protecție se subordonează unei duble analize; pe de o parte, dacă pretinsul comportament al pârâtei constituie un pericol real și iminent pentru viața, integritatea fizică și psihologică a victimelor sale și, pe de altă parte, dacă prin atitudinea acesteia i-au fost încălcate petentei (și/sau rudelor sale) drepturi fundamentale, generând suferințe de natură psihologică sau de orice altă natură.

De asemenea, trebuie avut în vedere faptul că reclamanta nu invocă o stare de temere, ci mai degrabă o stare de stres, sufocare, pe care nu o dovedește prin niciun mijloc de probă, repetând și insistând asupra faptului că nu are ce vorbi cu mama sa, că nu se poate îndrepta relația, că vrea să nu mai aibă nicio legătură cu ea și să împlinească 18 ani pentru a fi majoră și a scăpa total de sub veghea mamei.

Ori specificul, esența ordinului de protecție este ca starea de temere să o resimtă reclamanta care face cererea, care apreciază existența unui pericol iminent la adresa propriei persoane, condiție care în speță nu este îndeplinită.

Concluzionând, instanța nu poate reține starea de temere și existența pericolului pentru viața și sănătatea reclamantei și în consecință nu poate admite nici ordinul de protecție, apreciind că relația dintre mamă și fiică este extrem de grav vătămată, dar cu toate acestea, acțiunile mamei nu se circumscriu celor menite să conducă la luarea măsurilor de protecție.

Instanța, luând la cunoștință pe calea ordinului de starea gravă a relației dintre mamă și fiică și apreciind ca esențială reconstituirea raporturilor dintre acestea, atrage atenția reprezentantului legal al reclamantei că este direct responsabil și dator să depună toate eforturile și să investească timp pentru binele copilului său, să-i explice importanța acceptării mamei și a implicării acesteia în viața ei.

Instanța subliniază că ajungerea la majorat nu este o scuză pentru îndepărtarea copilului de familie și părinți și că sprijinul părintesc este esențial în multe aspecte de viață la orice vârstă, nu numai până la majorat și aici întărește ideea că prin **sprijin părintesc se referă la implicarea ambilor părinți în viața copilului.**

Întrucât prezenta hotărâre se adresează tuturor părților, instanța semnalează pârâtei faptul că, dacă este măcar în parte adevărată, atitudinea sa și modalitatea prin care încearcă să ia parte la viața fiicei sale nu este poate cea mai potrivită metodă.

Atrage atenția ambilor părinți cu privire la fragilitatea emoțională și afectivă care caracterizează copiii din familiile în care se ajunge la separarea părinților, le sugerează să se detașeze de conflictul dintre soți atunci când relaționează cu copiii și-i sfătuiește ca în niciun caz să nu încerce atragerea copiilor de partea lor.

Instanța punctează faptul că prin aceste comportamente le creează suferințe pe care nu le pot sesiza și mai ales pentru că oricât s-ar strădui, nu vor putea vreodată să umple golul pe care l-au creat prin înstrăinarea copilului de celălalt părinte, copilul afișând doar **o falsă stare de împlinire**, fiind în sinea lui frământat de frustrări, sentimente negative față de celălalt părinte și suferind din cauza lipsei acestuia.

Pentru motivele expuse instanța va respinge ca neîntemeiat ordinul.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge cererea de emitere a unui ordin de protecție privind pe reclamanta C.A.M, asistată de reprezentantul legal, C.M., cu domiciliul în XXX, și pe pârâta C.M., cu domiciliul în XXX, ca neîntemeiată.

NOTĂ

Reclamanta a formulat apel împotriva hotărârii prin care a fost respinsă cererea pentru emiterea unui ordin de protecție.

(Tribunalul București, Secția a III-a civilă, extras decizie)

Prin sentința apelată, instanța de fond a respins cererea de emitere a unui ordin de protecție privind pe reclamanta C.A.M., asistată de reprezentantul legal C.M., cu domiciliul în sector 1, București și pe pârâta C.M., cu domiciliul în sector 1, București, ca neîntemeiată.

În fapt, a arătat că părinții săi au divorțat, iar după divorț ea a fost încredințată tatălui spre creștere și educare, așa cum și-a dorit.

A menționat că motivul principal de divorț, care a condus și la îndepărtarea sa de pârâtă, mama ei, a fost părăsirea familiei și a domiciliului conjugal de către aceasta, care se mutase la casa din M., unde în curte a început să se îngrijească de animale și o grădină de zarzavaturi.

Reclamanta a arătat că nu-și dorește o viață la țară și din acest motiv, fiind și abandonată de mamă s-a apropiat de tatăl său, cu care locuiește în apartamentul bunicilor paterni, mama rămânând în locuința familiei, în apartamentul vecin.

După începerea judecății în dosarul de divorț, reclamanta a susținut că mama sa și-a schimbat total comportamentul, devenind agresivă cu diferiți membri ai familiei, devenind obsedată de situația fiicei sale, căutând-o, urmărind-o mereu, inclusiv la școală, deranjând-o cu telefoane și mesaje și ieșindu-i în cale în stradă numai pentru a o vedea și a o supraveghea, astfel că, după numeroase plângeri la poliție, reclamanta a decis introducerea prezentului ordin.

Evenimentul cel mai recent care a determinat-o să-și dorească să fie complet separată de mamă s-a petrecut în 08.10.2018 dimineața, când minora pleca spre școală, moment în care mama sa a urmărit-o, a ajuns-o din urmă și a oprit-o în drum pentru a-i vorbi. Minora a refuzat să

vorbească cu mama sa și i-a cerut s-o lase în pace, l-a sunat chiar și pe tatăl său să-i ceară să o ducă la școală pentru a scăpa de ea.

Cu toate acestea, a relatat reclamanta, pârâta și-a pierdut cumpătul și a prins-o de păr, forțând-o să urce în autobuz iar nu să se întoarcă spre casă. În ajutorul minorei a intervenit o vânzătoare de la un magazin din apropiere care cunoștea familia și problemele acesteia, astfel că la un moment dat minora a reușit să se elibereze și să plece acasă, mergând de acolo împreună cu tatăl la poliție pentru a formula plângere, precum și la instanță.

Reclamanta a mai relatat că din pricina situației existente în familia sa, a fost supusă și unor ședințe de consiliere psihologică pentru îmbunătățirea relației cu mama.

În finalul acțiunii, reclamanta s-a arătat fermă în susținerea nevoii de a se îndepărta de mama sa, de a fi lăsată în pace de aceasta, a arătat că pârâta nu înțelege că nu dorește deloc să ia legătura cu ea și că nu mai tolerează hărțuirea constantă a sa.

Analizând actele dosarului, instanța reține următoarele:

Reclamanta este fiica pârâtei și a numitului C.M., și s-a născut la data de 05.06.2001.

După divorț, minora a fost încredințată tatălui până la majorat, având și locuința stabilită la locuința acestuia, la adresa din str. XXX.

Instanța constată că la dosar s-au depus o serie de înscrisuri constând în plângeri, sesizări, răspunsuri ale autorităților competente și procese-verbale de cercetare din care rezultă că în perioada 2017-2018 numitul C.M., în calitate de reprezentant legal al minorei reclamante, a reclamat deseori acțiunile prin care pârâta încerca să ia legătura cu fiica sa, să comunice efectiv cu aceasta și să se intereseze de creșterea ei.

Analizând obiectul reclamațiilor, instanța constată că ele vizează în esență nerespectarea vieții private a minorei, a capacității acesteia de a decide pentru sine, contactarea insistentă a acesteia și supravegherea excesiv de atentă care au declanșat un sentiment de intruziune în intimitatea ei.

Cu toate acestea, instanța nu poate să nu observe că la dosar nu au fost depuse decât sesizările autorităților, fără să fie și răspunsul acestora la cercetările efectuate, fără să se arate dacă, urmare a sesizărilor, s-au luat și măsuri față de pârâtă, fiind cunoscut că simpla sesizare nu constituie o dovadă a vinovăției persoanei acuzate cu privire la aspectele relatate.

Apreciind necesar, instanța a procedat la ascultarea minorei în camera de consiliu, reținând, din spusele reclamantei, că aceasta acuză acte de violență mai ales verbală, mai rar fizică, ale pârâtei la adresa sa.

Aceasta a povestit că nu a fost niciodată foarte apropiată de mama sa, că îi reproșează îndepărtarea de familie pentru a merge și a sta la casa de la țară, unde se îngrijea de animale și agricultură, neglijând-o și pe ea și pe tatăl și fratele său.

Minora nu a reușit în cadrul audierii să expună instanței niciun motiv real, însușit de ea, declanșator al rupturii între ea și mama sa, arătând mereu că este afectată de descărcările nervoase ale mamei sale, care a agresat-o pe bunica paternă, pe sora sa, și care este într-o permanentă stare conflictuală cu tatăl.

Fiind întrebată, minora a arătat că o deranjează să primească apeluri telefonice de la mama sa, o deranjează când aceasta îi iese în întâmpinare pe stradă sau la ușă în scara blocului, că apreciază că nu are nimic de vorbit cu mama sa, că aceasta nu se interesează în mod real de problemele ei personale sau școlare, ci doar se comportă astfel pentru a crea aparența că îi pasă de fiica ei, a mai susținut și că așteaptă să împlinească vârsta de 18 ani când va scăpa de sub autoritatea mamei sale, sperând că începând cu acel moment mama nu o va mai căuta și nu o va mai agasa cu prezența sa.

Minora a mai relatat un eveniment pentru care nu s-au depus niciun fel de probe la dosar, care s-a petrecut în dimineața de 08.10.2018, când mergea spre școala și pârâta i-a ieșit în cale. Minora a relatat că, dorind să o ignore complet pe mama sa, și-a pus căștile în urechi și a ascultat muzică, neglijându-i prezența, până când aceasta a început s-o bruscheze, cerându-i atenție. Minora a relatat cum a scăpat din mâinile pârâtei prin

intervenția unei martore care nu a putut fi adusă la proces pentru audiere.

În opinia instanței, formată în urma ascultării minorei și a analizării acesteia și la nivel nonverbal și paraverbal, reclamanta este și a fost puternic influențată pe parcursul anilor de tatăl său cu privire la imaginea pe care trebuie să o aibă despre mama sa și rolul acesteia în viața sa. Aceasta este poate și cauza pentru care minora nu concepe să aibă nevoie de mama sa indiferent pe ce plan, interzicându-i complet accesul la tot ce o privește, excluzând-o din viața sa și respingând-o agresiv.

În contextul conduitei și al sentimentelor pe care minora nu le neagă și nu se ascunde să le arate și mamei, este de înțeles atitudinea disperată a acesteia de a o surprinde măcar pe stradă câteva momente, pentru a o vedea și chiar de a o brusca (dacă astfel de gesturi ar fi putut fi dovedite), pentru a o determina să-i acorde un moment de atenție, după cum se poate înțelege și de ce aceasta o urmărește la școală sau în alte locuri publice, ori îi telefonează de pe numere necunoscute, pentru a o determina măcar din greșeală sau intempestiv să îi permită câteva clipe să o vadă sau să-i audă vocea.

Trecând peste relațiile existente în familie și cauzele care au dus la distrugerea acestor legături, instanța reține în prezenta cauză că nu există dovezi în susținerea celor reclamate. Aceasta deoarece pentru evenimentul din 08.10.2018 nu s-a prezentat martora pentru audiere și nu au fost depuse nici acte din dosarele poliției, care să aducă lămuriri, iar cu privire la celelalte multiple plângeri și reclamații îndreptate împotriva pârâtei, instanța nu a putut reține luarea niciunor măsuri de către autorități, exceptând programul de consiliere la DGASPC.

Față de probatoriul administrat, instanța apreciază că în speță este posibil incidentă o ipoteză de alienare a minorei de mama sa, la care replica este o suită de acțiuni disperate ale părintelui alienat, menite să recupereze pe cât posibil afecțiunea copilului, dacă nu măcar să-l vadă atât cât reușește.

Analizând conținutul cererii de emitere a ordinului de protecție, instanța constată că acesta nu este apt, prin aspectele de fapt pe care le învederează, să conducă la o soluție de admitere.

Pentru a reține astfel, instanța are în vedere, în primul rând, faptul că nu este probat în concret niciun **episod de violență fizică sau verbală**, de natură să pună în pericol viața, integritatea sau libertatea persoanei, reclamanta invocând conduita generală, din ultima perioadă în care pârâta a căutat să se implice în aspectele de viață care o privesc în condițiile în care aceasta o respinge și o ignoră.

Instanța precizează totuși că acuzațiile aduse la adresa pârâtei vizează în principal violențe de natură psihologică (stare de anxietate și stres induse de intruziunea în viața privată).

Instanța are aici în vedere și faptul că însăși atitudinea minorei și imaginea pe care o are despre mama sa este mai mult decât suficientă pentru a-i genera o stare de disconfort, a o enerva și a-și dori să nu aibă nicio legătură cu mama sa.

În situația dată, este evident că și numai vederea pe stradă a mamei constituie un factor de iritare pentru minoră, cu atât mai mult încercările ei de a se apropia.

Ori, în acest context, este clar pentru instanță că într-o proporție majoritară acțiunile pârâtei, indiferent care ar fi acestea, capătă o cu totul altă notă din pricina percepției și a trăirilor reclamantei, din pricina sentimentelor de respingere preexistente pe care minora și le-a însușit și îi sunt alimentate și prin prisma cărora o percepe pe mamă, găsind agasant și agresiv și sufocant orice ar face aceasta.

În continuare arată că analiza instanței în cadrul procedurii ordinului de protecție implică nu doar analiza faptelor incriminate de lege (în cazul de față injurii, expresii jignitoare și amenințări), ci și verificarea existenței condiției esențiale cerute de lege în această procedură, respectiv existența unui **pericol iminent pentru viața, integritatea fizică sau psihică a petentei**.

Cu această ocazie, instanța precizează că oportunitatea emiterii unui ordin de protecție se subordonează unei duble analize; pe de o parte, dacă pretinsul comportament al pârâtei constituie un pericol real și iminent pentru viața, integritatea fizică și psihologică a victimelor sale și, pe de altă parte, dacă prin atitudinea acesteia i-au fost încălcate petentei

(și/sau rudelor sale) drepturi fundamentale, generând suferințe de natură psihologică sau de orice altă natură.

De asemenea, trebuie avut în vedere faptul că reclamanta nu invocă o stare de temere, ci mai de grabă o stare de stres, sufocare, pe care nu o dovedește prin niciun mijloc de probă, repetând și insistând asupra faptului că nu are ce vorbi cu mama sa, că nu se poate îndrepta relația, că vrea să nu mai aibă nicio legătură cu ea și să împlinească 18 ani pentru a fi majoră și a scăpa total de sub veghea mamei.

Ori specificul, esența ordinului de protecție este ca starea de temere să o resimtă reclamanta, care face cererea, care apreciază existența unui pericol iminent la adresa propriei persoane, condiție care în speță nu este îndeplinită.

Concluzionând, instanța nu poate reține starea de temere și existența pericolului pentru viața și sănătatea reclamantei și, în consecință, nu poate admite nici ordinul de protecție, apreciind că relația dintre mamă și fiică este extrem de grav vătămată, dar cu toate acestea, acțiunile mamei nu se circumscriu celor menite să conducă la luarea măsurilor de protecție.

Instanța, luând la cunoștință pe calea ordinului de starea gravă a relației dintre mamă și fiică și apreciind ca esențială reconstituirea raporturilor dintre acestea, atrage atenția reprezentantului legal al reclamantei că este direct responsabil și dator să depună toate eforturile și să investească timp, pentru binele copilului său, să-i explice importanța acceptării mamei și a implicării acesteia în viața ei.

Instanța subliniază că ajungerea la majorat nu este o scuză pentru îndepărtarea copilului de familie și părinți și că sprijinul părintesc este esențial în multe aspecte de viață la orice vârstă, nu numai până la majorat și aici întărește ideea că prin **sprijin părintesc se referă la implicarea ambilor părinți în viața copilului.**

Întrucât prezenta hotărâre se adresează tuturor părților, instanța semnalează părâtei faptul că, dacă este măcar în parte adevărată, atitudinea sa și modalitatea prin care încearcă să ia parte la viața fiicei sale nu este poate cea mai potrivită metodă.

Atrage atenția ambilor părinți cu privire la fragilitatea emoțională și afectivă care caracterizează copiii din familiile în care se ajunge la separarea părinților, le sugerează să se detașeze de conflictul dintre soți atunci când relaționează cu copiii și-i sfătuiește ca în niciun caz să nu încerce atragerea copiilor de partea lor.

Instanța punctează faptul că prin aceste comportamente le creează suferințe pe care nu le pot sesiza și mai ales pentru că oricât s-ar strădui, nu vor putea vreodată să umple golul pe care l-au creat prin înstrăinarea copilului de celălalt părinte, copilul afișând doar o **falsă stare de împlinire**, fiind în sinea lui frământat de frustrări, sentimente negative față de celălalt părinte și suferind din cauza lipsei acestuia.

Pentru motivele expuse instanța va respinge ca neîntemeiat ordinul de protecție.

Instanța apreciază că nu poate fi efectuată o apreciere privind comportamentul violent al pârâtei, sub aspectul vătămării corporale a apelantei, doar în considerarea susținerilor reclamantei.

Aprecierea violenței trebuie să rezulte din probe directe care nu au fost administrate în prezenta cauză. Simpla stare de tensiune nu poate atrage concluzia faptului că reclamanta a fost lovită de către pârâtă sau că minorei i-a fost prejudiciată dezvoltarea psihologică și intelectuală în lipsa probei unor fapte materiale care să dea în vileag univoc aceste urmări. O interpretare contrară ar exhiba o atitudine a instanței caracterizată de idei preconcepute față de persoana pârâtei-intimate.

De asemenea, în cadrul procedurii de emitere a ordinului de protecție, un element decisiv este reprezentat de un **pericol care trebuie să fie iminent și persistent**. Din această perspectivă este nerelevantă împrejurarea în care apelanta și-a schimbat locul de muncă întrucât această situație a fost epuizată cu 9 luni anterior sesizării primei instanțe în prezenta cauză.

Or, ceea ce reclamanta solicită instanței de judecată să facă, este să oblige pe pârâta-mamă, cu care are o relație tensionată, din motive ce exced cadrului procesual, să nu mai ia legătura cu ea, pentru a îi acorda „puțin spațiu”, cum s-a exprimat apărătorul apelantei-reclamante în fața instanței de apel.

Or, având în vedere **vârsta reclamantei, care necesită o atenție deosebită din partea ambelor părți**, atitudinea acesteia, care, în sala de judecată, până la strigarea cauzei, a avut o atitudine relaxată, veselă, în prezența pârâtei-mame, tribunalul tinde să creadă că aceasta nu înțelege implicațiile unei asemenea proceduri, **că nu înțelege rolul părinților în creșterea și educația sa, rol care are la bază o obligație legală a acestora, care, neîndeplinită, poate da nașterea la consecințe juridice neplăcute.**

Prin urmare, întrucât nu s-a făcut dovada unui comportament de șicană permanentă, de agresiune psihologică asupra reclamantei, și, în nici un caz, de violență psihică, tribunalul nu poate admite apelul formulat, acesta fiind nefondat.

Însă, în același timp, atrage atenția și tatălui reclamantei, că trebuie să fie atent cu privire la acțiunile minorei și mai selectiv în a le încuraja, și că trebuie să aibă în vedere în primul rând interesul superior al minorului, interes care nu rezidă în stări conflictuale cu proprii părinți.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge apelul declarat de apelanta pârâtă C.A.M. prin reprezentant legal C.M. cu domiciliul în București, sector 1, în contradictoriu cu intimata pârâtă C.M. cu domiciliul în București, sector 1, împotriva sentinței civile nr. X/26.10.2018 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, ca nefondat.

Definitivă.

NOTĂ

Victima a fost inclusă într-un program de consiliere, în cadrul DGASPC Sector 1. În urma interviewării victimei-minoră de către un psiholog al Direcției, s-a constatat faptul că acesta este afectată de conflictul existent între părinți, motiv pentru care s-a propus includerea copilului într-un program de consiliere psihologică, în vederea

îmbunătățirii relației mamă-fiică și conștientizarea nevoilor copilului de către ambii părinți. Între timp victima a devenit majoră, însă nu a reluat relația cu mama sa, continuând să locuiască cu tatăl și cu fratele său. Tatăl a fost cel care s-a ocupat de creșterea și educarea copiilor, domiciliul acestora fiind stabilit la tată.

Cerere pentru emiterea ordinului de protecție formulată de mamă împotriva fiului minor în vârstă de 16 ani, pentru care mama reclamantă exercită autoritatea părintească în mod exclusiv

(Judecătoria Sectorului 2 București, extras sentință)

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 București la data de 29.10.2018, sub nr. X/300/2018, reclamanta B.C.I. a chemat în judecată pe pârâtu G.B.I., asistat de ocrotitor legal G.L.I., pentru ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului prin care să se dispună evacuarea temporară a acestuia din locuință, stabilirea reședinței pârâtului la tatăl său, G.L.I., obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinată față de reclamantă, față de domiciliul și de locul de muncă al acesteia, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu reclamanta.

În motivarea acțiunii, a arătat că este mama pârâtului, iar prin sentința civilă nr. X/21.01.2016 pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București în dosarul nr. X/301/2015, s-a dispus exercitarea autorității părintești asupra acestuia în mod exclusiv și stabilirea locuinței pârâtului minor la domiciliul său. Totodată, a arătat că de aproximativ 1 an reclamanta are o relație de concubinaj, iar pârâtu nu acceptă acest lucru, a devenit foarte agresiv, îi adresează cuvinte jignitoare, distruge bunuri, o amenință cu moartea și l-a lovit pe concubinul acesteia, iar în ultimul timp refuză să meargă la școală și petrece toată noaptea la calculator, iar

ziua doarme. A precizat că pârâtul obișnuiește să îi fure bani, să o încuie pe balcon sau să nu îi permită accesul în apartament sau din apartament către exterior.

A arătat despre minor că deși are vârsta de 16 ani, are înălțimea de 1.90 m și o greutate de aproape 100 kg.

A învederat că a făcut demersuri la DGASPC Sector 2 în vederea includerii într-un program de consiliere psihologică pentru soluționarea problemelor de comportament ale pârâtului, iar în luna aprilie a formulat o plângere penală împotriva acestuia, pentru violențe fizice și verbale exercitate asupra sa.

În continuare, a arătat că nu are niciun control asupra pârâtului, fiind nevoită să apeleze la poliție pentru a intra în domiciliu atunci când se întoarce de la locul de muncă.

A precizat că în data de 18.08.2018 se afla în domiciliu împreună cu concubinul său și cu pârâtul, iar reclamanta s-a dus în baie pentru a face duș, iar ulterior s-a trezit la Spitalul Clinic de Urgență Sf. Pantelimon, concubinul acesteia relatându-i că a găsit-o în cada de baie, adormită, cu apa curgând, că nu a putut să o trezească și a chemat serviciul de ambulanță.

Ulterior, în urma analizelor efectuate, au fost identificate două substanțe, respectiv barbiturice și benzodiazepine, care produc somnolență, medicamente pe care reclamanta a arătat că nu și le-a administrat niciodată și nu știe cum le-a ingerat în acea zi. A arătat că și în data de 19 august a fost foarte obosită, dormind până a doua zi după-amiaza, motiv pentru care a fost transportată din nou la spital, fiind din nou identificate aceleași substanțe în urma analizelor de sânge efectuate.

La data de 21.08.2018 s-a prezentat de bunăvoie la Spitalul Clinic de Psihiatrie Prof. Dr. Al. Obregia, fiind supusă unui consult psihologic pentru a dovedi că nu suferă de nicio boală psihică, iar la data de 28.08.2018 s-a supus unei alte evaluări psihiatrice la Clinica Oana Nicolau, rezultatul fiind „clinic sănătoasă, fără simptome psihiatrice în momentul evaluării; aptă pentru efectuarea programului de lucru în tură”.

În final, a arătat că a solicitat instanței modificarea locuinței minorului, cerere înregistrată sub nr. X/300/2018 pe rolul Judecătoriei Sector 2 București.

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța reține următoarele:

În fapt, reclamanta este mama pârâtului G.B.I., în vârstă de 16 ani, iar prin sentința civilă nr. X/21.01.2016 pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București în dosarul nr. X/301/2015, s-a dispus exercitarea autorității părintești asupra acestuia în mod exclusiv de către mamă și stabilirea locuinței pârâtului minor la domiciliul reclamantei.

Din declarația martorului Z.G.L., instanța reține că între părți există o relație tensionată, pârâtul minor adresându-se reclamantei, mama sa, într-un mod jignitor, fiind descrise situații conflictuale în care reclamanta îi reproșează pârâtului faptul că nu face curățenie, iar pârâtul refuză acest lucru, reclamanta fiind de asemenea nemulțumită de faptul că pârâtul nu frecventează unitatea școlară la care este înscris, că vine la ore târzii acasă și că își petrece timpul la calculator. A relatat martorul două incidente în care pârâtul nu a permis reclamantei și martorului, concubinul reclamantei, accesul în locuință, aceștia fiind nevoiți să petreacă noaptea la o cunoștință. Martorul P.Ș.A. a arătat, de asemenea, că are cunoștință de la pârâtul G.B.I. despre faptul că între acesta și reclamantă există o relație tensionată, minorul simțind că este acuzat pe nedrept de fapte pe care nu le-a comis.

În drept, sub aspectul cadrului procesual, în acord cu prevederile art. 5 lit. a) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, părțile, în calitate de mamă și fiu, se încadrează în sfera destinatarilor circumstanțiați de norma legală.

Art. 23 din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, prin reglementarea „ordinului de protecție”, a urmărit crearea unei modalități de protejare a victimelor violenței în familie, care să poată fi utilizată în regim de urgență pentru a înlătura de îndată expunerea la tratamentele agresive, prevăzând următoarele

condiții de admisibilitate: 1) constatarea comiterii unui act de violență, 2) actul de violență să fie de natură a pune în pericol viața, integritatea sau libertatea victimei și 3) actul să fie unul de violență în familie, în sensul că este comis de un membru de familie al victimei, în accepțiunea extinsă oferită de art. 5 din Legea nr. 217/2003.

La soluționarea cauzei, instanța va avea în vedere și dispozițiile art. 3 din Legea nr. 217/2003, potrivit cărora violența în familie reprezintă orice acțiune sau inacțiune intenționată, cu excepția acțiunilor de autoapărare ori de apărare, manifestată fizic sau verbal, săvârșită de către un membru de familie împotriva altui membru al aceleiași familii, care provoacă ori poate cauza un prejudiciu sau suferințe fizice, psihice, sexuale, emoționale ori psihologice, inclusiv amenințarea cu asemenea acte, constrângerea sau privarea arbitrară de libertate și împiedicarea femeii de a-și exercita drepturile și libertățile fundamentale, precum și art. 4 din același act normativ, care reglementează formele sub care se poate manifesta violența în familie.

În același timp, având în vedere specificul prezentei cauze, în care pârâtul este un minor în vârstă de 16 ani pentru care mama reclamantă exercită autoritatea părintească în mod exclusiv, instanța urmează a analiza îndeplinirea condițiilor anterior enumerate și prin prisma îndatoririlor cu privire la pârâtul minor ce decurg din calitatea de părinte a reclamantei.

Astfel, potrivit art. 36 alin. (2) din Legea nr. 272/2004, *„exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor părintești trebuie să aibă în vedere interesul superior al copilului și să asigure bunăstarea materială și spirituală a copilului, în special prin îngrijirea acestuia, prin menținerea relațiilor personale cu el, prin asigurarea creșterii, educării și întreținerii sale, precum și prin reprezentarea sa legală și administrarea patrimoniului său”*, iar potrivit art. 37 din același act normativ, *„copilul are dreptul să fie crescut în condiții care să permită dezvoltarea sa fizică, mentală, spirituală, morală și socială. În acest scop părinții sunt obligați: a) să supravegheze copilul; b) să coopereze cu copilul și să îi respecte viața intimă, privată și demnitatea; c) să informeze copilul despre toate actele și faptele care l-ar putea afecta și să ia în considerare opinia*

acestui; d) să întreprindă toate măsurile necesare pentru realizarea drepturilor copilului lor; e) să coopereze cu persoanele fizice și persoanele juridice care exercită atribuții în domeniul îngrijirii, educării și formării profesionale a copilului”.

Instanța subliniază faptul că între reacțiile copiilor adolescenți la divorțul părinților se poate găsi și sentimentul de furie, ce se exteriorizează prin ostilitate verbală, lovire sau distrugere de bunuri, absențe școlare nejustificate, acestea fiind chiar comportamentele descrise de reclamantă și care ar justifica, în opinia sa, emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului minor. Instanța are în vedere, de asemenea, faptul că în această etapă a dezvoltării, conflictele cu unul sau cu ambii părinți pot avea un caracter permanent, însă revine părintelui îndatorirea de a înțelege nevoile copilului său adolescent, în vederea optimizării relației dintre aceștia.

Instanța reține că pârâtul a manifestat acte de violență verbală și psihologică în sensul art. 4 lit. a) și b) din Legea nr. 217/2003, însă actele reținute, respectiv folosirea unor cuvinte jignitoare la adresa reclamantei și restricționarea accesului acesteia în locuință nu pot fi interpretate drept acte de violență de natură a-i pune reclamantei în pericol viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea.

În ceea ce privește evenimentele din datele de 18 și 19 august 2018, instanța apreciază că în cauză nu s-a făcut dovada faptului că pârâtul minor ar fi avut vreo implicare în ingerarea de către reclamantă a respectivelor substanțelor somnifere. Totodată, emiterea unei ordonanțe de începere a urmăririi penale cu privire la infracțiunile de lipsire de libertate în mod ilegal, distrugere, amenințare și lovire sau alte violențe, urmare a plângerii penale formulate de reclamantă împotriva pârâtului, nu face dovada exercitării actelor de violență reclamate.

Emiterea unui ordin de protecție împotriva copilului minor în vârstă de 16 ani este departe de a rezolva disfuncționalitățile existente între mama reclamantă și pârâtul minor, această relație putând fi îmbunătățită, pe de o parte prin participarea celor doi la ședințe de consiliere

psihologică, iar pe de altă parte prin implicarea celuilalt părinte, cu care minorul are o bună relație, în atenuarea acestor neînțelegeri.

Față de conținutul materialului probator, instanța reține o conduită inadecvată manifestată de pârât sub aspectul exercitării violenței verbale și psihologice, în sensul art. 3 și art. 4 lit. a) și b) din Legea nr. 217/2003, însă faptele probate nu sunt de natură să conducă la limitarea drepturilor și libertăților pârâtului în sensul solicitat de reclamantă, iar măsurile solicitate a fi dispuse apar instanței ca disproportionate față de gravitatea situației reținută în cauză, ținând seama și de obligațiile care decurg din calitatea reclamantei de mamă față de pârâtul minor.

Față de considerentele anterior expuse se constată că, deși probatoriul administrat în cauză relevă cu certitudine situația conflictuală existentă între părți, divergențele existente nu constituie indicii temeinice și, prin urmare, nu pot justifica, prin ele însele, reținerea unei stări de pericol grav și iminent care să reclame intervenția de urgență a autorităților și să justifice măsurile speciale și cu caracter excepțional prevăzute Legea nr. 217/2003, cu consecința restrângerii drepturilor și a restricționării libertății pârâtului, astfel că va respinge cererea privind emiterea ordinului de protecție, ca neîntemeiată.

În temeiul art. 2 alin. (3) și (4) prin raportare la dispozițiile art. 2 alin. (1) pct. 1 lit. m) din Protocolul privind stabilirea onorariilor avocaților pentru furnizarea serviciilor de asistență juridică încheiat între Ministerul Justiției și U.N.B.R., va dispune avansarea din fondurile Ministerului Justiției în contul Baroului București a onorariului în cuantum de 260 lei, pentru avocatul din oficiu desemnat pentru pârâtul G.B.I..

În baza art. 49 alin. (1) teza ultimă din OUG nr. 80/2013, va obliga reclamanta la plata către stat a sumei de 260 lei cu titlu de cheltuieli judiciare reprezentând onorariu curator special desemnat pentru pârâtul G.B.I., N.A.Ș..

În baza art. 96 alin. (2) din Legea nr. 272/2004, având în vedere situația de fapt reținută în cauză, obiectul cererii de chemare în judecată,

prin care se solicită evacuarea minorului din locuința mamei reclamante, instanța va dispune sesizarea Direcției Generale pentru Protecția Copilului Sector 2 pentru a monitoriza situația minorului G.B.I..

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge cererea privind emiterea ordinului de protecție formulată de reclamanta B.C.I., cu domiciliul în sector 2, București, în contradictoriu cu pârâțul G.B.I., cu domiciliul în sector 2, București, prin curator special N.A.Ș., cu domiciliul în București, sector 3 și pârâțul G.L.I., cu domiciliul în sector 3, București, ca neîntemeiată.

Dispune sesizarea Direcției Generale pentru Protecția Copilului Sector 2 pentru a monitoriza situația minorului G.B.I..

Cu drept de apel în termen de 3 zile de la pronunțare. Cererea de apel se depune la Judecătoria Sectorului 2 București.

NOTĂ

Reclamanta a formulat apel împotriva hotărârii instanței de fond, însă ulterior a renunțat la calea de atac. A părăsit domiciliul pentru că nu se simțea în siguranță, mai ales că minorul începuse să-și frecventeze tatăl tot mai des și, influențat de acesta, din spusele reclamantei, o agresa permanent. De menționat faptul că fiul, deși minor, era foarte dezvoltat fizic, iar mama avea motive să se teamă de acesta.

Reclamanta a formulat și o cerere privind schimbarea domiciliului minorului la tată și exercitarea autorității părintești exclusiv de către tată, cerere la care ulterior a renunțat.

**Cerere formulată de fiică împotriva tatălui, respinsă ca neîntemeiată.
Reclamanta nu a făcut dovada exercitării de către pârât a unor acte
de violență**

(Judecătoria Sectorului 2 București, extras sentință)

Pe rol se află soluționarea cauzei civile având ca obiect emiterea unui ordin de protecție formulată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2 București, privind pe reclamanta S.E.I., în contradictoriu cu pârâtul S.Ș..

La apelul nominal făcut în ședința din camera de consiliu se prezintă reclamanta personal și asistată de avocat cu împuternicire avocațială la dosar, fila 20 și pârâtul personal și asistat de avocat din oficiu, care depune delegație la dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează obiectul dosarului, stadiul procesual și modalitatea de îndeplinire a procedurii de citare.

Instanța procedează la legitimarea părților, în baza cărților de identitate.

În temeiul art. 131 alin. (1) C. pr. civ., constatând că este primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, pune în discuție competența Judecătoriei Sectorului 2 București în soluționarea cauzei și estimarea duratei procesului.

Părțile prin apărători și reprezentantul Ministerului Public, având pe rând cuvântul, arată că Judecătoria Sectorului 2 București este competentă general, material și teritorial să soluționeze prezenta cauză, estimând durata cercetării judecătorești la un singur termen de judecată.

Instanța constată că Judecătoria Sectorului 2 București este competentă general, material și teritorial să soluționeze cauza în temeiul art. 25 din Legea nr. 217/2003, iar în temeiul art. 238 C. pr. civ. estimează durata cercetării procesului la un termen de judecată.

Instanța acordă cuvântul în dezbaterile probatoriului.

Apărătorul reclamantei solicită proba cu înscrisurile, audierea părților și a fetei reclamantei în vârstă de 10 ani. Totodată, arată că aceasta este singurul martor prezent la cele întâmplate.

Reclamanta arată că fetița a fost de față când s-a petrecut incidentul din data de 15.10.2019.

Apărătorul din oficiu al pârâtului arată că se opune audierii martorului, întrucât acesta are o vârstă fragedă. Totodată, învederează instanței că reclamanta locuiește în casă împreună cu soțul și presupune că acesta ar putea da o declarație. Solicită audierea celorlalți fii ai pârâtului care au plecat din casa părintească tocmai din cauza reclamantei.

Reprezentantul Ministerului Public solicită proba cu înscrisurile și apreciază necesară ascultarea părților. Totodată, solicită prorogarea audierii minorei.

Apărătorul reclamantei insistă în audierea minorei și arată că fetița nu va fi traumatizată prin audiere.

Instanța, deliberând asupra probelor, în temeiul art. 255 și art. 258 C. pr. civ., încuviințează pentru părți proba cu înscrisurile de la dosarul cauzei, apreciind că sunt utile soluționării cauzei. Respinge proba testimonială solicitată de către pârât, ca nefiind utilă soluționării cauzei și prorogă audierea minorei după ascultarea părților.

Instanța procedeează la ascultarea reclamantei.

Reclamanta arată că a făcut plângere pentru că de ani de zile duce aceeași luptă cu pârâtul. Fetița este doar a dumneai, întrucât este divorțată de soț din anul 2013, însă s-a recăsătorit în urmă cu două luni. Casa are trei camere și locuiește împreună cu pârâtul. Precizează că baia și bucătăria/cele comune, le folosește împreună cu pârâtul. Precizează că, în ultimii cinci ani de când a decedat mama sa, lucrurile au luat amploare. Pe data de 15.10 a venit de la serviciu, a luat copilul de la after-school și când a ajuns acasă pârâtul i-a spus să nu mai pună mâna pe aragaz că este al său, i-a zis că nu are dreptul la casă, i-a spus să plece, a scuipat-o, a bruscat-o și i-a aruncat cu un scaun. Menționează că în cartea de identitate are trecut un alt domiciliu, întrucât pârâtul a refuzat să-i mai treacă domiciliul și mereu îi spune că nu trebuie să locuiască cu dânsul. Arată că a amenințat-o că o omoară, iar când i-a dat cu scaunul,

dacă nu o lovea pe dânsa, o lovea pe fetiță. Totodată, precizează că în ultimii cinci ani au locuit numai ei trei, întrucât fratele său este plecat de mult în străinătate. Arată că, pârâtul are vicii, consumă droguri și joacă la păcănele. Sora sa stă de 5-6 ani în casa părintească a mamei sale din str. D.V., dar în ultimii cinci ani a lucrat cu soțul ei în Cipru. Arată că nu vorbește cu sora sa de cel puțin 3 ani, pentru că a jignit-o și pe dânsa și pe copil.

La interpelarea reprezentantului Ministerului Public, reclamanta arată că a locuit tot timpul cu tatăl său.

Instanța procedează la ascultarea pârâtului.

Pârâtul arată că este bătrân și lucrează de peste 41-42 de ani de la orele 7 până la 7 seara. În ultimii cinci ani nu a stat mai mult de doi ani acasă, întrucât pleacă în delegații în toată lumea. Precizează că a sponsorizat-o pe fiica sa cu bani, i-a plătit after-school-ul, mâncarea, tot ce există în casă. Pe data de 15.10, când a văzut aragazul plin de apă, care era nou-nouț și pe care dăduse 20 milioane de lei, i-a făcut observație iar reclamanta a ieșit afară cu telefonul și a spus „lasă că te fac eu (...) în gură”. Arată că fiica ei e la fel ca dânsa. E un copil foarte atașat de ea și e normal, însă trebuie să spună adevărul. Menționează că dumnealui a crescut copilul acela, însă de când s-a căsătorit reclamanta nu știe ce s-a întâmplat. Arată că reclamanta nu este căsătorită decât de vreo trei luni, iar soțul acesteia stă „bot în bot cu copilul ei”.

La interpelarea instanței, reclamanta arată că este împreună cu actualul soț de un an și jumătate și în urmă cu trei luni au făcut cununia.

Pârâtul arată că poate aduce referințe de la serviciu, să se vadă dacă este violent. Are o lună și jumătate de când s-a întors acasă. Arată că nu e corect ca o fetiță care nu este a lui să stea așa cu el, nu se poate. Precizează că în cinci ani nu știe dacă a stat opt luni acasă, întrucât este plecat în India, Rusia etc.

Apărătorul din oficiu al pârâtului arată că pârâtul a fost în Rusia, în America și revine în țară, însă în timpul în care stă acasă nu poate locui liniștit.

Pârâtul arată că poate prezenta pașaportul.

La interpelarea apărătorului reclamantei, pârâtul arată că nu consumă băuturi alcoolice, întrucât este bolnav. „Bea o bere, însă aceasta nu înseamnă că este beat”. Totodată, precizează că are și o sabie artizanală făcută de dânsul când era tânăr, însă nu are nici un scop. Arată că dânsul plătește facturile la utilități, iar cât este plecat este normal să le plătească reclamanta. Menționează că reclamanta vrea cu orice preț ca dânsul să dispară de acolo și de aceea se comportă așa. Arată că a împrumutat-o pe reclamantă cu mulți bani, iar pe fetiță a crescut-o dumnealui.

La interpelarea instanței, reclamanta arată că nu are niciun împrumut de la dânsul, iar singurii bani au fost dați în cont de către fratele pârâtului pe nume S.I., însă dumneaei personal nu i-a dat niciodată nimic. Învederează instanței că lucrează de la 16 ani și solicită să se facă verificări pentru se vedea veniturile sale.

Pârâtul arată că reclamanta nu a stat mai mult de șase luni la un serviciu.

Reclamanta arată că este barman – ospătar și a lucrat și ca infirmieră la un spital.

Instanța pune în discuție necesitatea audierii martorului propus de către reclamantă, respectiv a fiicei acesteia.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază necesară audierea fiicei reclamantei.

Instanța dispune evacuarea sălii de ședință în vederea audierii minorei.

Se prezintă minora care arată că se numește H.A., are 10 ani și locuiește împreună cu bunicul și cu mama sa. Relația dintre ea și părinții ei este una foarte bună. De la școală o ia mama sa și soțul acesteia. Cu tatăl său biologic are o relație bună, o vizitează, însă nu stă cu ea. Cu bunicul nu se înțelege prea bine, nu crede că o iubește, că ține la ea. Pe data de 15.10 când a venit de la școală cu mama ei, bunicul i-a adresat mamei sale cuvinte urâte și a dat și cu scaunul. Nu a lovit-o pe ea, ci pe mama ei. În afară de acest incident, s-a mai enervat de mai multe ori. Precizează că bunicul său pleacă cu serviciul în India și vine câte două săptămâni. Arată că bunicul său nu o întrebă de teme sau cum a fost la școală. Când vine de la școală îl salută și urcă sus întrucât locuiește la

etaj, în rest bunicul său trece pe lângă ea. În bucătărie nu stă la masă cu bunicul, întrucât sunt separați, iar frigiderul nu este comun. Bunicul își ține frigiderul într-un colț, iar ei în alt colț. De obicei se ceartă cu mama sa în legătura cu baia, cu aragazul, atunci când se întâlnesc în același loc. Crede că se ceartă așa întrucât nu se înțeleg.

La interpelarea reprezentantului Ministerului Public în legătură cu comportamentul mamei sale față de pârât, minora arată că trec unii pe lângă alții prin casă, nu vorbesc.

La interpelarea apărătorului din oficiu al pârâtului, minora arată că s-au întâlnit o dată la baie (mama sa și bunicul), iar bunicul său i-a zis mamei sale să iasă afară și a atins-o pe față cu sulul de hârtie igienică.

La interpelarea pârâtului, minora arată că de multe ori a dus-o la școală, i-a plătit after-school-ul și i-a cumpărat tot ce a vrut.

Nemaifiind alte cereri de formulat, excepții de invocat și probe de administrat, instanța constată închisă cercetarea judecătorească și acordă cuvântul părților asupra formulării concluziilor asupra fondului.

Apărătorul reclamantei solicită admiterea cererii, să se dispună emiterea ordinului de protecție în temeiul art. 23 alin. (1) din Legea nr. 213/2017. Solicită evacuarea temporară a pârâtului din locuința familiei situată în str. ..., sector 2, păstrarea unei distanțe de 100 m față de victimă și față de școala ... din str. ..., sector 2 și interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic atât cu reclamanta, cât și cu fiica acesteia.

Apărătorul din oficiu al pârâtului învederează instanței că minora este bine pusă la punct în această direcție. Consideră neîntemeiată cererea de chemare în judecată, întrucât nu sunt îndeplinite condițiile emiterii ordinului de protecție. Precizează că a fost o neînțelegere între părți, la dosarul cauzei nu există înscrisuri medicale, iar din declarațiile aflate la dosarul cauzei reiese că nu a fost lovită sub nicio formă.

Prin urmare, cererea este neîntemeiată iar pârâtul este proprietar acolo, e tatăl dumneaei.

În replică, apărătorul reclamantei arată că cei de la poliție au constatat că nu a existat o agresiune sau lovituri vizibile, însă în fața organelor de poliție reclamanta a declarat că a fost lovită cu scaunul. Spune că fetița a devenit recalcitrantă în momentul în care a discutat cu

pârâtul, însă este normal, întrucât aceasta a fost părtașă la certuri ani de zile. Referitor la atingerile fetei de către soțul reclamantei arată că acestea sunt total neadevărate.

Apărătorul din oficiu al pârâtului precizează că este normal să se teamă, întrucât este bunicul ei.

Reprezentantul Ministerului Public solicită emiterea ordinului de protecție, având în vedere că din probele administrate și din audierea minorei rezultă o stare conflictuală între părți.

Instanța, în temeiul dispozițiilor art. 394 C. pr. civ., declară închise dezbaterile asupra fondului și reține cauza spre soluționare, urmând a se pronunța o soluție care vă fi pusă la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Deliberând asupra cauzei, instanța constată următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoria Sectorului 2 București la data de 17.10.2019, Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2 București, pentru reclamanta S.E.I., a chemat în judecată pe pârâtul S.Ș., pentru ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului prin care să se dispună obligarea acestuia la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victimă, față de reședința, locul de muncă, interzicerea oricărui contact inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta, precum și față de fiica acesteia.

În motivarea acțiunii a arătat că în data de 15.10.2019, în jurul orei 18:00, agresorul S.Ș., aflându-se la adresa din str. ... unde locuiește împreună cu fiica sa, soțul acesteia și fiica lor, i-a adresat expresii și cuvinte jignitoare și a lovit-o cu un scaun în zona piciorului stâng. De asemenea, a amenințat-o că dacă nu pleacă din casă, o omoară.

În probațiune, a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri și proba testimonială constând în audierea minorei în vârstă de 10 ani, fiica acesteia, H.A..

Cererea de chemare în judecată este scutită de taxa judiciară de timbru, în temeiul art. 26 alin. (2) din Legea nr. 217/2003.

Pârâtul nu a formulat întâmpinare, dar s-a prezentat în fața instanței pentru a-și susține poziția procesuală.

În temeiul art. 27 alin. (3) din Legea nr. 217/2003, pârâtului i s-a asigurat asistență juridică, fiind asistat de avocat din oficiu, conform delegației pentru asistență juridică gratuită, numita C.A.L..

În cauză a fost administrată proba cu înscrisuri și proba testimonială constând în audierea minorei H.A..

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța reține următoarele:

În fapt, părțile au calitatea de tată-fiică. Aceasta locuiește în sectorul 2, București, alături de tatăl-pârât, fiica acesteia, soțul ei.

Instanța reține că de la momentul decesului mamei reclamantei, acum aproximativ 5 ani, aceasta are o atitudine de răutate și indiferență față de tatăl care încă locuiește în casa părintească.

Din interogatoriile părților, administrate din oficiu de către instanță, se constată că reclamanta nu păstrează niciun fel de relație cu sora sa de mai bine de 3 ani, pe motiv că, așa cum a răspuns reclamanta, „nu avem ce să ne spunem”. Nici cu fratele ei nu are o relație bună și nu păstrează legături de afectivitate constante.

În legătura cu incidentul din 15.10.2019, într-adevăr instanța reține că atitudinea adoptată de către pârât nu este una potrivită, nici legală. Cu toate acestea, instanța observă că starea conflictuală existentă între părți durează de mult timp, aproape de fiecare dată rezumându-se doar la cuvinte nepotrivite, jignitoare din partea pârâtului, pe fondul provocării pricinuite de comportamentul, răutatea și indiferența reclamantei față de pârât și față de treburile gospodărești.

Instanța va înlătura declarația martorei H.A. și nu îi va acorda valoare probatorie în favoarea reclamantei, constatând lipsa de imparțialitate, direcționarea acesteia, în răspunsurile ce aveau să vină în urma întrebărilor instanței, în prealabil de către reclamantă.

Instanța reține că pârâtul, în cea mai mare parte a timpului, este plecat din țară cu serviciul și nu deranjează cu prezența sa familia reclamantei.

Instanța observă că reclamanta încearcă să profite de o ocazie pentru a iniția evacuarea pârâtului din casa părintească, cu consecința de a rămâne doar cu soțul și fetița sa în casă. De altfel, atitudinea sa, astfel cum a fost percepută de către instanță la termenul de judecată, este rece, indiferentă față de pârât și oarecum și-a relevat involuntar dorința de a scăpa de tatăl său din locuință.

În drept, potrivit art. 23 din Legea nr. 217/2003: *(1) Persoana a cărei viață, integritate fizică sau psihică ori libertate este pusă în pericol printr-un act de violență din partea unui membru al familiei poate solicita instanței ca, în scopul înlăturării stării de pericol, să emită un ordin de protecție, prin care să se dispună, cu caracter provizoriu, una ori mai multe dintre următoarele măsuri – obligații sau interdicții: a) evacuarea temporară a agresorului din locuința familiei, indiferent dacă acesta este titularul dreptului de proprietate; b) reintegrarea victimei și, după caz, a copiilor, în locuința familiei; c) limitarea dreptului de folosință al agresorului numai asupra unei părți a locuinței comune atunci când aceasta poate fi astfel partajată încât agresorul să nu vină în contact cu victima; c¹) cazarea/plasarea victimei, cu acordul acesteia, și, după caz, a copiilor, într-un centru de asistență dintre cele prevăzute la art. 17; d) obligarea agresorului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victimă, față de membrii familiei acesteia, astfel cum sunt definiți potrivit prevederilor art. 5, ori față de reședința, locul de muncă sau unitatea de învățământ a persoanei protejate; e) interdicția pentru agresor de a se deplasa în anumite localități sau zone determinate pe care persoana protejată le frecventează ori le vizitează periodic; e¹) obligarea agresorului de a purta permanent un sistem electronic de supraveghere; f) interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima; g) obligarea agresorului de a preda poliției armele deținute; h) încredințarea copiilor minori sau stabilirea reședinței acestora.*

(1[^]1) Măsura prevăzută la alin. (1) lit. e¹) se dispune dacă sunt îndeplinite următoarele condiții: a) a fost dispusă una dintre măsurile prevăzute la alin. (1) lit. d) sau e); b) atunci când s-a dispus obligarea agresorului de a păstra o distanță minimă față de victimă și, după caz, membrii familiei acesteia, persoanele protejate își exprimă acordul de a purta un sistem electronic de supraveghere care să permită verificarea respectării obligației agresorului.

(2) Prin aceeași hotărâre, instanța poate dispune și suportarea de către agresor a chiriei și/sau a întreținerii pentru locuința temporară unde victima, copiii minori sau alți membri de familie locuiesc ori urmează să locuiască din cauza imposibilității de a rămâne în locuința familială. (3) Pe lângă oricare dintre măsurile dispuse potrivit alin. (1), instanța poate dispune și obligarea agresorului să urmeze consilieri psihologică, psihoterapie și poate recomanda internarea voluntară sau, după caz, poate solicita internarea nevoluntară, în condițiile Legii sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002, republicată. În cazul în care agresorul este consumator de substanțe psihoactive, instanța poate dispune, cu acordul acestuia, integrarea acestuia într-un program de asistență a persoanelor consumatoare de droguri, conform art. 22 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare. (4) Prin aceeași hotărâre, instanța poate dispune luarea unei măsuri de control al respectării ordinului de protecție și pentru prevenirea încălcării acestuia, precum: a) obligarea agresorului de a se prezenta periodic, la un interval de timp stabilit de instanță potrivit împrejurărilor, la secția de poliție competentă cu supravegherea respectării ordinului de protecție; b) obligarea agresorului de a da informații organului de poliție cu privire la noua locuință, în cazul în care prin ordin s-a dispus evacuarea lui din locuința familiei; c) verificări periodice și/sau spontane privind locul în care se află agresorul.

Față de faptul că partea reclamantă nu se află într-o stare de temere justificată de comportamentul violent al pârâtului, instanța apreciază că

nu se impune luarea măsurilor de protecție, viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea reclamantei nefiindu-i puse în pericol.

În cauză, reclamanta nu a făcut dovada exercitării de către pârât a unor acte de violență îndreptate împotriva persoanei acesteia sau a unui membru de familie, de natură a-i pune în pericol viața, integritatea sau libertatea de mișcare. Este adevărat că pârâtul are o atitudine agresivă, dar de multe ori este generată de provocarea, răutatea și indiferența reclamantei pentru existența și viața tatălui ei, pe care nu și-l dorește în preajmă ori în locuință.

Pe cale de consecință, instanța va respinge acțiunea ca neîntemeiată.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge cererea privind emiterea ordinului de protecție, formulată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2 București privind pe reclamanta S.E.I., identificată cu CNP ..., domiciliată în mun. București, sector 2, în contradictoriu cu pârâtul S.Ș., identificat cu CNP ..., cu domiciliul în mun. București, sector 2, ca neîntemeiată.

Obligă reclamanta la plata către stat a sumei de 500 lei constând în onorariul avocatului din oficiu desemnat pentru pârât, onorariu care a fost avansat din fondurile Ministerului Justiției.

Cu drept de apel în termen de 3 zile de la pronunțare. Cererea de apel se depune la Judecătoria Sectorului 2 București, sub sancțiunea nulității.

NOTĂ

Reclamanta nu a formulat apel împotriva hotărârii de respingere a cererii pentru emiterea unui ordin de protecție. În continuare locuiește în imobilul aflat în proprietatea tatălui său.

CONTESTAȚIE ÎMPOTRIVA ORDINULUI DE PROTECȚIE

**Contestație împotriva ordinului de protecție provizoriu, respinsă
ca neîntemeiată**

(Judecătoria Sectorului 2 București, extras sentință)

Pe rol se află soluționarea cauzei civile având ca obiect ordin de protecție – contestație formulat de contestatorul I.T., în contradictoriu cu intimata I.A.C. și intimatul organ constatator Secția 8 Poliție București.

Având cuvântul pe fondul cauzei, apărătorul contestatorului, Av. N.A., precizează că poate înțelege raționamentul pentru care Poliția Română acordă cu o mare lejeritate ordinul de protecție. A formulat prezenta contestație pentru a arăta exact ce s-a întâmplat în acea seară. Este foarte greu să demonstreze că nu a făcut ceva, în condițiile în care cineva arată că a făcut, este foarte greu de crezut că o persoană atât de violentă insistă ca soția să meargă la psiholog pentru a-și regăsi echilibrul, lucru care s-a întâmplat, intimata în prezent merge la psiholog. În plângerea penală formulată de intimată sunt mici inadvertențe, în sensul că se menționează că contestatorul era în stare de ebrietate. Nici agentul de poliție nu reține că acesta se afla în stare de ebrietate, iar în ceea ce o privește pe intimată, se susține că aceasta nu prezintă leziuni vizibile și nici nu solicită îngrijiri medicale. Dacă ar fi avut un acces de furie necontrolat și ar fi dat-o cu capul de pereți pe intimată, ar fi rămas urme.

Având cuvântul pe fondul cauzei apărătorul intimatei, Av. G.C. solicită instanței de judecată respingerea contestației. Din punct de vedere procedural, ordinul de protecție provizoriu, a fost întocmit cu respectarea legii și a normelor de aplicare a legii. S-a sunat la numărul de urgență 112, s-a reclamat un caz de violență domestică, echipajul de poliție s-a prezentat la domiciliu și acolo a constatat urmele violențelor, respectiv distrugerile prin casă și ceea ce s-a întâmplat în imobil. Apoi intimata a fost invitată la secția de poliție, deci nu s-a dus ea imediat la poliție după contestator. Incidentul a fost stopat prin intervenția vecinilor

care au tot insistat la ușă, întrucât se auzeau țipete și lovituri. Atunci când intimata a deschis ușa și vecinii au pătruns în apartament, contestatorul și-a luat actele, cheia apartamentului și a plecat. Dacă ordinul de protecție ar fi fost dat cu încălcarea legii, instanța poate verifica dacă au fost respectate dispozițiile legale, dacă pericolul era iminent și dacă se impune emiterea ordinului de protecție.

Apărătorul intimatei, Av. G.C., precizează că ordinul de protecție emis de poliție a fost confirmat de procuror, fiind sesizată instanța de judecată pentru emiterea ordinului de protecție pe o durată de 6 luni. A depus la dosar dovada potrivit căreia, în urma sesizării intimatei, a fost începută urmărirea penală pentru violență domestică. În seara de 31.01.2020, există dovezi că viața intimatei a fost pusă în pericol. Imediat după incident, polițistul nu a observat urme vizibile de violență, întrucât există o durată de câteva zile până ce loviturile devin vizibile, acum acestea sunt vizibile, vânătăile au devenit violet. În planșele foto depuse se pot observa pastile aruncate pe jos și, în plan depărtat, în ușă, unul dintre copii. A aruncat cu siropurile pe jos și după a scos hainele din dulap pentru a curăța. Este foarte bine că intimata merge la psiholog, întrucât a trăit într-un infern, nu a spus nimănui ce a pățit. Fără cheltuieli de judecată.

Instanța, deliberând asupra contestației împotriva ordinului de protecție provizoriu, reține următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 București la data de 03.02.2020 și înregistrată sub nr. X, contestatorul I.T. a formulat, în contradictoriu cu intimata I.A.C., contestație împotriva ordinului de protecție provizoriu nr. X, emis la data de 31.10.2020 de către Poliția Sectorului 2 București – Secția 8 Poliție, solicitând anularea ordinului.

În motivare, contestatorul a arătat în esență că este căsătorit cu reclamanta I.A.C. din 10.01.2016, după o relație de 6 ani. După nașterea primului copil, naștere prematură, soția sa a încercat o stare de suferință, care s-a accentuat după nașterea celui de-al doilea copil și pe fondul unei

relații cu propria mamă în perioada copilăriei. Prima stare conflictuală a avut loc în după-amiaza zilei de 28.04.2018, când se aflau la masa, în curtea casei de la țară, împreună cu copiii, ridicându-se brusc și strigând că a bătut-o, că a strâns-o de gât, iar pe mama sa a întreat-o „cum de a crescut un asemenea nemernic”. A doua criză puternică a fost la data de 3 iulie 2019, în jurul orelor 19.00, când, tot din senin, a început să țipe la copii, spunând că nu pleacă în concediul în Antalya, că s-a răzgândit, că nu vrea să zboare cu avionul și că nu îi lasă nici pe copii.

A mai arătat în esență că, la data de 31.01.2020, din senin a început să țipe și să arunce lucrurile din casă pe jos, iar la întrebarea „ce s-a întâmplat” urmată de rugămintea de a se liniști, a aruncat țipând o cană, ale cărei cioburi s-au împrăștiat în bucătărie, unde de altfel se afla împreună cu fiul lor. Imediat s-au auzit bătăi în ușă, venind la ușă o vecină de la apartamentul de dedesubt, care a întreat-o pe intimată ce are. În prezența vecinei, soția a țipat la soț să iasă afară din casa ei. Aceasta, urlând, a spus că a fost bătută, fapt neadevărat, i-a spus să iasă afară din casă. Contestatorul și-a luat actele și a ieșit pe ușă mergând direct la Secția 8 Poliție pentru a declara acest fapt, întrucât era extrem de îngrijorat pentru copiii minori care au 2 (doi) și respectiv 4 (patru) ani, urmare a acestei stări a soției și a faptului că au rămas doar cu ea în casă. S-a prezentat la secția de poliție vădit tulburat de starea intimatei, a comportamentului său extrem de ostil, a injuriilor proferate în fața copiilor și a faptului că aceștia au rămas doar cu ea.

Ca urmare, s-a prezentat de bună voie la Secția 8 Poliție pentru a sesiza aceste fapte și pentru a preîntâmpina o eventuală escaladare a acestor conflicte, aspect rezultat din numărul de înregistrare al sesizării sale, care este anterior numărului ordinului de protecție provizoriu.

A precizat faptul că, contestația este întemeiată, având în vedere dispozițiile prevăzute de art. 2¹ din Legea nr. 174/2018.

În esență nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru a se institui ordinul de protecție, deoarece nu s-a demonstrat în niciun fel, cu nicio probă, faptul că reclamanta și copiii au fost afectați atât fizic cât și psihic, că au fost exercitate acte de violență nu doar un act și că pericolul

social a fost determinat de acest act de violență. În drept, contestatorul a invocat prevederile art. 22 indice 8 din Legea nr. 174/2018.

Analizând materialul probatoriu administrat în cauză, prin raportare la dispozițiile legale incidente, instanța reține următoarele:

În fapt, la data de 31.01.2020 organele de poliție din cadrul Secției 8 București au emis un ordin de protecție provizoriu nr. X privind pe victima I.A.C. și pe agresorul I.T. începând cu data de 31.01.2020, ora 22:00 până la data de 05.02.2020, ora 22:00.

În cuprinsul ordinului s-a reținut că I.T. a avut niște divergențe verbale cu soția sa I.A.C. pe fondul unor neînțelegeri privind creșterea copiilor, iar în urma unui acces de furie a devenit agresiv verbal, după care a început să arunce cu lucruri prin casă, aruncând cu o cană de porțelan în direcția soției, după care a lovit-o pe acesta de ușa de la intrare în apartament, i-a dat mai multe palme peste față și a strâns-o de gât.

Potrivit art. 5 alin. (1) din Ordinul nr. 146/2578/2018 privind modalitatea de gestionare a cazurilor de violență domestică de către polițiști, cu ocazia intervenției, în vederea stabilirii existenței unui risc iminent ca viața, integritatea fizică ori libertatea persoanelor să fie pusă în pericol printr-un act de violență domestică, polițiștii evaluează situația de fapt pe baza formularului de evaluare a riscului.

Dispozițiile art. 7 alin. (1) din același ordin stabilesc că, în situația în care concluziile rezultate în urma întocmirii formularului de evaluare a riscului indică existența unui risc iminent ca viața, integritatea fizică ori libertatea victimei să fie pusă în pericol, polițistul care a întocmit formularul de evaluare a riscului emite ordinul de protecție provizoriu, al cărui model este prevăzut în anexa nr. 3.

Dispozițiile Metodologiei de utilizare a formularului de evaluare a riscului (Anexa nr. 2 la ordinul menționat mai sus), pct. 6 prevăd că, pentru încadrarea în categoria „există risc iminent” trebuie ca minimum 2 dintre răspunsurile la capitolul I – întrebările 1-7 din formularul de evaluare al riscului să fie DA; sau dacă la capitolul I – întrebările 1-7 din

formularul de evaluare a riscului nu au fost minimum 2 răspunsuri DA, dar la capitolul I – întrebările 8-21 din formularul de evaluare a riscului au fost minim 6 răspunsuri DA.

Punctul 10 prevede că, indiferent de natura constatărilor polițistului înscrise la capitolul II – pct. 1-5 din formularul de evaluare a riscului, dacă din interpretarea răspunsurilor oferite de victimă riscul a fost evaluat în categoria „există risc iminent”, polițistul emite ordin de protecție provizoriu, în condițiile legii.

De asemenea, pct. 11 teza I stabilește că, ordinul de protecție **nu va fi emis** doar în situația în care victima se opune în mod expres. Opoziția trebuie să fie explicită și neechivocă și se materializează prin semnătura victimei pe formularul de evaluare a riscului, după ce aceasta a fost informată în prealabil despre riscurile la care se expune.

Ordinul de protecție provizoriu constituie o măsură de natură a sprijini și ocroti familia. Scopul acestuia constă în înlăturarea stării de pericol care planează asupra vieții, integrității fizice sau psihice ori libertății unei persoane ca urmare unui act de violență din partea unui membru al familiei pentru o durată determinată, de 5 zile, conform art. 22⁴ alin. (1) din Legea nr. 217/2003.

Instanța are în vedere că restricționarea drepturilor unei persoane, chiar și pentru o perioadă de 5 zile, trebuie să aibă o natură justificată, fundamentată pe un probatoriu elementar, apt să conducă la concluzia că măsura luată este întemeiată.

Emiterea unui ordin de protecție, chiar și provizoriu, impune menținerea unui echilibru între drepturile persoanei căreia îi sunt imputate actele de violență și drepturile persoanei asupra căreia au fost exercitate actele de violență.

O primă condiție care trebuie îndeplinită pentru a putea fi emis un ordin de protecție constă în exercitarea unor acte de violență de către un membru de familie împotriva altui membru al aceleiași familii. O a doua condiție este existența unui pericol în care s-ar afla viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea unei persoane, pericol care se impune a fi înlăturat prin emiterea ordinului de protecție.

Instanța reține că reclamantul (contestatorul) și pârâta (intimata) din prezenta cauză sunt membri de familie în sensul art. 5 din Legea nr. 217/2003, fiind soți.

În situația de față, instanța reține că organul de poliție emitent al ordinului de protecție a dispus de un probatoriu suficient pentru a lua măsurile provizorii pe o durată de 5 zile, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru emiterea acestuia.

Violențele, astfel cum sunt definite de Legea nr. 217/2003, rezultă din susținerile intimatei în fața instanței precum și din declarațiile date de aceasta în fața organelor de poliție care susțin în esență că soțul său, contestatorul, a exercitat acte de violență împotriva sa în mai multe ocazii, iar în data de 31.01.2020 a exercitat acte de violență fizică și verbală și a aruncat mai multe bunuri, aruncând în direcția sa cu două câni și o sticlă de bere plină.

Susținerile intimatei sunt coroborate de procesul-verbal întocmit de organele de poliție, în care s-a menționat că sunt cioburi pe jos în bucătăria locuinței, planșele foto atașate la dosar în care se observă cioburi de sticlă pe podea, precum și cu planșele foto depuse de intimată în care se observă că aceasta prezintă leziuni de violență.

Contestatorul a negat că a exercitat acte de violență asupra intimatei.

Instanța reține că în raport de durata pentru care se emite ordinul de protecție, scopul acestuia în sensul diminuării unui risc iminent ca viața, integritatea fizică ori libertatea unei persoane să fie pusă în pericol printr-un act de violență domestică, împrejurările în care s-au săvârșit actele de violență, respectiv în domiciliul părților, unde de regulă nu sunt prezente alte persoane care să perceapă în mod direct împrejurările cauzei, emiterea ordinului provizoriu nu este condiționată de administrarea unui probatoriu amplu în raport de caracterul provizoriu al acestuia și a urgenței, condițiile emiterii acestuia fiind expres prevăzute de lege.

Prin urmare, instanța constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 22¹ din Legea nr. 217/2003, art. 22³ privind forma ordinului de protecție provizoriu și de art. 22¹⁰ raportat la art. 5 alin. (1), art. 7

alin. (1) și din Ordinul nr. 146/2578/2018 și Anexa nr. 2 la Ordin (care reglementează Metodologia de utilizare a formularului de evaluare a riscului), întrucât concluziile rezultate în urma întocmirii formularului de evaluare a riscului indică existența unui risc iminent ca viața, integritatea fizică ori libertatea victimei să fie pusă în pericol și prin raportare la durata restrângerii drepturilor contestatorului, probatoriul este suficient pentru a confirma situația de fapt și a justifica emiterea Ordinului, motiv pentru care instanța va respinge contestația.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge contestația formulată de contestatorul I.T. în contradictoriu cu intimata I.A.C. și intimatul organ constatator Secția 8 Poliție București, împotriva ordinului de protecție provizoriu emis de Secția 8 Poliție București, ca neîntemeiată.

Definitivă.

NOTĂ

Împotriva ordinului de protecție provizoriu agresorul a formulat contestație, care a fost respinsă ca neîntemeiată. Ulterior, cererea pentru emiterea ordinului de protecție formulată de procuror a fost admisă. S-a emis ordin de protecție pe durată maximă. Agresorul a formulat apel împotriva hotărârii de emitere a ordinului de protecție, apel ce a fost respins. După două luni de la emiterea ordinului de protecție, agresorul a încercat revocarea acestuia, însă cererea a fost respinsă, inclusiv apelul declarat (în continuare vor fi redat hotărârile). Agresorul a formulat, în timpul stării de urgență, cerere de ordonanță președințială având ca obiect stabilirea unui program de legături personale cu minorii; cererea a fost respinsă, la fel și apelul declarat. În decurs de 3 luni agresorul a generat 6 procese împotriva soției sale, fapt ce i-a creat un disconfort

psihic acesteia, care era singură cu doi copii minori (de 2 ani și 4 ani) în plină stare de urgență generată de pandemia de COVID-19, fără niciun suport financiar din partea soțului. După ce a pierdut toate procesele intentate soției sale, cu excepția celui de divorț, care era suspendat, agresorul a încercat o împăcare transmitând mesaje prin care regreta faptele sale. Victima a refuzat orice împăcare cu soțul agresor.

CERERE DE REVOCARE A ORDINULUI DE PROTECȚIE

Cerere de revocare a ordinului de protecție motivată de respectarea măsurilor dispuse prin ordin. Cerere respinsă pentru lipsa evaluării riscului de recidivă, ce trebuie realizată de către un serviciu de probațiune

(Judecătoria Sectorului 2, extras sentință)

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul aceste instanțe la data de 27.03.2020 sub nr. X, contestatorul I.T., în contradictoriu cu intimata I.A.C., a solicitat instanței revocarea ordinului de protecție instituit prin hotărârea nr. X/06.02.2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București în dosarul X, considerând că au încetat cauzele care au determinat luarea ei.

În motivarea în fapt a cererii, contestatorul a precizat că s-a conformat de îndată ordinului de protecție, respectând măsurile dispuse prin hotărârea instanței și, totodată, a urmat consiliere psihologică și nu dorește să se întoarcă la locuința soției sale, având în vedere că a introdus și acțiunea de divorț, motiv pentru care nu ar fi un pericol pentru intimată. Totodată, a mai precizat că dorește să ia legătura cu minorii acestuia, având în vedere că instanța nu a stabilit o modalitate pentru ca acesta să poate păstra legătura cu ei fără a fi în ipostaza încălcării ordinului.

În dovedirea cererii s-au depus înscrisuri.

Cererea de chemare în judecată este scutită de taxa de timbru judiciar, în temeiul art. 26 alin. (2) din Legea nr. 217/2003.

Legal citată cu copie de pe acțiune, intimata a depus întâmpinare prin care a solicitat instanței respingerea cererii de revocare a ordinului de protecție ca neîntemeiată. În motivarea acesteia, intimata a precizat că prin admiterea cererii s-ar facilita revenirea contestatorului în domiciliul conjugal, de unde a fost evacuat punând în pericol viața și integritatea acesteia, care ar fi lipsită de instrumentul de protecție. De

asemenea, a mai precizat intimata că contestatorul nu a făcut dovada că ar urma consiliere psihologică.

În dovedire, intimata a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

Analizând cererea de revocare a ordinului de protecție în raport cu probele administrate și dispozițiile legale incidente, instanța reține următoarele:

În fapt, prin sentința civilă nr. X/06.02.2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București prin decizia civilă nr. 234/A/24.02.2020, a fost admisă cererea formulată de reclamanta I.A.C. în contradictoriu cu I.T., fiind emis împotriva acestuia din urmă un ordin de protecție prin care s-au dispus, cu caracter provizoriu, pe o durată de 6 luni de la data emiterii, următoarele măsuri: evacuarea temporară a pârâtului din imobilul situat în București, sector 2; obligarea pârâtului să păstreze o distanță minimă de 200 metri față de reclamanta I.A.C. și față de domiciliul reclamantei situat în București, sector 2; s-a interzis pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, inclusiv prin aplicației Facebook, Messenger, WhatsApp etc., cu reclamanta.

Totodată, prin aceeași hotărâre, s-a stabilit reședința minorilor I.T.L și I.V.R. la domiciliul mamei, pe toată perioada ordinului de protecție. Însă s-a respins capătul de cerere privind obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de copiii părților, minorii I.T.L., născut la data de 02.02.2016 și I.V.F., născut la data de 02.02.2018, ca neîntemeiat.

De asemenea, în temeiul prevederilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 217/2003, s-a dispus obligarea pârâtului să urmeze consiliere psihologică pe durata ordinului de protecție, activitate ce urma a fi efectuată de Direcția de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector 5 București.

Cu titlu preliminar, instanța subliniază faptul că în procedura revocării ordinului de protecție nu se mai poate reveni asupra a ceea ce s-a statuat anterior, cu putere de lucru judecat, când s-a emis ordinul a cărui revocare se solicită.

Instanța reține că această procedură a fost reglementată de legiuitor nu ca o cale de atac împotriva hotărârii de emitere a ordinului de protecție, ci ca un remediu de natură să-l repună în drepturile sale pe fostul agresor care a dat dovadă de o bună conduită, astfel încât se poate presupune, în mod întemeiat, că nu mai prezintă un pericol pentru victima violenței sau pentru familia acesteia.

În speță, însă, instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru revocarea ordinului de protecție, reținând, în raport de gravitatea faptelor de violență săvârșite de reclamant împotriva intimei, că acesta reprezintă în continuare un pericol pentru victima I.A.C.

Astfel, pe de o parte, nu este definitoriu faptul că reclamantul a respectat măsurile impuse prin ordinul de protecție pe parcursul acestor 2 luni, aceasta fiind o stare de normalitate care duce la concluzia că acest ordin își produce efectele.

Pe de altă parte, reclamantul nu a depus dovada frecvenței efectuării ședințelor de consiliere psihologică, dispusă prin sentința civilă nr. X/06.02.2020. pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București în dosarul nr. X/300/2020, respectiv o evidență a acestora și concluzia psihologului în acest sens.

Instanța constată că nu este îndeplinită nici condiția prevăzută la lit. c) a art. 34 din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, nefiind depusă la dosar de către reclamant o evaluare a riscului de recidivă realizată potrivit competențelor de către un serviciu de probațiune, care să indice un grad de risc suficient de scăzut și faptul că agresorul nu mai prezintă un real pericol pentru victima violenței domestice sau pentru familia acesteia, astfel cum este definită potrivit prevederilor art. 5.

În consecință, instanța constată că nu sunt îndeplinite, în mod cumulativ, condițiile prevăzute la art. 34 din Legea nr. 217/2003, astfel că cererea de revocare a ordinului de protecție emis este neîntemeiată, urmând a fi respinsă ca atare.

În ceea ce privește modalitatea în care reclamantul își exercită dreptul de a avea legături personale cu minorii, instanța reține că acesta

poate prelua minorii comunicând în acest sens cu părinții intimatei sau mama reclamantului cu intimata, neexistând vreun impediment în acest sens, de vreme ce instanța a emis ordinul de protecție doar în raport de victima I.A.C., respingând capătul de cerere privind obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de copiii părților, minorii I.T.L. născut la data de 02.02.2016 și I.V.F., născut la data de 02.02.2018, ca neîntemeiat, astfel încât tatăl să mențină legăturile personale cu cei doi minori, nefiindu-i îngădit acest drept în niciun fel.

Astfel, în ceea ce privește legăturile personale cu minorii, tatălui nu i s-a permis să ia legătura cu ei, iar pe de altă parte există o cauză pe rolul instanței având ca obiect ordonanță președințială – stabilire legături personale, acesta nefiind însă un motiv pentru revocarea ordinului.

Având în vedere că ordinele de protecție sunt emise în special pentru a preveni săvârșirea unor noi acte de violență în familie art. 2 lit. c) din Legea nr. 217/2003, instanța reține că măsura dispusă nu și-a îndeplinit scopul până în prezent, existând în continuare riscul săvârșirii unor acte de violență domestică.

Pentru cele ce preced, în temeiul art. 34 din Legea nr. 217/2003, instanța va respinge ca neîntemeiată cererea având ca obiect revocarea ordinului de protecție emis prin sentința civilă nr. X/06.02.2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București în dosarul nr. X/300/2020, definitivă prin respingerea apelului de către Tribunalul București prin decizia civilă nr. X/24.02.2020.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge ca neîntemeiată cererea având ca obiect revocare ordin de protecție, emis prin sentința civilă nr. X/06.02.2020 pronunțată Judecătoria Sectorului 2 București în dosarul nr. X/300/2020, formulată de reclamantul I.T. în contradictoriu cu intimata I.A.C.

Cu drept de apel, în termen de 3 zile de la pronunțare, care va fi depus la Judecătoria Sectorului 2 București.

NOTĂ

Împotriva hotărârii, reclamantul a formulat apel.

(Tribunalul București, Secția a V-a civilă, extras decizie)

Pe rolul Tribunalului se află soluționarea apelului civil declarat de apelantul-reclamant I.T. împotriva sentinței civile nr. X/31.03.2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București în dosarul nr. X/300/2020 în contradictoriu cu intimații I.A.C., Secția 8 Poliție, Secția 18 Poliție, având ca obiect ordin de protecție.

În motivare, apelantul a arătat că s-a conformat ordinului de protecție, a urmat consiliere psihologică, că a introdus acțiunea de divorț în dosarul nr. X/300/2020 și ordonanța președințială pentru stabilirea programului de vizitare a minorilor.

Apelantul a mai arătat că este foarte îngrijorat de situația minorilor față de contextul actual și că rolul său de tată activ este îngrădit prin modul deficitar în care a fost dispusă măsura ordinului de protecție.

Apelantul a arătat că intimata și bunicii materni și-au exprimat acordul cu privire la menținerea legăturilor personale dintre apelant și minori, iar pentru intermedierea acestor relații să-l contacteze pe bunicul matern, a arătat că nu prezintă un pericol pentru soția sa, iar orice contact din partea sa ar însemna o încălcare a dispozițiilor ordinului de protecție.

Analizând sentința apelată prin prisma motivelor de apel formulate, Tribunalul reține următoarele:

Potrivit prevederilor art. 34 din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie:

(1) Persoana împotriva căreia s-a dispus o măsură prin ordinul de protecție pe durata maximă poate solicita revocarea ordinului sau înlocuirea măsurii dispuse.

(2) Revocarea se poate dispune dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții:

- a. Agresorul a respectat interdicțiile sau obligațiile impuse;
- b. Agresorul a urmat consiliere psihologică, psihoterapie, tratament de dezintoxicare ori orice altă formă de consiliere sau terapie care a fost stabilită în sarcina sa, ori care i-a fost recomandată sau a respectat măsurile de siguranță, dacă asemenea măsuri s-au luat, potrivit legii;
- c. Dacă există o evaluare a riscului de recidivă realizată potrivit competențelor de un serviciu de probațiune, care indică un grad de risc suficient de scăzut și faptul că agresorul nu mai prezintă un real pericol pentru victima violenței domestice sau pentru familia acesteia, astfel cum este definită potrivit prevederilor art. 5.

(3) Cererea de revocare se soluționează cu citarea părților și a unității de poliție care a pus în execuție ordinul de protecție a cărui revocare se solicită. Participarea procurorului este obligatorie.

Instanța de fond a respins cererea reclamantului, reținând că acesta nu a făcut dovada frecvenței efectuării ședințelor de consiliere psihologică și că nu a fost depusă la dosar o evaluare a riscului de recidivă realizată potrivit competențelor de către un serviciu de probațiune.

Din relațiile furnizate de Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului din cadrul Consiliului Local al Sectorului 5 și depuse la dosar în apel rezultă că programul ședințelor de consiliere socială și psihologică a fost respectat în totalitate.

Însă apelantul nu a depus la dosar o evaluare a riscului de recidivă realizată potrivit competențelor de către un serviciu de probațiune, nici nu a făcut referire la acest aspect în cererea de apel.

La termenul de judecată, în fața instanței de apel a învederat faptul că acest document poate fi obținut doar la solicitarea instanței, aceasta fiind informația care i-a fost comunicată telefonic de autoritatea competentă. Cu toate acestea apelantul nu a solicitat, în cadrul probatoriului administrat în apel, obținerea acestui înscris prin intermediul instanței, deși ar fi avut această posibilitate.

Având în vedere că la dosar nu au fost depuse toate înscrisurile prevăzute de lege pentru revocarea ordinului de protecție, cererea reclamantului nu poate fi admisă.

Astfel cum a reținut și instanța de fond, în ceea ce privește modalitatea în care apelantul își exercită dreptul de a avea legături personale cu minorii, Tribunalul reține că acesta poate prelua minorii comunicând în acest sens cu părinții intimatei sau cu intimata, neexistând vreun impediment în acest sens, de vreme ce instanța a emis ordinul de protecție doar în raport de victima I.A.C., astfel încât tatăl poate să mențină legăturile personale cu cei doi minori, nefiindu-i îngrădit acest drept în niciun fel.

În acest sens, este și adresa nr. X/24.03.2020 emisă de Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului din cadrul Consiliului Local al Sectorului 2, din care rezultă că intimata și bunicii materni au indicat pe nașul de botez al copiilor ca persoană care preia copiii de la mamă și să îi predea apelantului.

Față de aspectele reținute mai sus, în temeiul art. 480 Cod procedură civilă, Tribunalul va respinge apelul ca nefondat.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge apelul civil declarat de apelantul reclamant I.T. împotriva sentinței civile nr. X/31.03.2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București, în dosarul nr. X/300/2020, în contradictoriu cu I.A.C., ca nefondat.

Cerere de revocare a ordinului de protecție respinsă pentru lipsa evaluării riscului de recidivă. Instanța consideră că starea de pericol pentru victimele violenței subzistă

(Judecătoria Sectorului 5 extras sentință)

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 5 la data de 09.07.2020, A.A., în contradictoriu cu pârâta A.L.M., a solicitat instanței

ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună revocarea ordinului de protecție emis pe o durată maximă de 6 luni, prin Sentința civilă nr. x/29.04.2020 pronunțată de Judecătoria sectorului 5.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că a respectat toate interdicțiile și obligațiile impuse prin ordinul de protecție, urmând și un program de consiliere psihologică, pentru a încerca să înțeleagă mai bine cum ar trebui să-și modifice comportamentul. A solicitat reclamantul o reapreciere a situației de fapt care a condus la emiterea ordinului de protecție. A arătat că nu are cazier judiciar, nu este cunoscut cu antecedente penale, are o profesie care implică respect și disciplină și consideră că ordinul de protecție emis îi afectează atât relația cu copiii, cât și cariera, prin etichetarea la locul de muncă ca un pericol social.

A solicitat reclamantul o reapreciere a situației de fapt, urmând a fi revocat ordinul de protecție, deoarece îi este dor de copii, iar faptele de violență invocate nu există așa cum sunt prevăzute de legislația în vigoare, reclamantului fiindu-i afectată demnitatea. În acest sens, a arătat că nu merită, după 22 de ani de căsnicie, un astfel de tratament, el nefiind o persoană violentă și răzbunătoare, ordinul de protecție emis afectându-i cariera militară pentru care a depus eforturi foarte mari, timp de 30 de ani.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 34 din Legea nr. 217/2003, Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 50/2020.

În dovedirea cererii, reclamantul a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, care au fost atașate, precum și a probei testimoniale.

La data de 14.07.2020, pârâta a depus la dosar întâmpinare, solicitând respingerea cererii de revocare a ordinului de protecție ca neîntemeiată.

În motivarea în fapt a întâmpinării, pârâta a arătat că prin cererea de revocare a ordinului de protecție reclamantul aduce critici Sentinței civile nr. X/19.04.2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în dosarul nr. Y/302/2020, considerând inoportună o reapreciere a situației de fapt care a condus la emiterea ordinului de protecție, întrucât prin cererea de revocare a ordinului de protecție nu pot fi analizate critici cu

privire la hotărârea prin care s-a emis ordinului de protecție, aceasta putând fi modificată/desființată doar în calea de atac a apelului.

Totodată, a arătat pârâta că respectarea ordinului de protecție până la acest moment nu poate fi apreciată ca motiv de revocare a ordinului de protecție, întrucât este de esența acestuia obligația de a-l respecta de îndată și pe toată perioada pentru care a fost emis.

A apreciat pârâta că în cauză nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru revocarea ordinului de protecție, iar în raport de gravitatea faptelor de violență săvârșite de reclamant împotriva pârâtei și a celor doi copii, acesta reprezintă în continuare un pericol pentru victime. Totodată, a apreciat pârâta că raportul de evaluare și consiliere nu relevă faptul că reclamantul nu mai constituie un pericol pentru soția și copiii săi.

A solicitat pârâta ca instanța să constate că nu este îndeplinită condiția prevăzută la lit. c) din art. 34 din Legea nr. 217/2003, nefiind depusă la dosar de către reclamant o evaluare a riscului de recidivă realizată potrivit competențelor de către un serviciu de probațiune, iar în cauză nu sunt incidente dispozițiile Deciziei ÎCCJ nr. 50/2020, întrucât împotriva reclamantului s-a formulat, la data de 27.04.2020, plângere penală atât de către pârâtă, cât și de către fiica părților.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 205 C. pr. civ.

În dovedire, a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, care au fost atașate, precum și a probei cu înregistrări audio.

La termenul de judecată din data de 15.07.2020, instanța a încuviințat ambelor părți proba cu înscrisuri, în temeiul art. 258 alin. (1) C. pr. civ., raportat la art. 255 alin. (1) C. pr. civ.

La termenul de judecată din data de 15.07.2020, instanța a rămas în pronunțare asupra fondului cauzei.

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța reține următoarele:

Prin sentința civilă nr. X/29.04.2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în dosarul nr. Y/302/2020, s-a admis cererea reclamantei A.L.M. de emitere a unui ordin de protecție împotriva

pârâtului A.A., dispunându-se evacuarea temporară a pârâtului – pe durata ordinului de protecție – din locuința situată în București, sector 5, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 200 metri față de reclamantă și față de copiii A.K.A. și A. R.A., față de locuința reclamantei din București, sector 5, față de locul de muncă al reclamantei situat în București, sector 5 și de unitățile de învățământ ale copiilor. De asemenea, s-a interzis pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta și cei doi copii.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța a reținut că părțile sunt căsătorite, că între părți există neînțelegeri generate de dificultatea conviețuirii și din alte aspecte legate de contribuția financiară la cheltuielile gospodăriei și că la data de 26.04.2020, în jurul orelor 07:00, pe fondul unor discuții preexistente, pârâtul, aflându-se în locuința familiei, a agresat-o fizic, verbal și psihic, amenințând-o pe reclamantă cu acte de violență, fapte care i-au creat acesteia o stare de temere, faptele petrecându-se în prezența celor doi copii ai părților. Fiica părților a declarat agenților de poliție natura agresivă psihologic a pârâtului, care urmărește să își impună voința și controlul asupra a tot ce privește familia, uneori, pentru a obține acest lucru, privându-și copiii de susținere financiară. Fiica părților, martoră a relațiilor desfășurate de părinți de-a lungul anilor, a menționat că pârâtul folosește amenințările cu acte de violență la adresa tuturor membrilor familiei, pentru a se realiza ceea ce dorește. A mai reținut instanța că reclamanta a susținut că a fost îmbrâncită de către pârât cu trupul său, intenționat, în decursul discuției contradictorii din 26.04.2020, iar din cauza îmbrâncelii și-a pierdut echilibrul și a căzut. Împrejurarea că reclamanta a căzut a fost constatată direct de fiica părților, dar a fost negată de pârât. De asemenea, instanța a înlăturat ca nesinceră susținerea reclamantului cu privire la conduita sa, afirmat echilibrată, prin raportare la propriile susțineri ale reclamantului, din care rezultă că și-a bruscăt fizic fiica punându-i mâinile în jurul gâtului, în contextul altui conflict familial, precum și faptul că la data de 26.04.2020 s-a prezentat la locul de muncă al soției pentru a se plânge conducerii de conduita acesteia, intenția reală a pârâtului fiind aceea de a o constrânge pe reclamantă să aibă un comportament dorit de el.

În acest context, instanța a reținut că pârâtul a avut un comportament abuziv, prin care a încercat să subordoneze voința soției și a celor doi copii propriei voințe și propriilor scopuri, în caz de refuz recurgând la violență fizică, verbală și amenințări cu acte de violență sau de natură a produce persoanelor vizate o stare de temere. Ca urmare, instanța a apreciat, pe de o parte, că pârâtul a săvârșit fapte de violență de natura celor enumerate în art. 3 din Legea nr. 217/2003 și, pe de altă parte, că temerea reclamantei legată de producerea unui rău de către pârât este reală și de natură a constitui o formă de constrângere psihică, care se circumscrie domeniului de aplicare al Legii nr. 217/2003 privind prevenirea și combaterea violenței domestice.

Instanța a mai reținut că și copiii martori ai violențelor din familie au calitatea de victime, chiar dacă nu formulează personal plângere, temeiul de drept fiind dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 217/2013.

Pe fondul cauzei, astfel cum a fost reținută situația de fapt, instanța a constatat în primul rând existența unor multiple forme de violență exercitate de pârât asupra soției și copiilor – insulte și amenințări, incluzând violența verbală și psihică, precum și crearea temerii – juste, în aprecierea reclamantilor – că pârâtul va recurge la acte de violență împotriva lor. Ceea ce este esențial în situații similare celei de față este săvârșirea unor acte de amenințare cu un rău – fizic sau psihologic, repetat, la adresa membrilor familiei sale, căruia victimele nu i se pot opune și care este de natură a le induce temerea rezonabilă, după aprecierea lor, că se află într-un pericol iminent. Or, contextul conflictual în care s-au produs faptele la adresa membrilor familiei pârâtului impune ca aceștia să aibă contacte limitate o perioadă de timp cu pârâtul, pentru a se evita generarea și escaladarea unui nou conflict.

Mai reține instanța că pârâtul a formulat apel împotriva sentinței civile nr. X/29.04.2020, soluționat prin decizia nr. A/24.06.2020 pronunțată de Tribunalul București, Secția a V-a civilă, prin care s-a respins apelul ca nefondat. În motivarea soluției, s-a reținut că apelul nu a fost motivat în termen, astfel că instanța de apel s-a pronunțat, în fond, numai pe baza celor invocate la prima instanță, așa cum prevăd dispozițiile art. 476 alin. (2) C. pr. civ.

Analizând probatoriul administrat în cauză în primă instanță și în apel, instanța de control judiciar a constatat că integritatea fizică și psihică a intimitei-reclamante și a fiilor părților a fost pusă în pericol prin actele de violență fizică, verbală și psihologică ale apelantului-pârât, în sensul prevăzut de art. 4 lit. a), b) și c) din Legea nr. 217/2013, iar în scopul înlăturării acestei stări de pericol imediat se impunea emiterea unui ordin de protecție, prin care să se dispună, cu caracter provizoriu, măsurile de protecție specială prevăzute de art. 23 alin. (1) lit. a), d) și f) din Legea nr. 217/2003, mai ales că măsurile urmează a fi dispuse pe o perioadă limitată, de șase luni, nefiind de natură să afecteze un timp îndelungat drepturile parentale ale pârâtului-apelant, care are la dispoziție alte căi legale pentru a-și proteja aceste drepturi, precum și posibilitatea să solicite oricând revocarea acestui ordin de protecție sau înlocuirea măsurilor, dacă vor fi întrunite condițiile prevăzute de art. 34 alin. (2) din Legea nr. 217/2003.

Cu privire la cererea de revocare a ordinului de protecție, instanța reține că pentru analiza prezentei cereri trebuie avute în vedere prevederile legale care stabilesc condițiile în care o măsura de protecție poate fi revocată, acestea fiind enunțate de art. 34 din Legea nr. 217/2003:

„(1) Persoana împotriva căreia s-a dispus o măsură prin ordinul de protecție pe durata maximă poate solicita revocarea ordinului sau înlocuirea măsurii dispuse.

(2) Revocarea se poate dispune dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții:

a) agresorul a respectat interdicțiile sau obligațiile impuse;

b) agresorul a urmat consiliere psihologică, psihoterapie, tratament de dezintoxicare ori orice altă formă de consiliere sau terapie care a fost stabilită în sarcina sa ori care i-a fost recomandată sau a respectat măsurile de siguranță, dacă asemenea măsuri s-au luat, potrivit legii;

c) dacă există o evaluare a riscului de recidivă realizată potrivit competențelor de către un serviciu de probațiune, care indică un grad de risc suficient de scăzut și faptul că agresorul nu mai prezintă un real

pericol pentru victima violenței domestice sau pentru familia acesteia, astfel cum este definită potrivit prevederilor art. 5.

(3) Cererea de revocare se soluționează cu citarea părților și a unității de poliție care a pus în executare ordinul de protecție a cărui revocare se solicită. Participarea procurorului este obligatorie”.

În ceea ce privește prima condiție, nu au fost depuse la dosar probe din care să reiasă că reclamantul nu ar fi respectat interdicțiile impuse prin acest ordin de protecție.

Referitor la cea de-a doua condiție pentru a se putea dispune revocarea unui ordin de protecție, instanța constată că nu s-a luat măsura obligării reclamantului la consiliere psihologică, psihoterapie, tratament de dezintoxicare ori orice altă formă de consiliere sau terapie.

Referitor la cea de-a treia condiție pentru a se putea dispune revocarea unui ordin de protecție, instanța constată că aceasta nu este îndeplinită, în sensul că nu există o evaluare a riscului de recidivă realizată potrivit competențelor de către un serviciu de probațiune, care indică un grad de risc suficient de scăzut și faptul că agresorul nu mai prezintă un real pericol pentru victima violenței domestice sau pentru familia acesteia. O astfel de dovadă nu a fost făcută în cauză, iar sarcina acestei probe revenea reclamantului, conform dispozițiilor prevăzute de art. 249 C. pr. civ.

Prin Decizia ÎCCJ nr. 50/2020, nemotivată și nepublicată în Monitorul Oficial, s-a stabilit că „în situația în care persoana împotriva căreia s-a emis ordinul de protecție nu este implicată într-un dosar penal, pentru a se dispune revocarea ordinului nu trebuie întocmită de către serviciul de probațiune o evaluare a riscului de recidivă, conform art. 34 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 217/2003. În acest caz, instanța va efectua o evaluare proprie a existenței unui risc real pentru victima violenței domestice sau pentru familia acesteia din partea persoanei împotriva căreia s-a emis ordinul de restricție”.

Instanța constată că împotriva reclamantului din prezenta cerere s-a formulat de către soția și fiica sa la data de 27.04.2020 plângere penală,

formându-se dosarul nr. 000/P/2020. Având în vedere că decizia ÎCCJ nu este încă motivată, nu se poate aprecia cu privire la înțelesul sintagmei „persoana împotriva căreia s-a emis ordinul de protecție nu este implicată într-un dosar penal”. De asemenea, instanța are în vedere că această decizie va deveni obligatorie de la momentul publicării sale în Monitorul Oficial.

Instanța, în raport de cele reținute în sentința civilă nr. X/29.04.2020 și de probele administrate în prezenta cauză, apreciază că nu există indicii suficiente pentru a se considera că motivele avute în vedere de instanța care a emis ordinul de protecție au dispărut, astfel că se poate considera că starea de pericol pentru victimele violenței subzistă.

Are în vedere instanța că atât instanța de fond, cât și cea de apel au reținut că reclamantul din prezenta cerere a avut un comportament abuziv, prin care a încercat să subordoneze voința soției și a celor doi copii propriei voințe și propriilor scopuri, în caz de refuz recurgând la violență fizică, verbală și amenințări cu acte de violență sau de natură a produce persoanelor vizate o stare de temere, ceea ce indică un risc ridicat ca acestea să se repete de fiecare dată când acesta se află în asemenea contexte.

Mai reține instanța că în mare parte susținerile din cuprinsul cererii introductive reprezintă nemulțumirile reclamantului față de sentința prin care s-a dispus emiterea ordinului de protecție împotriva sa, aspecte ce exced obiectului prezentei cereri. **Procedura de revocare a ordinului de protecție nu are natura juridică a unei căi de atac împotriva hotărârii judecătorești prin care s-a dispus emiterea ordinului de protecție.**

Instanța apreciază că sunt lipsite de relevanță juridică în procedura revocării ordinului de protecție atașamentul și grija reclamantului față de minori sau faptul că ordinul de protecție emis îi afectează relația cu copiii.

Nici faptul că reclamantul a urmat ședințe de consiliere psihologică ulterior emiterii ordinului de protecție nu reprezintă o garanție a schimbării comportamentului acestuia. Este îmbucurător că reclamantul

a înțeles, din proprie inițiativă, să consulte un psiholog, însă participarea la ședințe de terapie nu conduce, în mod automat, instanța la concluzia că acesta chiar și-a schimbat comportamentul și nu mai reprezintă un pericol pentru pârâtă și pentru copiii minori ai părților. Din raportul de evaluare și consiliere psihologică efectuat de psiholog A.V. reiese că reclamantul a urmat online 4 ședințe de evaluare/consiliere psihologică, însă acest raport nu a avut ca obiectiv evaluarea riscului de recidivă, ci doar stabilirea profilului de personalitate și identificarea dificultăților personale și a unor moduri de ameliorare a acestora, având ca obiectiv o mai bună integrare socială.

Față de aceste considerente de fapt și de drept, instanța va respinge acțiunea reclamantului ca neîntemeiată.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge cererea de revocare a ordinului de protecție formulată de reclamantul A.A., CNP ..., cu domiciliul în jud. Giurgiu, în contradictoriu cu pârâta A.L.M., CNP ..., cu domiciliul în București, sector 5, ca neîntemeiată.

Cu drept de apel, care se depune la Judecătoria Sector 5 București, în termen de 3 zile de la pronunțare.

NOTĂ

Agresorul a formulat apel împotriva hotărârii de respingere a cererii pentru revocarea ordinului de protecție. Agresorul a depus în cauză un raport de evaluare psihologică, nu pentru a dovedi faptul că a conștientizat gravitatea faptelor sale, ci mai degrabă pentru a critica sentința prin care a fost emis ordinul de protecție. Nici în fața instanței agresorul nu s-a abținut să-și acuze soția (că este rea, diabolică, răzbunătoare), accentuând faptul că ordinul

de protecție emis îi va afecta cariera. În schimb, agresorul a încercat să-i intimideze pe toți cei din jurul victimei, astfel încât aceasta să nu mai aibă nicio susținere și să fie nevoită să se întoarcă la el. Agresorul nu acceptă ideea că a pierdut controlul asupra soției și a celor doi copii (unul major și unul minor) și generează un val de reclamații, acuzații, procese etc. împotriva acestora.

Împotriva hotărârii prin care s-a respins cererea de revocare a ordinului de protecție agresorul a formulat apel, care a fost respins ca nefondat.

În fața instanței de apel agresorul a depus probe noi, respectiv un răspuns emis de către Serviciul de Probațiune București, în care se menționa că agresorul „nu se regăsește în evidențele Serviciului de Probațiune București ca persoană inculpată/condamnată, nefiind făcută nicio evaluare a riscului acestuia” și o caracterizare întocmită de către psihologul DGASPC Sector 5 București.

De menționat faptul că agresorul ocupă o funcție publică, de conducere, care l-a ajutat să obțină această caracterizare în decurs de 5 zile, în condițiile în care nu a existat timpul necesar pentru a fi evaluat și consiliat psihologic, ba mai mult, nu îndeplinea niciunul dintre criteriile de includere în programul de servicii sociale furnizate de DGASPC. A continuat să-și hărțuiască soția formulând numeroase sesizări împotriva acesteia.

În condițiile în care procesul de divorț se află abia în procedura administrativă, victima și copilul minor urmează ședințe de consiliere psihologică pentru a putea face față presiunilor exercitate de către agresor.

ORDIN DE PROTECȚIE EMIS ÎN FAVOAREA UNEI REFUGIATE

Ordin de protecție emis în favoarea unei refugiate. Starea de pericol reținută de instanță în contextul amenințărilor cu moartea proferate de către pârât

(Judecătoria Timișoara, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 13.02.2020 pronunțată de către Judecătoria Timișoara s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată la data de 20.12.2019, Parchetul de pe lângă Judecătoria Timișoara, în numele reclamantei E.K.M., în baza art. 22⁷ alin. (6) din Legea nr. 217/2003, modificată și completată, a solicitat emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului L.S., prin care să se dispună obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 300 de m. față de reclamantă și interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima.

În motivarea în fapt a cererii s-a arătat că pârâtul este soțul reclamantei și că, din luna noiembrie 2019, pârâtul o amenință cu acte de violență fizică cu scopul de a se răzbuna fiindcă aceasta l-a părăsit, plecând din Centrul Regional de Proceduri și Cazare pentru Solicitanții de Azil Timișoara împreună cu actualul ei iubit, M.G.R..

Fiindcă ambele părți sunt cetățeni iranieni, cu ocazia verificărilor efectuate de poliție a fost folosit, pentru a asigura comunicarea verbală cu părțile, interpretul B.A., cetățean iranian care colaborează cu IGI Timiș în relația cu cetățenii, întrucât nu a fost identificat un interpret autorizat care să înțeleagă dialectul vorbit de părți, așa cum se menționează în cererea de emitere a ordinului de protecție, formulată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Timișoara, în numele reclamantei E.K.M.

Pârâtul nu a formulat întâmpinare.

La solicitarea instanței, Baroul Timiș a numit un avocat din oficiu pentru pârât, în baza art. 27 alin. (4) din Legea nr. 217/2003, republicată, care să asigure asistență juridică pârâtului în cauză, în persoana dnei avocat P.L., conform delegației nr. 298/10.01.2020, emisă de Baroul Timiș (fila 61 dosar).

Întrucât, conform adresei nr. 127/14.01.2020 a Tribunalului Timiș (fila 62 dosar), din analiza registrului traducătorilor și interpreților autorizați existent la nivelul Tribunalului Timiș s-a constatat că nu există nicio persoană autorizată ca traducător de limba farsi, la solicitarea avocateror părților de desemnare a unui traducător de limba farsi în cauză, care să înlesnească comunicarea cu părțile, având în vedere că acestea nu sunt cunoscătoare ale limbii române, fiind în procedura de acordare a statutului de refugiat, și având în vedere și că ambele avocate au căzut de acord să fie desemnat traducător în cauză, instanța, văzând art. 225 alin. (1) C. pr. civ., raportat la art. 150 alin. (4) C. pr. civ., în lipsa unui traducător autorizat de limba farsi și în baza acordului avocateror părților, l-a numit pe dl. S.A.R., domiciliat în Timișoara, aflat pe lista traducătorilor folosiți de Judecătoria Timișoara în dosarele cu refugiați (filele 84-85 dosar), pentru a asigura, în cauză, comunicarea cu cele două părți, cetățeni iranieni necunoscători de limba română.

Examinând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Prin ordinul de protecție provizoriu emis de Secția 3 Poliție Urbană Timișoara la data de 19.12.2019, confirmat, la data de 20.12.2019, de Parchetul de pe lângă Judecătoria Timișoara (filele 7-8 dosar), s-a dispus, pentru o perioadă de 5 zile, adică până la data de 23.12.2019, ca pârâtul să păstreze o distanță minimă de 300 de metri față de reclamantă, pe motiv că pârâtul a amenințat-o cu acte de violență fizică pe reclamantă.

În declarația dată de pârât prin intermediul interpretului B.A., pârâtul a arătat că părțile sunt căsătorite, au venit în România la începutul anului 2018, fiind cazate la Centrul Regional de Proceduri și Cazare pentru Solicitanți de Azil Timișoara, că acolo au stat în aceeași cameră cu M.G.R. circa 3 luni, până la data de 14.11.2019, când reclamanta l-a

părăsit pe pârât și a plecat cu M.G.R. într-o locație necunoscută de pârât. Pârâtul nu a acceptat faptul că a fost părăsit de reclamantă, a mers la locul de muncă al acesteia ca să afle unde o poate găsi și, după data de 14.11.2019, pârâtul nu și-a mai contactat în nici un fel soția și nici pe concubinul ei. Pârâtul declară că el nu a agresat-o fizic niciodată pe reclamantă și nici nu a amenințat-o vreodată cu ceva pe aceasta (filele 14-15 dosar).

Martorul M.G.R., audiat la termenul de judecată din data de 12.02.2020, la propunerea reclamantei, a declarat că a cunoscut ambele părți în România, la Centrul Deschis pentru Solicitanții de Azil din Timișoara, că reclamanta este soția pârâtului, că a constatat că părțile se certau foarte des, din diferite motive, că reclamanta și-a găsit loc de muncă în Timișoara, însă pârâtul nu muncea și mereu îi cerea bani acesteia; că, din septembrie 2019, martorul a locuit în aceeași încăpere cu părțile și cu alte persoane, că pârâtul, atunci când se certa cu reclamanta, o amenința pe aceasta că o va omorî și că îi va omorî și familia, și, de asemenea, îi adresa reclamantei cuvinte jignitoare; că reclamantei îi era frică de pârât, că, din 14 noiembrie 2019, reclamanta a început o relație de concubinaj cu martorul, că amenințările pârâtului la adresa reclamantei au fost și înainte și după ce martorul a început relația de concubinaj cu ea. Martorul a mai declarat că reclamanta a blocat numărul de telefon al pârâtului, pentru că acesta a continuat să o sune după ce s-a emis ordinul de protecție provizoriu, iar atunci pârâtul a început să-i trimită reclamantei mesaje pe telefonul mobil, de amenințare cu moartea, atât la adresa ei, cât și la adresa familiei ei, că acum reclamanta este mai liniștită pentru că există ordinul de protecție provizoriu, dar îi este teamă de pârât, că reclamanta a avut loc de muncă în România vreo 2 ani, dar nu mai lucrează de 3 luni, că, de la un prieten, știe că **pârâtul a fost de câteva ori la locul de muncă al reclamantei, iar o dată a mers acolo cu un cuțit și o căuta pe reclamantă, că în societatea iraniană femeile bănuite de concubinaj sunt condamnate la moarte** (fila 94 dosar).

Potrivit actului nr. 779343 seria A/87, eliberat de Organizația de Stat pentru Înregistrarea Actelor și Proprietăților din Republica Islamică Iran,

Biroul Înregistrării Căsătorii nr. 15, zona înregistrării Eslamshahr (filele 74-83 dosar), tradusă din limba persană în limba română de traducător autorizat S.L. (filele 71-73 dosar), rezultă că reclamanta este soția pârâtului, cei doi căsătorindu-se la data de 15.12.2009, căsătoria lor fiind înregistrată sub nr. 26785.

Conform art. 1 din Legea nr. 217/2003, modificată și completată, prevenirea și combaterea violenței domestice fac parte din politica integrată de ocrotire și sprijinire a familiei și reprezintă o importantă problemă de sănătate publică.

Potrivit art. 3 alin. (1) din legea menționată mai sus, în sensul legii, violența domestică înseamnă orice inacțiune sau acțiune intenționată de violență fizică, sexuală, psihologică, economică, socială sau spirituală care se produce în mediul familial sau domestic ori între soți sau foști soți, precum și între actuali sau foști parteneri, indiferent dacă agresorul locuiește sau a locuit împreună cu victima.

Conform art. 22⁷ alin. (6) din Legea nr. 217/2003, modificată și completată, imediat după confirmarea necesității menținerii măsurilor de protecție dispuse de organul de poliție prin ordinul de protecție provizoriu, aplicând o rezoluție cu caracter administrativ pe exemplarul original al acestuia, procurorul înaintează ordinul de protecție provizoriu, însoțit de documentele care au stat la baza emiterii lui și confirmării acestuia, judecătoriei competente în a cărei rază teritorială a fost emis, însoțit de o cerere pentru emiterea ordinului de protecție, întocmită potrivit prevederilor art. 25 alin. (3) lit. a) și art. 26 din lege.

La art. 22⁷ alin. (7) din Legea nr. 217/2003, modificată și completată, se prevede că, în situația înaintării ordinului de protecție provizoriu potrivit alin. (6), durata inițială pentru care a fost dispus se prelungește, de drept, cu durata necesară îndeplinirii procedurii judiciare de emitere a ordinului de protecție, cu informarea agresorului despre acest fapt, pentru ca la art. 22⁹ din aceeași lege să se prevadă că dispozițiile capitolului III¹ din lege, intitulat „Ordinul de protecție provizoriu”, se completează în mod corespunzător cu cele privind ordinul de protecție, acest din urmă ordin fiind reglementat în capitolul IV, de la art. 23 până la art. 35 din lege.

Potrivit art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, modificată și completată, persoana a cărei viață, integritate fizică sau psihică ori libertate este pusă în pericol printr-un act de violență din partea unui membru al familiei poate solicita instanței ca, în scopul înlăturării stării de pericol, să emită un ordin de protecție prin care să se dispună, cu caracter provizoriu, una ori mai multe dintre măsuri (...).

Câtă vreme pârâtul este soțul reclamantei, instanța, conform art. 5 lit. b) din Legea nr. 217/2003, modificată și completată, reține că relațiile dintre părți se încadrează în relațiile de familie, în sensul legii menționate, reclamanta putând uza de dispozițiile acestei legi pentru a putea obține luarea unor măsuri de protecție în contra pârâtului.

Având în vedere depoziția martorului audiat în cauză, ținând seama de faptul că însuși pârâtul a declarat, cu ocazia cercetărilor făcute de poliție, că nu a acceptat gândul că a fost părăsit de soția lui, instanța și-a format convingerea că pârâtul, într-adevăr, pe fondul geloziei, a manifestat acte de violență verbală și psihologică față de reclamantă, în sensul art. 5 din legea în discuție, adresându-i acesteia cuvinte jignitoare și amenințări chiar cu moartea, producându-i reclamantei o stare de temere. Temerea reclamantei față de pârât este pe deplin justificată, cu atât mai mult cu cât este evidentă diferența de forță fizică între reclamantă, ca femeie, și pârât, un bărbat tânăr și în putere.

Așadar, ținând seama și de faptul că sentimentul de gelozie este însoțit, de cele mai multe ori, de acte de violență îndreptate împotriva soțului, ceea ce s-a dovedit a se întâmpla și în cazul de față, instanța, reținând că reclamanta, conform art. 5 alin. (2) din Legea nr. 217/2003, modificată și completată, este victimă a violenței domestice, și că se impune prevenirea unor noi incidente, care ar putea pune în pericol nu doar integritatea psihică, ci și pe cea fizică a reclamantei, și, nu în ultimul rând, chiar viața acesteia, scopul prioritar al Legii nr. 217/2003, modificată și completată, fiind tocmai acela de a preveni violența în familie (art. 1). În contextul celor de mai sus, este deosebit de relevant faptul că pârâtul, care a exercitat acte de violență verbală și psihologică față de reclamantă, ar putea recidiva, pe fondul geloziei, în sensul de a avea

reacții de violență față de reclamantă și în situații viitoare, și chiar de o mai mare gravitate.

Față de cele ce preced, ținând cont de scopul de prevenție pentru care a fost instituit prin lege ordinul de protecție, ceea ce înseamnă că nu trebuie să se aștepte ca actele de violență să devină cotidiene și de o gravitate tot mai mare, ci trebuie acționat de îndată pentru a împiedica producerea lor în viitor, instanța reține că, pentru protejarea reclamantei, prin asigurarea unui confort fizic și psihic și înlăturarea oricărei stări de pericol ce ar putea veni din partea pârâtului, se impune emiterea unui ordin de protecție prin care să i se interzică pârâtului să se apropie la o distanță mai mică de 300 de m față de reclamantă și să i se interzică acestuia orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu reclamanta.

Așa fiind, instanța va admite cererea formulată și precizată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Timișoara, în numele reclamantei E.K.M., și, în baza art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, modificată și completată, va dispune ca atare, emițând un ordin de protecție prin care îi va interzice pârâtului să se apropie la o distanță mai mică de 300 de m față de reclamantă și îi va interzice acesteia orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu reclamanta, iar în baza art. 24 din Legea nr. 217/2003, modificată și completată, instanța va stabili durata măsurilor ce se vor dispune pentru o perioadă de 6 luni, începând de la data emiterii ordinului de protecție.

Având în vedere că art. 2 din Legea nr. 25/2012, privind modificarea și completarea Legii nr. 217/2003, prevede că „Prezenta lege se completează cu prevederile corespunzătoare din Codul penal, Codul civil, Codul de procedură penală și Codul de procedură civilă”, ținând seama și de faptul că, în cazul de față, în baza art. 27 alin. (3) din Legea nr. 217/2003, modificată și completată, pârâtul a avut asigurată asistență juridică obligatorie, prin avocat P.L., în baza delegației pentru asistență judiciară obligatorie nr. 298/10.01.2020, emisă de Baroul Timiș (fila 61 dosar), precum și de art. 272 Cod procedură penală, în conformitate cu care cheltuielile necesare pentru onorariile avocaților se acoperă din sumele avansate de stat sau plătite de părți, cheltuielile judiciare

avansate de stat fiind cuprinse distinct, după caz, în bugetul de venituri și cheltuieli al Ministerului Justiției, Ministerului Public, precum și al altor ministere de resort, dar și de art. 274 alin. (1) Cod procedură penală, în conformitate cu care, în caz de condamnare, cheltuielile judiciare privind avocații din oficiu, avansate de stat, rămân în sarcina statului, instanța, ținând seama și de art. 2, pct. 1 lit. o), coroborat cu art. 10 din Protocolul privind stabilirea onorariilor avocaților pentru furnizarea serviciilor de asistență juridică în materie penală pentru prestarea, în cadrul sistemului de ajutor public judiciar, a serviciilor de asistență juridică și/sau reprezentare ori de asistență extrajudiciară, precum și pentru asigurarea serviciilor de asistență juridică privind accesul internațional la justiție în materie civilă și cooperare judiciară internațională în materie penală, încheiat între Ministerul Justiției și Uniunea Națională a Barourilor din România, înregistrat cu nr. 14511/14.02.2019 la Ministerul Justiției, cu nr. 351/C/14.02.2019 la Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, și cu nr. 37 AUT/14.02.2019 la Uniunea Națională a Barourilor din România, în conformitate cu care onorariul minim care se cuvine avocatului pentru asigurarea serviciilor de asistență juridică în fața instanțelor de judecată, în cereri având ca obiect instituirea ordinului de protecție este de 500 de lei, va dispune plata sumei de 500 de lei, reprezentând onorariul avocatei P.L., desemnată din oficiu pentru pârât, din fondul Ministerului Justiției către Baroul Timiș.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată solicitate de reclamantă, prin avocata sa, la dezbaterile pe fond, constând în onorariul de avocat, *instanța*, având în vedere că, potrivit art. 451 alin. (1) C. pr. civ., în categoria cheltuielilor de judecată intră, printre altele, și onorariile avocaților, în baza art. 453 alin. (1) C. civ., conform căruia partea care câștigă procesul este îndreptățită să pretindă de la cealaltă parte cheltuielile de judecată, va obligata pârâtul să plătească reclamantei suma de 1200 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariul avocațial achitat de reclamantă conform facturii seria A nr. 250, emisă la data de 13.01.2020, de Cabinet de Avocat A.F. (fila 97 dosar), și a chitanței nr. 83/15.01.2020, eliberată de Cabinet de Avocat A.F. (fila 96 dosar).

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Timișoara, în numele reclamantei E.K.M., având CNP ..., domiciliată în Timișoara, împotriva pârâtului L.S., având CNP ..., cu reședința la Centrul de Cazare Solicitanți Azil din Timișoara.

Interzice pârâtului ca, timp de 6 luni, începând cu data de 13.02.2020, să se apropie la o distanță mai mică de 300 de m față de reclamantă.

Interzice pârâtului, timp de 6 luni, începând cu data de 13.02.2020, orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu reclamanta.

Încălcarea oricăreia dintre măsurile dispuse prin prezentul ordin de protecție constituie infracțiune, conform art. 32 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, modificată și completată.

Dispune plata sumei de 500 de lei, reprezentând onorariul avocatei P.L., desemnată din oficiu pentru pârât, din fondul Ministerului Justiției către Baroul Timiș.

Obligă pârâtul să plătească reclamantei suma de 1200 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Cu drept de apel în termen de 3 zile de la pronunțare, cererea de apel urmând să fie depusă la Judecătoria Timișoara.

Executorie.

Pronunțată la data de 13.02.2020, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

NOTĂ

Cerere înregistrată la 20.12.2019, cu prim termen de judecată la 15.01.2020, cauza amânată pentru 12.02.2020, din cauza dificultăților de identificare a unui interpret autorizat care să cunoască dialectul limbii persane cunoscut de părți. Pârâtul nu a formulat apel împotriva hotărârii prin care s-a emis ordin de protecție.

Reclamanta este de origine din Iran și a ajuns în România ilegal împreună cu soțul ei, solicitând azil, invocând probleme politice ale soțului. Cererile lor au fost respinse – între timp însă, situația de violență domestică, ce le marca relația încă dinainte să plece din Iran, s-a acutizat, iar femeia a cerut protecția autorităților.

După aproape un an petrecut în procedura de azil din România, reclamanta a apelat la serviciile unor ONG-uri pentru a se putea separa de soț și pentru a obține un ordin de protecție.

Cererile de azil au fost respinse definitiv. Soțul agresor a fost returnat în Iran, însă reclamanta a solicitat și a obținut accesul la o nouă procedură de azil, pe baza unor dovezi și elemente noi – inclusiv a ordinului de protecție. Ea a obținut în cele din urmă și statut de refugiat în România, după ce a arătat care este situația femeilor în Iran, limitările drepturilor fundamentale la care ar fi expusă dacă s-ar întoarce în țara natală, lipsa protecției pentru victimele violenței domestice, imposibilitatea de a divorța fără acordul soțului și riscul de a cădea victimă a unei crime de onoare.

Și în acest caz ordinul de protecție a schimbat destinul unei femei, redându-i practic dreptul la viață. Acest lucru s-a întâmplat pentru că un judecător a perceput în mod corect pericolul în care s-a aflat această femeie musulmană care a îndrăznit să-și părăsească soțul și să înceapă o nouă relație cu un alt bărbat.

UN CAZ COMPLEX DE VIOLENȚĂ FIZICĂ ȘI PSIHOLOGICĂ

Victimă care a beneficiat de 12 ordine de protecție în perioada 2013-2020. Beneficiar al ordinelor de protecție a fost inclusiv fiul părților, în perioada în care a fost minor. Agresorul a încălcat toate ordinele de protecție, agăsând fizic victima în spații publice.

Se vor reda ultimele 4 ordine de protecție.

**Al nouălea ordin de protecție emis pentru violență fizică
și psihologică**

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 18.04.2018 pronunțată de către Judecătoria Sectorului 3 București s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată la data de 16.04.2018, reclamanta-victimă N.A., în contradictoriu cu pârâtul-agresor N.N.N., a solicitat emiterea unui ordin de protecție prin care să se dispună obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de victimă și minorul I.N.R., față de reședința din sector 3, București și unitatea de învățământ a minorului – respectiv Școala Generală X, sector 3, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alt mod cu victima.

În motivarea cererii, reclamanta-victimă a arătat că a avut o relație de căsătorie cu pârâtul care a durat circa 18 ani, căsătorie din care a rezultat un fiu care în prezent are 17 ani. A divorțat de pârât, l-a evacuat pe acesta și au fost emise împotriva pârâtului 8 ordine de protecție.

Împotriva pârâtului a depus zeci de plângeri și sesizări, însă nu s-a luat nicio măsură. După ultimul ordin de protecție pârâtul a plecat din țară și nu a mai deranjat-o, însă după ce a revenit în țară, scandalurile au reînceput.

Începând cu data de 8 aprilie pârâtul a început să amenințe din nou, a urmărit-o pe reclamantă la metrou, a palmuit-o, a urmărit-o în locurile în care aceasta lucrează și a fost nevoită să-și ia concediu pentru a sta ascunsă. Pârâtul țipă pe stradă că reclamanta i-a luat casa și că o omoară pe ea și pe copil, pe tatăl reclamantei și frații acesteia; pârâtul nu a respectat niciunul dintre ordinele de protecție emise până acum și este disperată, crezând că o va omorî.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Reclamanta și pârâtul au calitatea de foști soți, fiind divorțați conform sentinței civile nr. X/22.05.2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București în dosarul nr. X/301/2013. Din căsătorie a rezultat minorul I.N.R., născut la data de 13.08.2000, a cărui locuință a fost stabilită la mamă și asupra căruia s-a dispus, prin sentința civilă nr. X/05.06.2015, ca mama să exercite în mod exclusiv autoritatea părintească.

Instanța reține din înscrisurile depuse de reclamanta-victimă că prin decizia civilă nr. X/22.11.2016, pronunțată de Tribunalul București, Secția a V-a civilă, s-a dispus evacuarea pârâtului din imobilul situat în București, sector 3.

În speță, pentru protejarea reclamantei de agresivitatea pârâtului instanțele au dispus măsuri de protecție succesive, al optulea ordin de protecție emis împotriva pârâtului fiind pronunțat la data de 17.07.2017 pentru o perioadă de 6 luni, care a expirat pe data de 17.02.2018.

Din declarația martorului audiat în cauză, fiul reclamantei, I.N.R., instanța reține că acesta știe din discuțiile cu vecinii că pârâtul ar fi fost plecat din țară și astfel au fost lăsați în pace o perioadă de cca. 4-5 luni. De la reclamanta-victimă, martorul știe că ar fi fost bătută de pârât după Paști, pe 11 aprilie, după care pârâtul a venit în fiecare seară cu scandal și amenințări.

Față de probele administrate în cauză, instanța reține că pârâtul nu renunță la acțiunile sale violente, a bătut-o pe reclamantă în luna aprilie

2018 și a venit periodic la locuința fostei soții și a minorului, deși acest lucru îi este interzis, nesocotind hotărârile instanței și măsurile de executare dispuse deja de poliție.

Reclamanta este în continuare vulnerabilă în fața unei persoane care acționează pe fondul furiei generate de încercările acesteia de a-l înlătura pe pârât din viața sa, exacerbate de consumul de alcool.

Aceste acte de violență comise de pârât pot degenera în fapte mai grave, integritatea fizică a reclamantei și a minorului fiind puse în pericol; în același timp, acțiunile acestuia, necontrolabile pe fondul consumului de alcool, sunt de natură să afecteze grav integritatea psihică a reclamantei și minorului.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta N.A., cu domiciliul în sector 3, București, în contradictoriu cu pârâtul N.N.N., cu domiciliul în sector 3, București. În temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003:

Emite următorul ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni de la data emiterii, dispune următoarele:

– Obligarea pârâtului-agresor N.N.N. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă N.A. și față de minorul I.N.R.;

– Obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 100 m față de locuința reclamantei-victime și a minorului, situată în București, sectorul 3;

– Obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 100 m față de școala minorului, respectiv Colegiul X cu sediul în București, sectorul 3;

– Interzicerea pentru pârâtul-agresor a oricărui contact cu reclamanta-victimă și cu minorul, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod. Dispune obligarea pârâtului-agresor la consiliere psihologică.

EXECUTORIU.

Al zecelea ordin de protecție emis pentru violență psihologică

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 18.10.2018 pronunțată de către Judecătoria Sectorului 3 București s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 3 București la data de 17.10.2018, reclamanta victimă N.A. a solicitat instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța în contradictoriu cu pârâțul agresor N.N.N., să dispună emiterea unui ordin de protecție cu următoarele măsuri: obligarea pârâtului-agresor la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victimă de 300 m, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima, obligarea agresorului să urmeze consiliere psihologică sau psihoterapie și internarea nevoluntară, în condițiile Legii sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002, republicată, având în vedere că împotriva pârâtului s-au emis încă 9 ordine de protecție consecutive, integrarea acestuia într-un program de asistență a persoanelor consumatoare de droguri, conform art. 22 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere că pârâțul este consumator de substanțe psihoactive, obligarea pârâtului de a se prezenta periodic la un interval de timp stabilit de instanță potrivit împrejurărilor la secția de poliție competentă cu supravegherea respectării ordinului de protecție, efectuarea de către organele abilitate de verificări periodice și/sau spontane privind locul în care se află agresorul.

În motivarea în fapt a cererii, reclamanta-victimă a arătat că pârâțul-agresor este fostul ei soț, împotriva căruia a mai formulat plângeri penale și au mai fost emise 9 ordine de protecție, ultimul fiind emis în aprilie 2018.

Reclamanta-victimă a mai arătat că părțile au divorțat din anul 2013, când au fost pronunțate și partajul și evacuarea, iar de atunci atitudinea pârâtului față de reclamantă este una foarte violentă, fiind emise 9

ordine de protecție împotriva lui, ordine care, însă, nu l-au liniștit. Astfel, pârâtul nu înțelege să o lase în pace pe reclamantă, pleacă temporar în străinătate și după aceea o urmărește iar în stații de metrou, autobuz, după colțuri de bloc, o lovește și scuipe pe neașteptate. Reclamanta a precizat că se ferește și stă cu frică ca fostul soț să nu o omoare.

Reclamanta-victimă a mai precizat că fiul lor merge mereu cu ea și o păzește, însă nici acest lucru nu îl calmează pe pârât, astfel că este disperată și terorizată, de două luni fiind terorizată de pârât, văzându-l zilnic în umbră, la metrou, pe stradă, nicio cale legală nefiind eficientă, astfel că solicită internarea acestuia într-un spital cu profil psihiatric.

Reclamanta-victimă este fosta soție a pârâtului-agresor, părțile divorțând în anul 2013, astfel cum rezultă din declarația martorului I.N.R., fiul părților și din sentința civilă nr. X din 22.05.2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 3.

Din susținerile reclamantei-victime coroborate cu declarația martorului audiat în cauză, instanța a reținut că pârâtul agresor o urmărește și o amenință cu moartea pe reclamanta-victimă.

Reclamanta-victimă a fost căutată de pârâtul-agresor și la locul de muncă, unde a amenințat-o că o va omorî și că o va bate.

Martorul a precizat că o însoțește permanent pe mama sa la locul de muncă, unde o duce cu taxiul pentru a nu păți ceva.

De asemenea, instanța a reținut că pârâtul-agresor are probleme cu alcoolul și că a fost internat la Spitalul de Psihiatrie Prof. Dr. Al. Obregia din București.

Martorul a menționat că alaltăieri pârâtul-agresor a amenințat-o cu moartea pe reclamanta-victimă, însă el nu a fost de față. Pârâtul-agresor sună de pe diverse numere de telefon, spunându-le că le va da foc.

De asemenea, martorul l-a descris pe pârât ca fiind un om foarte vulgar, violent și capabil să își ducă planul până la capăt.

Instanța, având în vedere comportamentul agresiv și umilitor al pârâtului-agresor față de fosta soție, reținând că împotriva sa au mai fost emise 9 ordine de protecție, iar reclamanta-victimă a formulat mai multe plângeri penale la Secția 23 Poliție și că împotriva acestuia nu s-a luat

nicio măsură legală, apreciază că integritatea fizică și psihică a reclamantei-victime sunt puse în pericol.

În plus, instanța a reținut că pârâtul-agresor are probleme cu consumul de alcool, însă reclamanta-victimă nu a făcut dovada faptului că pârâtul-agresor ar avea probleme psihice și că ar fi consumator de droguri.

În consecință, pentru considerentele expuse mai sus, instanța va admite cererea în parte și în temeiul art. 23 alin. (1) și (3) lit. b), d) și f) din Legea nr. 217/2003 modificată va emite un ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe o durată de 6 luni de la data emiterii, se vor dispune următoarele: obligarea pârâtul-agresor N.N.N., CNP ... să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta victimă N.A., CNP ..., domiciliată în București, sector 3, față de locuința acesteia situată în București, sector 3 și față de locul de muncă al reclamantei-victime, Societatea CT, cu sediul în București, sector 1.

Instanța va interzice pârâtului-agresor N.N.N., CNP ... orice contact cu reclamanta-victimă N.A., CNP ..., inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

De asemenea, instanța va obliga pârâtul-agresor să urmeze consiliere psihologică, psihoterapie și îi va recomanda luarea unor măsuri de control, efectuarea unui tratament ori a unor forme de îngrijire, în special în scopul consilierii psihologice.

Respinge, în rest, cererea cu privire la internarea nevoluntară și integrarea pârâtului într-un program de asistență a persoanelor consumatoare de droguri, ca neîntemeiată, în condițiile în care reclamanta-victimă nu a depus la dosar acte medicale din care să rezulte problemele psihice ale pârâtului și nici nu a făcut dovada faptului că pârâtul-agresor este consumator de droguri, văzând și dispozițiile art. 249 C. pr. civ.

Conform art. 29 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 217/2003, ordinul este executoriu. Executarea hotărârii se va face fără somație sau trecerea vreunui termen. Respectarea ordinului de protecție este obligatorie și pentru persoana protejată prin intermediul său. Încălcarea oricăreia

dintre măsurile dispuse prin ordinul de protecție constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoarea de la o lună la un an.

În temeiul art. 31 alin. (1) din Legea nr. 217/2003 prezentul ordin se va comunica de îndată structurilor Poliției Române de la locuința victimei și a agresorului.

În temeiul art. 31 alin. (2) și (4) din Legea nr. 217/2003 va dispune punerea de îndată în executare a prezentului ordin de protecție de către sau sub supravegherea poliției, care are obligația să sesizeze organul de urmărire penală în caz de sustragere de la executare.

În temeiul art. 453 C. pr. civ., instanța îl va obliga pe pârâțul-agresor să plătească Statului, prin Ministerul Finanțelor Publice, onorariul pentru avocat din oficiu în valoare de 260 lei, virat către Baroul de Avocați București, plătit din fondurile Ministerului Justiției și va lua act că reclamanta-victimă nu solicită cheltuieli de judecată.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite, în parte, cererea formulată de reclamanta victimă N.A., cu domiciliul în București, sector 3 împotriva pârâtului agresor N.N.N., cu ultimul domiciliu cunoscut în București, sector 3.

Emite următorul ORDIN DE PROTECȚIE prin care, cu caracter provizoriu, pe durată de 6 luni:

– Obligă pârâțul-agresor N.N.N. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă N.A., domiciliată în București, sector 3, față de locuința acesteia situată în București, sector 3 și față de locul de muncă al reclamantei, Societatea CT, cu sediul în București, sector 1.

– Interzice pârâtului-agresor N.N.N., orice contact cu reclamanta-victimă N.A., inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

– Obligă pârâțul-agresor să urmeze consiliere psihologică, psihoterapie și îi recomandă luarea unor măsuri de control, efectuarea unui tratament ori a unor forme de îngrijire, în special în scopul consilierii psihologice.

Respinge în rest cererea, ca neîntemeiată.

Executoriul fără somație sau trecerea vreunui termen.

Al unsprezecelea ordin de protecție emis pentru violență fizică și psihologică

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 25.07.2019 pronunțată de către Judecătoria Sectorului 3 București s-a constatat faptul că la data de 23.07.2019 a fost înregistrată pe rolul acestei instanțe cauza cu numărul X/301/2019 privind pe reclamanta-victimă N.A., în contradictoriu cu pârâtul-agresor N.N.N., având ca obiect ordin de protecție, prin care reclamanta a solicitat emiterea unui ordin de protecție, pe o perioadă de 6 luni, prin care să se dispună obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victimă 300 m, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de reședința și locul de muncă al reclamantei CT SRL, cu sediul în sector 1, București și AMB, sector 6, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu victima, obligarea pârâtului să urmeze consiliere psihologică sau psihoterapie, să fie solicitată internarea nevoluntară, în condițiile Legii sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002, republicată, obligarea pârâtului de a se prezenta periodic, la un interval de timp stabilit de instanță potrivit împrejurărilor, la secția de poliție competentă cu supravegherea respectării ordinului de protecție, obligarea pârâtului de a da informații organului de poliție cu privire la noua locuință, în cazul în care prin ordin s-a dispus evacuarea lui din locuința familiei, precum și efectuarea de verificări periodice și/sau spontane privind locul în care se află agresorul.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat, în esență, că a fost căsătorită cu pârâtul până în 2013, când s-a pronunțat divorțul de către Judecătoria Sectorului 3 București.

A mai arătat că din anul 2013 până în prezent a beneficiat de 10 ordine de protecție, precizând că acestea au fost încălcate repetat, împotriva pârâtului nefiind luate măsuri.

S-a arătat că pârâtul are afecțiuni psihice, nu urmează tratament, consumă alcool și are o fixație pe reclamantă, arătând că nu se lasă până nu o omoară. A învederat că pe 12 iulie 2019, în jurul orei 12:00, reclamanta ieșea de la stația de metrou Basarab îndreptându-se spre locul de muncă, unde începea la ora 14:00, dar pentru a nu se întâlni cu pârâtul care aflase unde lucrează și făcuse scandal cu câteva zile înainte, a preferat să meargă mai devreme la muncă de teama unei întâlniri.

A învederat că pârâtul i-a ieșit în față, a împins-o într-un gard, a lovit-o cu palmele, pumnii peste cap, la coaste, provocându-i fracturi costale CV III, CIX CX, stânga, arc posterior excoriații și hematoame. A menționat că a reușit să scape, chemând la fața locului un echipaj de poliție sunând la Secția 23 Poliție, unde i se solicitase anterior să sune, să nu mai apeleze 112, iar echipajul care s-a prezentat la fața locului a chemat o ambulanță, fiind transportată la Spitalul Universitar de Urgență Militar Central – Dr. Carol Davila, unde s-au făcut o serie de investigații și au fost sesizate organele de poliție care i-au relatat că s-a înregistrat un dosar penal, fără a-i indica un număr, fără emiterea unui ordin provizoriu și sugerându-i reclamantei să se adreseze Secției 23 Poliție, pe raza căreia domiciliază.

Reclamanta a mai menționat că s-a prezentat la INML „Mina Minovici” unde a fost expertizată, comunicându-i-se că certificatul medical va fi trimis la poliție, precum și că în noaptea de 12 iulie spre 13 iulie pârâtul a mers de mai multe ori la domiciliul reclamantei, amenințând că o omoară, reclamanta contactând organele Secției 23 Poliție.

A mai învederat reclamanta că pe data de 21 iulie 2019 pârâtul s-a dus din nou la domiciliul ei, a amenințat că o omoară, reclamanta sunând din nou la Secția 23 Poliție, agentul comunicându-i că în 15 minute va sosi un echipaj, însă poliția nu a mai ajuns. A menționat reclamanta că îi este frică pentru viața ei, îi este frică să meargă pe stradă, schimbă mereu traseul, iar la locul de muncă îi este teamă că va fi concediată, pentru că nici un angajator nu dorește să vadă zilnic scandal în sediul lui.

Analizând actele și lucrările dosarului, prin prisma probatoriului administrat, instanța reține următoarele:

În fapt, părțile sunt foști soți, căsătoria lor fiind desfăcută prin sentința civilă nr. .../22.05.2013 pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București în dosar nr. .../301/2013, potrivit susținerilor reclamantei-victimă, necontestate, coroborate cu verificările efectuate în aplicația Ecris.

În perioada 2013-2018, la cererea reclamantei-victime, s-au emis împotriva pârâtului-agresor 10 ordine de protecție. Din analiza sentințelor civile nr. X/09.03.2017, nr. X/17.07.2017, nr. X/18.04.2018 și nr. X/18.10.2018 prin care s-a dispus emiterea față de pârâtul-agresor a ordinelor de protecție în perioada 2017-2018, instanța conchide că pârâtul-agresor are o atitudine extrem de violentă la adresa reclamantei-victime, urmărind-o și agresând-o în mod repetat, demonstrând pericolozitate sporită și perseverență în manifestarea agresivității comportamentale.

Din relatarea reclamantei-victimă în fața instanței a rezultat că ultimul eveniment agresiv a avut loc în data de 12 iulie 2019, când reclamanta-victimă, îndreptându-se spre locul de muncă, a fost agresată de pârât.

Prin urmare, din interpretarea dispozițiilor art. 23 alin. (1), (3) și (4), art. 3 alin. (1), art. 5 din Legea nr. 217/2003, instanța reține că pentru emiterea oricărui ordin de protecție este necesar să se săvârșească un act de violență, în oricare din formele enumerate la art. 4 lit. a)-g) din Legea nr. 217/2003, iar actul de violență să fie suficient de grav încât să se poată considera că îi pune în pericol victimei viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea acesteia.

În cauză, instanța reține că din ansamblul materialului probatoriu administrat se poate conchide existența unei agresioni manifestată de pârâtul-agresor împotriva reclamantei-victime ce îmbracă forma violenței fizice, precum și a violenței psihice.

În acest sens, instanța arată că susținerea reclamantei-victime în sensul că în data de 12 iulie a fost victima unei noi manifestări violente

din partea pârâtului-agresor se verifică din coroborarea răspunsului furnizat de către Secția 3 Poliție (la solicitările instanței de a se înainta lucrările efectuate cu ocazia incidentului din data de 12 iulie 2019 cu privire la părți, autoritățile arătând că nu există înregistrate la nivelul Secției 3 Poliție cu privire la acest incident, arătând că există incidente semnalate la nivelul Secției 23 Poliție – f.23), cu informațiile rezultate din cuprinsul actelor medicale depuse la dosarul cauzei (f. 7-8), potrivit cărora reclamanta a fost diagnosticată în cadrul Spitalului Universitar de Urgență Militar, la data de 12 iulie 2019, cu *agresiune, minim hematom epicranian pareto-occipital dreapta, fracturi costale C VIII, C IX, CX stânga, arc posterior, hematom braț stâng între 1/3 mediu și 1/3 inferior și excoriații*, cu istoricul comportamentului pârâtului-agresor manifestat față de reclamanta-victimă prin violență fizică și psihologică de intensitate crescută, dar mai ales cu caracter repetat, instanța constatând că din anul 2013 până în prezent au fost emise 10 ordine de protecție în favoarea reclamantei-victime și împotriva pârâtului-agresor, dar și cu lipsa pârâtului-agresor la termenul de judecată acordat în cauză, fiind citat telefonic pentru a se prezenta personal în fața instanței (f.17).

Comportamentul manifestat de pârâtul-agresor, cu perseverență și continuitate pentru o perioadă de peste cinci ani de zile a fost de natură a crea reclamantei-victime o puternică stare de temere, aceasta relatând instanței modalități prin care încearcă să evite orice contact cu pârâtul-agresor, respectiv alegerea unor alte rute pentru a se deplasa la locul de muncă, deplasarea cu două ore mai devreme de ora începerii activității, blocarea numărului de telefon al pârâtului.

Punând în balanță restrângerea drepturilor și libertăților pârâtului-agresor, în sensul de libertate fizică și dreptul de a comunica nestingerit, cu respectarea drepturilor și intereselor reclamantei-victimă, în speță, dreptul la siguranță psihică și fizică, instanța urmează a da prioritate celor vizând protecția victimelor violenței în familie. Este neîndoielnic faptul că actele de violență fizică și psihică exercitate de către pârât sunt suficient de grave încât să se poată considera că pun în pericol integritatea fizică și psihică a reclamantei, existând temerea reală și actuală ca acțiunile

violente ale pârâtului să escaladeze, generând grave consecințe pentru sănătatea și integritatea reclamantei-victimă.

În ceea ce privește conținutul ordinului de protecție ce se va emite, acesta va fi stabilit de către instanță, ținând cont atât de principiile stipulate la art. 2 din Legea nr. 217/2003, în special cel enunțat la lit. c) – „principiul prevenirii săvârșirii actelor de violență în familie”, cât și de necesitatea de a asigura proporționalitatea măsurii cu gravitatea situației reținute în cauză. Instanța subliniază că măsurile dispuse printr-un ordin de protecție trebuie să aibă, în principal, aptitudinea de a conduce la încetarea actelor de violență în familie sau în relația asimilată familiei și la prevenirea săvârșirii unor astfel de acte în viitor.

În raport de cele expuse, instanța apreciază că sunt îndeplinite condițiile cumulative prevăzute de Legea nr. 217/2003 pentru emiterea unui ordin de protecție față de victima reclamantă. În ceea ce privește măsurile solicitate prin ordin, instanța apreciază că acestea au aptitudinea de a conduce la încetarea actelor de violență în familie și la prevenirea săvârșirii unor astfel de acte în viitor, fără să îngreiească în mod semnificativ drepturile pârâtului-agresor.

În consecință, ținând seama de dispozițiile art. 23 alin. (1) lit. d) și f) din Legea nr. 217/2003 cu modificările și completările ulterioare, instanța va admite cererea formulată, urmând a emite ordinul de protecție pe seama reclamantei și va dispune emiterea unui ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin, va dispune următoarele:

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea de emitere a ordinului de protecție formulată de reclamanta-victimă N.A., în contradictoriu cu pârâtul-agresor N.N.N., ambii cu domiciliul în București, sector 3, și în consecință:

Dispune emiterea unui ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin, dispune următoarele:

– Obligă pârâtul-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 metri față de reclamantă, față de locuința acesteia, precum și față de locurile de muncă ale reclamantei: CT SRL, cu sediul în sector 1, București și AMB, sector 6.

– Interzice pârâtului-agresor orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu reclamanta.

– Obligă pârâtul-agresor să urmeze un program de consiliere psihologică.

– Obligă pârâtul-agresor să se prezinte o dată pe săptămână la Secția 23 Poliție, competentă cu supravegherea respectării ordinului de protecție.

– Obligă pârâtul-agresor să dea informații organului de poliție cu privire la noua sa locuință.

Dispune efectuarea de către organele abilitate de verificări periodice și spontane privind locul unde se află pârâtul-agresor.

În baza art. 29 din Legea nr. 217/2003 republicată, prezentul ordin de protecție este EXECUTORIU.

Al doisprezecelea ordin de protecție emis pentru violență psihologică

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 22.01.2020 pronunțată de către Judecătoria Sectorului 3 București s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 21.01.2020, reclamanta-victimă N.A., în contradictoriu cu pârâtul-agresor N.N.N., a solicitat ca prin hotărârea ce urmează a se pronunța să se dispună emiterea unui ordin de protecție prin care să se dispună: obligarea pârâtului să păstreze o distanță minimă de 300 metri față de reclamanta-victimă pe o perioadă de 6 luni; obligarea pârâtului să păstreze o distanță minimă de 300 metri față de locuința reclamantei, locul de muncă sau unitatea de învățământ a persoanelor protejate pe o perioadă de 6 luni, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice

alt mod cu victima; interdicția pentru pârât de a se deplasa în București; obligarea pârâtului să urmeze consiliere psihologică, să se prezinte periodic la secția de poliție, să ofere informații cu privire la noua locuință. Totodată, a solicitat efectuarea de către organele de poliție a verificărilor periodice/spontane privind locul în care se află pârâtul.

În motivarea cererii, reclamanta a precizat că pârâtul are afecțiuni psihice, fiind internat de mai multe ori la Spitalul Clinic de Psihiatrie Prof. Dr. Al. Obregia, nu urmează tratament medicamentos, consumă alcool și are o obsesie pentru reclamantă, fosta soție, amenințând-o că nu se lasă până nu o omoară. Reclamanta locuiește într-o casă la curte, proprietatea părinților săi, fost domiciliu comun al păților, împreună cu fiul său, I.N.R., în vârstă de 19 ani.

Mai precizează reclamanta că începând cu anul 2013, anul desfacerii căsătoriei păților, a beneficiat de 11 ordine de protecție consecutive, toate pe o durată de 6 luni, ultimul ordin fiind dispus prin sentința civilă nr. .../25.07.2019.

Totodată, a mai precizat că pârâtul a încălcat de mai multe ori ordinele de protecție emise împotriva sa, prin aceea că o apela de reclamantă de zeci de ori în intervale scurte de timp și chiar, în data de 22.08.2019, s-a apropiat de locul de muncă al acesteia de la AMB, ocazie cu care reclamanta a apelat serviciul 112. Echipajul de poliție s-a deplasat, l-a prins, și împotriva pârâtului s-a luat măsura reținerii acestuia pentru 24 de ore, până pe data de 23.08.2019. Ulterior, pe data de 23.08.2019, prin ordonanța procurorului emisă în dosarul nr. X/P/2019, măsura reținerii a fost schimbată în control judiciar, pârâtul declarând că locuiește la mama acestuia, în județul Călărași. Cu toate acestea, în seara zilei de 23 august 2019 pârâtul a stat mai mult timp pe strada pe care locuiește reclamanta, aceasta a sunat la poliție, însă Secția 23 Poliție a opinat că pârâtul poate sta pe stradă, cu condiția să respecte distanța de 300 m prevăzută prin ordinul de protecție.

În data de 25.08.2019 pârâtul-agresor a fost văzut de o rudă a reclamantei pe strada acesteia, în dreptul porții reclamantei, vorbind cu vecinii de peste stradă. În data de 18.10.2019 pârâtul a venit la poarta reclamantei, amenințând. Aceasta a apelat 112, iar fiul păților l-a filmat

cu telefonul mobil. Și în data de 11.12.2019 agresorul a încălcat ordinul de protecție apropiindu-se de casa reclamantei, aceasta sunând la 112.

Mai arată reclamanta că și-a luat toate măsurile pentru a evita întâlnirea întâmplătoare cu pârâtul: pleacă de acasă la orele 4-5 dimineața, schimbă traseele către serviciu, a schimbat chiar și locurile de muncă de mai multe ori, nu circulă neînsoțită, însă toate aceste măsuri nu sunt suficiente, deoarece pârâtul are drept unic scop să o urmărească și să o omoare, așa cum a amenințat-o de fiecare dată.

Reclamanta a formulat mai multe plângeri împotriva pârâtului la Secția 23 Poliție, pentru încălcarea ordinului de protecție, însă toate sunt în lucru.

Ținând cont de faptul că pârâtul-agresor a declarat că locuința sa se află în Călărași, că acesta nu are nici loc de muncă și nici alte rude în București și că unicul scop în care vine în capitală este să o amenințe și să o urmărească pe reclamantă, este foarte important ca instanța să dispună interdicția pentru acesta de a mai călători în București, începând cu data de 25.01.2020, dată la care expiră ordinul de protecție anterior, emis în dosarul nr. X/301/2019.

Mai arată reclamanta că a suferit leziuni fizice și este maltrată psihologic de către pârât, a fost internată în centru medical, deține certificate medico-legale mai vechi.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

În fapt, părțile au fost căsătorite până în anul 2013. După divorț pârâtul-agresor a venit în mod frecvent la fostul domiciliu conjugal al părților, o casă la curte în sectorul 3, unde locuiește reclamanta împreună cu fiul părților, și face scandal. Față de amenințările pârâtului-agresor și chiar de violență fizică și psihică exercitată de acesta asupra fostei soții a fost necesară emiterea unor ordine de protecție succesive, care nu au putut împiedica totuși escaladarea tensiunilor dintre părți și incidentul de violență fizică gravă din data de 12 iulie 2019, când reclamanta a fost bătută de către pârât; din informațiile rezultate din cuprinsul actelor medicale depuse la dosarul cauzei, instanța reține

că reclamanta a fost diagnosticată în cadrul Spitalului Universitar de Urgență Militar, la data de 12 iulie 2019, cu *agresiune, minim hematom epicranian pareto-occipital dreapta, fracturi costale C VIII, C IX, CX stânga, arc posterior, hematom braț stâng între 1/3 mediu și 1/3 inferior și excoriații*.

Din adresa emisă de Secția 23 Poliție instanța reține că reclamanta a făcut o mulțime de plângeri către organele de poliție și, în mod inexplicabil, față de pârât nu au fost luate măsurile prevăzute de legea penală, nici măcar în contextul în care este evident că acesta încalcă repetat ordinele de protecție emise de către instanță.

Din declarația victimei se reține că pârâtul „vine în fiecare seară acasă, la gard, urlă, mă amenință că nu scap de el până nu mă omoară. De două săptămâni vine. Am sesizat Poliția, dar vine cu întârziere de 30 de minute și pârâtul pleacă în colțul străzii unde nu mai este în zona interzisă și Poliția nu poate să îi facă nimic. Nu contează dacă este treaz sau beat, spune aceleași lucruri. Eu cred că are afecțiuni psihice. A fost dus la Obregia de către Poliție, dar îi dă drumul imediat, a doua zi, pentru că eu nu mai pot semna să stea internat. Eu nu circul singură pe stradă pentru că pârâtul mă pândește la poartă, mă duce băiatul cu mașina. Eu știu că atâta timp cât este în București, vine în fiecare seară acasă (...)”.

Prin urmare, din interpretarea dispozițiilor mai sus menționate, instanța reține că pentru emiterea oricărui ordin de protecție este necesar să se săvârșească un act de violență, în oricare din formele enumerate la art. 4 lit. a)-g) din Legea nr. 217/2003, iar actul de violență să fie suficient de grav încât să se poată considera că îi pune în pericol victimei viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea acesteia.

Așa cum s-a reținut și în sentința depusă la dosar, prin care tot Judecătoria Sectorului 3 București a emis un ordin de protecție pe o perioadă maximă de 6 luni – sentința civilă nr. .../25.07.2019 – „punând în balanță restrângerea drepturilor și libertăților pârâtului-agresor, în sensul de libertate fizică și dreptul de a comunica nestingherit, cu respectarea drepturilor și intereselor reclamantei-victimă, în speță, dreptul la siguranță psihică și fizică, instanța urmează a da prioritate celor vizând protecția victimelor violenței în familie. **Este neîndoielnic faptul**

că actele de violență fizică și psihică exercitate de către pârât sunt suficient de grave încât să se poată considera că pun în pericol integritatea fizică și psihică a reclamantei, existând temerea reală și actuală ca acțiunile violente ale pârâtului să escaladeze, generând grave consecințe pentru sănătatea și integritatea reclamantei-victimă.

În ceea ce privește conținutul ordinului de protecție ce se va emite, acesta va fi stabilit de către instanță, ținând cont atât de principiile stipulate la art. 2 din Legea nr. 217/2003, în special cel enunțat la lit. c) («principiul prevenirii săvârșirii actelor de violență în familie»), cât și de necesitatea de a asigura proporționalitatea măsurii cu gravitatea situației reținută în cauză. Instanța subliniază că măsurile dispuse printr-un ordin de protecție trebuie să aibă, în principal, aptitudinea de a conduce la încetarea actelor de violență în familie sau în relația asimilată familiei și la prevenirea săvârșirii unor astfel de acte în viitor”.

În consecință, instanța apreciază că în cauza de față sunt îndeplinite toate condițiile expuse mai sus pentru emiterea ordinului. Astfel, pârâtul-agresor a exercitat acte de violență verbală și psihologică față de reclamanta-victimă, fosta sa soție, prin amenințări repetate că o va omorî și prin acte precum urmărirea acesteia, provocarea de scandal la domiciliu, ceea ce a dus la crearea unei stări de tensiune și de suferință psihică. Totodată, pârâtul a săvârșit și acte de violență fizică asupra reclamantei-victimă, de o mare gravitate, date fiind constatările certificatului medico-legal deus la dosar. De aceea, instanța consideră că integritatea fizică și psihică a reclamantei-victimă este pusă în pericol prin actele de violență fizică și psihologică comise de pârâtul-agresor, iar prin măsurile pe care le va încuviința poate fi asigurată protecția acesteia, **cu atât mai mult cu cât instanța va dispune interdicția pentru pârât de a se mai afla în București, pentru a face astfel evidentă încălcarea gravă a ordinului în ipoteza în care acesta mai vine la domiciliul reclamantei.**

În consecință, pentru considerentele expuse mai sus, instanța va admite cererea în temeiul art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003 și va emite un ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe durata maximă de 6 luni de la data emiterii, va dispune următoarele:

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea de emitere a ordinului de protecție formulată de reclamanta-victimă N.A., cu domiciliul în București, sector 3, în contradictoriu cu pârâțul-agresor N.N.N., domiciliat în comuna I., județul C., la mama sa, I.C., și, în consecință:

Dispune emiterea unui ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin, dispune următoarele:

– obligă pârâțul-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 metri față de reclamantă, față de locuința acesteia, precum și față de locurile de muncă ale reclamantei: CT SRL, cu sediul în București, sector 1 și AMB, cu sediul în sector 6;

– interzice pârâțului-agresor să se deplaseze în Municipiul București, cu excepția situațiilor în care prezența sa este solicitată de autorități în proceduri judiciare;

– interzice pârâțului-agresor orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu reclamanta;

– obligă pârâțul-agresor să urmeze un program de consiliere psihologică în scopul normalizării comportamentului față de reclamantă;

– obligă pârâțul-agresor să se prezinte o dată pe săptămână la Secția de Poliție de la domiciliul în fapt menționat mai sus, în comuna I., competentă cu supravegherea respectării ordinului de protecție;

– obligă pârâțul-agresor să dea informații organului de poliție cu privire la noua sa locuință.

Executoriul fără somație sau trecerea vreunui termen.

Încălcarea oricăreia dintre măsurile dispuse prin ordinul de protecție constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoarea de la o lună la un an.

EXECUTORIU.

 NOTĂ

Victima a obținut 12 ordine de protecție, începând cu anul 2013. Primele 8 hotărâri au fost prezentate în prima

lucrarea a autoarelor – **Violența în familie. Practică judiciară comentată**, iar următoarele 4 în prezentul volum.

Niciunul dintre aceste 12 ordine de protecție nu a fost atacat cu apel de către agresor și nici nu s-a solicitat revocarea vreunuia, însă toate au fost încălcate. Victima a formulat zeci de plângeri penale pentru: încălcarea ordinelor de protecție, amenințare, lovire, acestea fiind înregistrate la trei unități de Parchet de pe raza Municipiului București.

Abia în anul 2019 două unități de Parchet au întocmit rechizitoriul și l-au trimis în judecată pe agresorul-înculpat pentru următoarele infracțiuni: lovire sau alte violențe (faptă prevăzută de art. 193 alin. (2) C. pen.), amenințare (faptă prevăzută de art. 206 alin. (1) C. pen.) și încălcarea ordinului de protecție (faptă prevăzută de art. 32 alin. (1) din Legea nr. 217/2003), cu aplicarea prevederilor art. 38 alin. (1) C. pen. Împotriva agresorului s-au dispus și măsuri preventive: reținerea pentru 24 ore, arestarea preventivă pentru 30 zile și controlul judiciar.

După expirarea măsurilor de reținere și arestare preventivă, dar aflat sub control judiciar și sub interdicția de a se afla în București (dispusă prin ordin de protecție), agresorul s-a apropiat în continuare de domiciliul victimei, chiar în perioada stării de urgență, proferând amenințări la adresa acesteia.

Victima a solicitat protecția autorităților de foarte multe ori, însă sănătatea sa fizică și psihică au fost puse permanent în pericol. Nici în prezent victima nu se simte în siguranță, nu merge singură pe stradă, schimbă în mod frecvent programul de muncă și locurile în care muncește, astfel încât să fie greu identificată de agresor. Victima

beneficiază de protecția unei firme de pază, având instalat buton de panică în domiciliu.

Însă lipsa de reacție a autorităților a determinat-o să nu mai solicite protecția acestora și astfel s-a ajuns la agresarea acesteia pe stradă, în plină zi, fără ca cineva să intervină, iar echipajul de poliție ajuns la fața locului nu a emis ordin de protecție, ci doar a chemat ambulanța, care a transportat victima la spital. Medicii au constatat leziuni interne importante și au sesizat poliția, conform protocolului, însă nici cel de-al doilea echipaj de poliție, sosit la unitatea medicală, nu a emis ordin de protecție în favoarea victimei.

Victima a mers singură la Institutul Național de Medicină Legală „Mina Minovici” pentru a obține certificat medico-legal și a apelat la Asociația ANAIS pentru a fi asistată în vederea obținerii unui ordin de protecție judecătorească.

În două zile consecutive Judecătoria Sectorului 1 București și Judecătoria Sectorului 3 București au dispus măsura arestării preventive a fostului soț al victimei.

În data de 08.07.2020, Judecătoria Sectorului 1 București l-a condamnat pe inculpatul-agresor la „1 an și 2 luni închisoare. În baza art. 45 alin. (3) lit. a) C. pen. aplică inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzută de art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) (dreptul de a comunica cu persoana vătămată N.A. și de a se apropia de aceasta) și o) C. pen. (dreptul de a se apropia de locuința și de locul de muncă al persoanei vătămate N.A.) pe o durată de 5 ani, pedeapsa complementară urmând a se executa conform art. 68 alin. (1) lit. c) C. pen. În baza art. 45 alin. (5) C. pen. aplică inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării

drepturilor prev. de art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) (dreptul de a comunica cu persoana vătămată N.A. și de a se apropia de aceasta) și o) C. pen. (dreptul de a se apropia de locuința și de locul de muncă al persoanei vătămate N.A.), pe durata executării pedepsei principale”.

Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București l-a trimis în judecată pe inculpatul N.N.N. în două cauze pentru săvârșirea infracțiunilor de amenințare și încălcarea hotărârilor judecătorești.

CUPRINS

PREFAȚĂ

Avocat Carmen Nemeș 5

PARTEA ÎNTÂI

PARADIGME ALE VIOLENȚEI ÎMPOTRIVA FEMEILOR

VIOLENȚA DOMESTICĂ, DE LA IZVOARE DE DREPT LA JURISPRUDENȚĂ

Carmen Nemeș 11

IMPORTANȚA ABORDĂRII MULTIDISCIPLINARE VĂZUTĂ PRIN OCHII UNUI PRACTICIAN

Giulia Crișan 21

STEREOTIPURILE DE GEN ȘI VIOLENȚA ASUPRA FEMEILOR. SUNT PRACTICIENII DIN SISTEMUL DE JUSTIȚIE IMUNI?

Oana Băluță 27

INTERSECȚIONALITATE ȘI VIOLENȚĂ DOMESTICĂ

Andreea Bragă 32

IMPORTANȚA DIFERENȚELOR CULTURALE, SOCIALE ȘI RELIGIOASE ÎN CAZURILE DE VIOLENȚĂ DOMESTICĂ ÎN CARE SUNT IMPLICAȚI SOLICITANȚI DE AZIL ȘI REFUGIAȚI

Carolina Marin 40

ARGUMENT PENTRU DREPTURILE FEMEILOR MUSULMANE IMIGRANTE ȘI/SAU REFUGIATE

Fatma Ruxandra Yilmaz 46

**AGRESORUL DOMESTIC – O RESPONSABILITATE A ÎNTREGII
SOCIETĂȚI**

Mihaela Săsărman 54

**#ȘIEUREUȘESC – SUPORTUL DE LA EGAL LA EGAL ÎN VIOLENȚA
DOMESTICĂ**

Camelia Proca 61

CHIPURILE VIOLENȚEI DOMESTICE

Andreea Olteanu..... 66

**PARTEA A DOUA
VIOLENȚA DOMESTICĂ. PRACTICĂ JUDICIARĂ**

VIOLENȚĂ FIZICĂ..... 73

Cerere soluționată în fond fără citarea părților. Durata ordinului de protecție redusă la 2 luni de către instanța de apel 73

Cerere privind emiterea ordinului de protecție respinsă în fond cu motivarea că: „hotărârea pronunțată în cauza penală are autoritate de lucru judecat provizorie (art. 430, pct. 4 Cod procedură civilă), neputând fi înfrântă prin apelarea succesivă de către reclamantă la două proceduri distincte (procedura penală și ordin de protecție) și invocând aceleași fapte să obțină pe cale civilă măsuri ce au fost respinse în procedura penală”. Tribunalul admite apelul și emite ordin de protecție pentru victimă și pentru fiica minoră a părților. 87

Ordin de protecție emis de către instanța de fond. Apel declarat de către pârât, motivat tardiv, respins ca nefondat..... 104

Ordin de protecție emis pentru victimă, mama și sora acesteia, împotriva concubinului mamei. Pârâtul obligat să urmeze un program de consiliere psihologică, o dată pe săptămână, în cadrul Centrului „O nouă șansă”. 114

Ordin de protecție provizoriu emis pentru agresiune fizică, confirmat de către procuror. Ordin de protecție emis de către instanță pentru perioada maximă	119
Ordin de protecție emis. Obligarea agresorului de a păstra o distanță de 5 m față de victime. Distanța de protecție a fost modificată în apel	124
VIOLENȚĂ FIZICĂ ȘI PSIHOLAGICĂ.....	133
Ordin de protecție emis pentru violență fizică și psihologică. Starea de teamă a victimei a fost percepută în mod direct de instanță	133
Ordin de protecție emis pentru violență fizică și psihologică. Proba cu înregistrarea audio a avut un rol important în soluționarea cauzei. Instanța reține lipsa de sinceritate a pârâtului la interogatoriul administrat	142
Agresiune fizică și psihologică exercitată de către concubin. Ordin de protecție emis cu obligarea agresorului de a urma consiliere psihologică.	150
VIOLENȚĂ PSIHOLAGICĂ.....	155
Ordin de protecție emis pentru o perioadă de 2 luni în favoarea reclamantei și a celor doi copii minori	155
Ordin de protecție emis pentru reclamantă pentru o durată de 3 luni, iar pentru cei doi copii minori pentru o durată de 2 luni	159
Violență psihologică exercitată pe fondul geloziei. Ordin de protecție emis pentru perioadă maximă	163
CERERI RESPINSE	169
Cerere pentru emiterea unui ordin de protecție formulată de fiica minoră împotriva mamei. Cerere respinsă ca neîntemeiată	169
Cerere pentru emiterea ordinului de protecție formulată de mamă împotriva fiului minor în vârstă de 16 ani, pentru care	

mama reclamantă exercită autoritatea părintească în mod exclusiv	184
Cerere formulată de fiică împotriva tatălui, respinsă ca neîntemeiată. Reclamanta nu a făcut dovada exercitării de către pârât a unor acte de violență	191
CONTESTAȚIE ÎMPOTRIVA ORDINULUI DE PROTECȚIE	201
Contestație împotriva ordinului de protecție provizoriu, respinsă ca neîntemeiată	201
CERERE DE REVOCARE A ORDINULUI DE PROTECȚIE	209
Cerere de revocare a ordinului de protecție motivată de respectarea măsurilor dispuse prin ordin. Cerere respinsă pentru lipsa evaluării riscului de recidivă, ce trebuie realizată de către un serviciu de probațiune	209
Cerere de revocare a ordinului de protecție respinsă pentru lipsa evaluării riscului de recidivă. Instanța consideră că starea de pericol pentru victimele violenței subzistă	215
ORDIN DE PROTECȚIE EMIS ÎN FAVOAREA UNEI REFUGIATE	225
Ordin de protecție emis în favoarea unei refugiate. Starea de pericol reținută de instanță în contextul amenințărilor cu moartea proferate de către pârât	225
UN CAZ COMPLEX DE VIOLENȚĂ FIZICĂ ȘI PSIHOLOGICĂ	234
Al nouălea ordin de protecție emis pentru violență fizică și psihologică	234
Al zecelea ordin de protecție emis pentru violență psihologică	237
Al unsprezecelea ordin de protecție emis pentru violență fizică și psihologică	241
Al doisprezecelea ordin de protecție emis pentru violență psihologică	246

Librăria ta de carte de specialitate juridică, economică și business

Din 2008 suntem
alegerea lor...

TU?

Cursuri universitare • Tratamente • Monografii • Coduri • Legislație • Jurisprudență • Reviste de specialitate

www.ujmag.ro

Bd. Iuliu Maniu nr. 7, clădirea Cotroceni Business Center corp C,
sector 6, București (lângă AFI MALL)

021.312.22.21 | 0733.673.555 | comenzi@ujmag.ro

**instrument
de pregătire
profesională**

PARTENERIAT

Suntem o comunitate impresionantă
– peste **40.000** de membri activi

ONLINE

Conținut juridic de calitate disponibil
de pe orice dispozitiv:
laptop, mobil sau tabletă

REZULTATE

Puteți accesa informații juridice reale, certificate
editorial, necesare activității dvs., în orice moment,
sub **semnătura specialiștilor recunoscuți în domeniu**

TRADIȚIE

În **18 ani** am devenit cel mai important actor al
pieței editoriale juridice! Peste **2.000** de titluri,
1.000 de autori, **12** reviste juridice. Acum și online!

ARTICOLE

Peste **10.000** de pagini de conținut
profesional structurat pe **12** secțiuni,
pentru a facilita accesul la conținutul relevant

LEGISLAȚIE

Modificări legislative, legi promulgate,
decizii CCR și ICCJ, proiecte de legi

ALĂTURĂ-TE CELOR 40.000 de profesioniști!
BENEFICIAZĂ de avantajele contului premium: **GO PREMIUM!**
Testează și convinge-te!

www.universuljuridic.ro